SAS

OSTATICI ÎN IRAK

Tinerama

GERARD DE VILLIERS

Gérard de Villiers

SAS 157

Ostatici în Irak

În româneşte de GABRIELA PORANCEA

Editura TINERAMA, 2005

Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

ISBN: 973–597–321–9

Gérard de Villiers
Otages en Irak
Malko Productions – Paris

Versiune electronică:
[V1.0]

Corectură [V2.0]: aprilie 2025

NOTĂ:

Pentru o mai uşoară lectură a romanului, au fost înlocuite notele de subsol, adăugând conţinutul notei de subsol sub formă de text normal înclinat între paranteze pătrate, imediat după cuvântul, expresia sau propoziţia de explicat.

În cazurile în care cuvântul de explicat s-a aflat în interiorul unui paragraf iar explicaţiile au fost mai lungi şi ar fi rupt cursivitatea lecturii, cuvântul a fost marcat cu asterisc şi explicaţia a fost trecută în paragraf nou, imediat după sfârşitul paragrafului care conţinea cuvântul de explicat.

CUPRINS

Capitolul I 5
Capitolul II 12
Capitolul III 23
Capitolul IV 32
Capitolul V 43
Capitolul VI 53
Capitolul VII 59
Capitolul VIII 68
Capitolul IX 77
Capitolul X 84
Capitolul XI 91
Capitolul XII 103
Capitolul XIII 112
Capitolul XIV 121
Capitolul XV 127
Capitolul XVI 137
Capitolul XVII 147
Capitolul XVIII 156
Capitolul XIX 167
Capitolul XX 176

Capitolul I

Sophia Benini îşi reprimă o tresărire involuntară atunci când generatorul instalat într-o casetă cu grilaj pe trotuarul de pe strada 12, chiar lângă fereastra ei, se pusese în funcţiune cu un zgomot infernal, ca în fiecare dimineaţă către orele nouă. Chiar şi în acest cartier central din Bagdad, electricitatea era capricioasă. Climatizarea din cameră porni imediat, începând să disipeze căldura năclăită infiltrată în încăpere. Chiar dacă vara era pe sfârşite, erau încă patruzeci de grade Celsius în atmosferă.

Tânăra italiancă rămase nemişcată câteva clipe în întuneric, ascultând respiraţia regulată a bărbatului care dormea lângă ea şi care îi era amant de câteva luni. Se întoarse pe-o parte şi îi admiră curbura spatelui, scobitura şalelor şi fesele rotunde şi păroase.

„Dacă aş fi fost bărbat, mi-ar fi plăcut să-l iau pe la spate”, îşi spuse ea. Dar vai, ea nu era decât o femeie şi el era cel care îi înfunda câteodată delicat între fese un sex foarte lung şi fin care, folosit în altă parte, o făcea să sară pe pereţi de plăcere. De zece ani de când locuia în Bagdad, nu fusese niciodată atât de satisfăcută de vreun bărbat.

Se instalase în Irak în 1992, după primul război din Golf, şi suportase anii de embargo cu cortegiul lor de privaţiuni, apoi bombardamentele îngrozitoare ale celui de-al doilea război, în timpul căruia îşi propusese să fie ca un scut uman! În Bagdadul ocupat de americani, a ajuns să activeze la un ONG unde lucra şi cea mai bună prietenă a ei, Ornella Giro. În fiecare zi se felicita pentru viaţa aleasă de ea. Dacă ar fi rămas la Bologna în Italia, n-ar fi cunoscut decât o viaţă mediocră cu modestul ei bagaj intelectual, în timp ce în Bagdad trăia într-o vilă plăcută, cu personal care să o servească şi se dedica fără încetare copiilor irakieni victime ale războiului.

Chiar aseară adusese puţină mângâiere unei fetiţe de opt ani, lovită de o grenadă, ce se afla în îngrijire la un spital al Crucii Roşii italiene. Din bietul corp micuţ înfăşurat în bandaje nu se vedeau decât mâna stângă şi faţa. Fetiţa fusese supusă deja la prelevarea mai multor grefe de piele. De îndată ce a zărit-o pe Sophia Benini, fetiţa a început să

surâdă, agitând în mânuţă jucăria de pluş primită de la italiancă. Această evoluţie o făcu pe Sophia Benini să i se umple ochii de lacrimi. Era atâta suferinţă în Irak, embargoul, bombardamentele, războiul şi, acum, anarhia care eroda această ţară nenorocită!

În această vilă confortabilă, se simţea la adăpost, ca într-un cocon. Într-o oră va deschide birourile pentru o nouă zi de muncă, ceea ce însemna că-i mai rămâneau câteva minute agreabile.

Privirea i se întoarse spre spatele amantului ei. Fouad, student la litere, aparţinea marelui trib Janabi. Lungan, aproape efeminat, în ciuda părului negru care îi acoperea pieptul şi fesele, avea trăsături fine de intelectual şi ochi mari cu o expresie candidă…

Şi el trebuia să se trezească pentru a se întoarce la Mahmoudiya, în marea suburbie a Bagdadului, la unul din unchii lui, personaj important al tribului din care făcea parte. L-ar fi însoţit cu plăcere, dar era imposibil din două motive: mai întâi pentru că familia lui Fouad n-ar fi acceptat niciodată ca el să apară acolo cu o străină. Apoi, pentru că de luni întregi niciun străin nu mai mersese la Mahmoudiya: era prea periculos!

Sophia Benini îşi plimbă degetele uşor ca nişte fluturi de-a lungul coloanei vertebrale a tânărului care fremăta ca un cal agasat de o muscă. Această simplă tresărire avu asupra Sophiei efectul unei descărcări de feromoni. Îşi simţi sexul umezindu-se instantaneu şi burta adâncindu-i-se fără voia ei. Dintr-odată, degetele apăsară puţin mai tare în scobitura şalelor tânărului şi, de data asta, acesta se mişcă, ridicându-se uşor. Sophia Benini profită de ocazie ca să-şi lase mâna să alunece sub corpul acestuia, înconjurând cu degetele masa călduţă şi plăcută a sexului lui. Era atât de emoţionată încât nu mai auzi vuietul generatorului.

Imobilă, alungită pe burtă, lăsă sexul să i se întărească între degete. Fouad nu spusese nimic, dar ea ştia că e perfect treaz. De altminteri, sexul lui lung îi depăşea deja palma, fără ca măcar să-l fi mângâiat. La douăzeci şi cinci de ani ai lui, tânărul irakian avea un apetit sexual fără limite. Frustrat precum toţi musulmanii, era nebun de fericire că putea să satisfacă o asemenea femeie primitoare ca Sophia. Aceasta îl întâlnise acum un an într-o galerie de tablouri de pe cheiul Abu-Nuwas şi îi plăcuse imediat faţa fină şi ochii mari, precum şi alura lui

timidă. Ultimul descendent dintr-o familie de ofiţeri, adora literatura, era însetat de cultură şi începuse să-i scrie poeme! Cum el nu prea avea bani, Sophia şi-a făcut un obicei din a-l invita să cineze în vila care servea deopotrivă şi de birou şi de locuinţă şi pe care o împărţea cu prietena ei, Ornella Giro.

Într-o seară, după ce ascultaseră muzică, Fouad se trezise pur şi simplu în patul ei. Sophia descoperise atunci că el nu făcuse niciodată dragoste. Tânărul era atât de excitat că nu se mai oprise decât în zori. Juisase după câteva minute, proiectând în fundul vintrei Sophiei jeturi puternice care parcă o inundaseră. Numai când îşi aducea aminte de acele momente şi era la capătul orgasmului. Apoi Fouad îi destăinuise că se logodise cu şase luni înainte, dar, conform tradiţiei musulmane, nu putea face dragoste cu logodnica lui decât după ce treceau prin faţa imamului.

Societatea arabă, chiar şi la Bagdad, dădea încă dovadă de o rigurozitate neîndurătoare. Deoarece Fouad nu-şi permitea să plătească prostituate, avusese de ales între abstinenţă şi masturbare.

Sophiei Benini îi plăcea să ştie că nu avea niciun viitor cu acest bărbat blând şi surâzător, profitând uşor de el. Prietenele ei de la ONG se foloseau de jurnaliştii trecători, însă ea nu le invidia. Fouad era un companion atent şi gentil şi era gata tot timpul să-şi descarce în ea preaplinul de virilitate. Ca în această dimineaţă, de exemplu.

Tânărul suspină şi ea îi zări sexul lung şi ţeapăn ridicându-se ca un resort de pe burta plată. Fouad îi surâse, deplasându-se puţin ca să se alungească peste ea. Sophia îşi desfăcu picioarele şi îşi încordă spatele. Fouad era atât de încordat încât nici măcar n-a avut nevoie să se ajute de mână ca să-şi conducă sexul în cel al Sophiei. Se afundă uşor în ea cu toată lungimea. Ţinându-şi respiraţia, Sophia urmărea în minte pătrunderea sexului lui în străfundul vintrei ei.

Amantul ei îşi întinse apoi mâinile şi i le prinse pe ale ei într-ale lui, încleştându-şi degetele într-ale ei, cu barba în scobitura umărului Sophiei. De câteva luni îşi lăsase să-i crească o barbă neagră superbă, care se unea cu mustaţa tunsă îngrijit. Sophia îl găsea foarte seducător astfel. Cu mâinile prinse într-ale ei, începu să se mişte lent în ea cu lovituri foarte blânde din şale. Sophia începuse să se mişte în întâmpinarea lui şi respiraţia i se reglă pe mişcările amantului ei care

o pătrundea ca un piston foarte bine uns. Fouad învăţase să se controleze şi nu mai juisa ca un iepure. Sophia simţi puţin câte puţin orgasmul urcându-i irezistibil din vintre. Îşi muşcă buzele, reţinându-se cât mai mult posibil, apoi, deodată, urlă străpunsă, inundată, fericită. I-au trebuit câteva secunde să realizeze că Fouad nu juisase şi că sexul lui era la fel de ţeapăn, înfipt în străfundul ei cu o imobilitate de marmură. Sophia ştia ceea ce însemna asta. Întoarse uşor capul şi întrebă:

— Îţi doreşti să…

Vocea lui Fouad nu se auzi decât ca o şoaptă.

— Da.

Îi era tot timpul jenă de acest impuls ruşinos în religia musulmană, dar de când apucase să guste din plăcerea penetrării anale, nu trecea niciodată mai mult de o săptămână fără să profite de fesele italiencei.

— Dă-i drumul uşor, zise Sophia.

Ea spunea asta gândind contrariul. Fouad se trase uşor din vintrea ei. Luându-şi mâna dreaptă dintr-a ei, îşi înşfăcă membrul inflexibil şi îl deplasă puţin mai sus. Sophia îşi ţinu respiraţia: era momentul cel mai extraordinar. Simţi glandul umflat de sânge apăsându-se pe inelul anusului ei, dându-i o uşoară durere şi rezistenţa muşchilor ei încetă deodată. Sexul lui Fouad se înfundă vreo zece centimetri înăuntrul ei. Se opri, apoi se dădu puţin înapoi, făcându-şi sexul să se învârtă în deschizătura strâmtă, ca pentru a o lărgi.

— Te doare? şopti el.

— Nu.

Începu să se afunde din nou cu blândeţe. Sophia se simţea din nou la capătul orgasmului. Odinioară, citise într-o revistă pentru femei că rectul nu putea fizic să primească decât treisprezece centimetri de sex masculin. Acum ştia că afirmaţia era o stupizenie. Cel al lui Fouad măsura aproape dublu şi ea îl primea pe de-a-ntregul fără să simtă nici cea mai mică durere. Numai o senzaţie extraordinară de plenitudine.

Tânărul rămase mai întâi imobil, apoi începu un du-te-vino din ce în ce mai rapid. Sophia se simţea atât de excitată încât se întrebă dacă nu cumva sexul lui reintrase într-al ei, atât de uşor îi culisa între fese. Fouad se dezlănţui, bombardând-o cu lovituri puternice de şale, acompaniate de un fel de horcăit care se transformă progresiv într-un

strigăt şters, apoi într-un urlet în momentul în care juisă.

Sophiei îi tremurau toate membrele. Era al doilea orgasm din acea dimineaţă. Rămaseră în aceeaşi poziţie până în momentul în care simţi sexul înfipt în ea diminuându-şi volumul. Nu se întoarse spre el atunci când Fouad se îndreptă spre baie, deoarece acesta era foarte pudic.

*

* *

Cele trei vehicule se opriseră în faţa primei case de pe strada 12. O decapotabilă portocalie, o Toyota şi un 4×4 cu geamuri fumurii, fără număr, ca acelea ale mercenarilor care brăzdau în lung şi-n lat străzile din Bagdad. Vreo cincisprezece bărbaţi ieşiră calmi din cele trei vehicule, toţi în uniforme albastre ale poliţiei irakiene şi veste antiglonţ. Strada era pustie. La un capăt era blocată de o baricadă improvizată ce proteja proprietatea unui kurd care se temea să nu fie răpit. Puţin mai departe, în celălalt sens, se zărea clădirea spitalului de oftalmologie. În cartierul Al-Andalous erau numai vile de bogătani, cel mai adesea abandonate de proprietarii lor, susţinători ai lui Saddam Hussein, fugiţi în străinătate. Unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi în albastru zgâlţâi grilajul încuiat cu un lanţ cu lacăt până când unul dintre gardieni ieşi în curte.

— Deschide! lansă sec bărbatul.

În faţa acelor bărbaţi înarmaţi, gardianul se execută fără să pună întrebări. Unul după altul, intruşii se îndreptară spre scară fără să ceară ceva. În mod clar ştiau unde trebuie să meargă. Mai mulţi dintre ei rămaseră în stradă, supraveghind împrejurimile străzii. Unul dintre ei, cu pistoletul în mână, îi ordonă gardianului.

— Întoarce-te la tine!

*

* *

Yasmina, secretara irakiană de la ONG, îşi ridică privirea stupefiată şi descoperi un voinic mare în combinezon albastru, care intră în biroul ei cu un Kalaşnikov în mână.

— Unde sunt italienii?

— Lângă, bâigui ea.

Angajatul irakian, aplecat asupra fotocopiatorului, simţi o prezenţă în spatele lui şi se întoarse. Doi mustăcioşi înarmaţi îl interpelară.

— Continuă şi nu ne băga în seamă.

Îngrozit, nu protestă şi se reaşeză la fotocopiator.

Sophia Benini, alertată de zgomotele neobişnuite, ieşi din biroul ei şi dădu nas în nas cu intruşii. Aceşti bărbaţi în uniforme erau mai degrabă calmi. Unul dintre ei o luă de mână şi o întrebă:

— Unde este amica ta?

— În biroul de alături. De ce?

Fără să-i răspundă, o trase după el. Deoarece se zbătea, o luă brutal de păr şi o trase spre scară. În ciuda urletelor ei, Ornella, care lucra în biroul de alături, suferi aceeaşi soartă. Cele două femei se treziră în stradă, încadrate de răpitorii lor. Aceştia le făcură să urce în maşina 4 × 4 care plecă imediat, escortată de celelalte două. Micul convoi coti în strada următoare, în direcţia centrului oraşului. Răpirea nu durase nici cinci minute. Îngrozite, cele două italience erau în stare de şoc. Sophia, care vorbea limba arabă, întrebă:

— Unde ne duceţi? Suntem de la Crucea Roşie. Trebuie să mergem la spital în dimineaţa asta.

— Taci din gură, zise sec unul dintre bărbaţii care le încadrau. Dacă nu, n-o să-ţi placă ce-ţi vom face.

Ca într-un coşmar, Sophia Benini vedea străzile defilând de-a lungul ferestrelor fumurii. Trecură fără să încetinească prin faţa unui post de poliţie irakian, apoi prin faţa peretelui enorm de beton şi a turnului ce proteja *Bagdad Hotel* de pe strada Saadoun. Continuară apoi spre vest pentru a traversa Tigrul pe podul Saratiya. Rulară încă aproximativ trei sferturi de oră, apoi cele trei vehicule intrară într-o curte, pătrunzând într-un hangar plin cu lăzi din lemn.

Aici le împinseră pe cele două italience afară din maşină. Sophia Benini simţi cum îi duceau mâinile la spate ca să-i pună cătuşe. Apoi după ce îi puseră un bandaj peste ochi, fu luată aproape pe sus şi împinsă din nou în maşina 4 × 4. Simţi un alt corp înghesuit într-al ei.

— Ornella?

— Da, răspunse prietena ei cu vocea stinsă, înainte să izbucnească în plâns.

N-ar fi crezut niciodată că lor li s-ar putea întâmpla aşa ceva. Ele, care se dedicaseră pe de-a-ntregul irakienilor şi Irakului, ţării lor adoptive! Din nou, vehiculul se zdruncină şi prinse viteză. De data asta era clar că nu era doar un coşmar, fuseseră răpite.

*
* *

Excelenţa Sa ambasadorul Lorenzo Modino îşi lua masa la Ministerul Afacerilor Externe din Roma. Tocmai erau la desert şi un şef de sală le turna ceremonios invitaţilor Taittinger Comtes de Champagne. Un uşier veni şi îi şopti câteva cuvinte la ureche ambasadorului. Era căutat de urgenţă din Bagdad.

— Vă rog să mă scuzaţi, le zise el invitaţilor, parlamentari din Comisia de Afaceri Externe, veniţi să fie informaţi asupra situaţiei din Irak.

Se întoarse profund tulburat şi anunţă:

— Două italience aparţinând unui ONG de-al nostru se pare că au fost răpite. Fără violenţă, adăugă el în faţa aerului îngrozit al invitaţilor lui. Cu siguranţă că este vorba despre o eroare. Le cunosc personal pe aceste două femei tinere care se află în Irak de mai mulţi ani. Ele nu fac politică, iar irakienii le apreciază foarte mult.

Unul dintre parlamentari nu se putu împiedica să reacţioneze.

— Bineînţeles că veţi pleca la Bagdad imediat, nu?

Ambasadorul făcu un gest dezinvolt.

— Nu. Trebuie să mai rămân aici patruzeci şi opt de ore. Dar voi lua prin telefon toate măsurile necesare. Staff-ul meu va contacta Comitetul de jurişti musulmani. Aceste tinere sunt prietene ale Irakului şi cu siguranţă vor fi eliberate foarte repede.

— Coaliţia anglo-americană, care a invadat Irakul în martie 2003, cuprinde şi un contingent italian, remarcă un parlamentar. Nu e periculos pentru ele?

— Aceste două tinere au militat public dintotdeauna împotriva războiului din Irak, îl corectă diplomatul. Prietenii noştri irakieni ştiu asta. Nu, nu suntem îngrijoraţi. Totul se va lămuri în câteva ore. Când voi ajunge în Bagdad, probabil că voi sărbători eliberarea lor, concluzionă el satisfăcut.

Capitolul II

— *Slow down! [Încetineşte!]* îi lansă din spate Aldo Falcone lui Jim, Gurkha care conducea maşina blindată Cherokee a ambasadorului italian.

Şoferul se supuse. Farurile vehiculului luminau până departe bulevardul interminabil de la periferie, care înconjura Bagdadul străbătând practic zone pustii. Era ora zece seara şi, la acea oră, nici chiar patrulele blindate ale Bradley US nu riscau să iasă din „zona verde" fără protecţia câtorva elicoptere Apache. De la apus, Bagdadul aparţinea numeroaselor grupuri înarmate – vagabonzi şi membri ai rezistenţei – care făceau să troneze teroarea în oraş. De la începutul verii, restaurantele elegante de pe strada Harasat se închiseseră unele după altele din cauza lipsei clienţilor. Ultimul dintre ele, *Nabil*, fusese şi el închis definitiv din cauza exploziei unei maşini-capcană care îi scutise pe clienţi să-şi mai plătească nota de plată, trimiţându-i într-o lume presupusă mai bună. Bilanţul a fost şapte morţi, toţi străini, şi doisprezece răniţi.

Aldo Falcone lăsă în jos geamul electric ca să scruteze peisajul, faţa fiindu-i imediat biciuită de un vânt călduţ, plăcut. La stânga lui, sfeşnicul de la rafinăria Dora arunca lumini roşietice în noapte şi oferea un punct de reper precis. Se aflau la est de Bagdad, pe o porţiune complet pustie a periferiei care, în această zonă, dădea într-o imensă plantaţie de palmieri în dreapta lor şi, la stânga, într-un peisaj neted şi mlăştinos.

Nu era niciun pic de lumină.

Aldo Falcone zări în sfârşit ceea ce căuta: parapetul unui pod acoperit de o cale ferată, abandonată de mult timp, care trecea de la periferie şi se pierdea pe plantaţia de palmieri.

— Stop! ordonă el.

Era locul întâlnirii şi era ora zece fix. Gurkha de la volan se întoarse cu o privire întrebătoare. Dacă se oprea era mult mai periculos decât dacă conducea. Un răufăcător înarmat cu un RPG7 ascuns între palmieri ar fi putut să-i transforme în căldură şi lumină

într-o clipită. Aldo Falcone nu se deranjase. El era responsabilul expediţiei şi era sigur că nimic nu era riscant. Chiar şi islamistul cel mai fanatic n-ar fi pulverizat un vehicul ce conţinea opt milioane de dolari. Banii se aflau pe jos în Cherokee, în doi saci de pânză care serveau de obicei curieratului diplomatic al ambasadei. El însuşi numărase, împreună cu ambasadorul Italiei, teancurile de bancnote întinse pe covorul din biroul lui. Aldo Falcone se oferise voluntar pentru această misiune delicată. Posesor al centurii negre la judo, tatuat până după urechi, fostă gardă de securitate la Ministerul Italian al Afacerilor Externe, ştia că dacă totul se derula bine, această misiune mai excitantă decât cea de curier diplomatic, îi va aduce o promovare. Îşi proiectase să ceară la direcţia de securitate a ambasadei din Bagdad, un serviciu de opt mii de dolari pe lună. Evident, trebuia să le aducă la ambasadă, sănătoase şi tefere, pe cele două italience răpite acum o săptămână.

Revenind din Italia, ambasadorul Lorenzo Modino găsise o situaţie uşor diferită de cea la care se aşteptase. Cele două compatrioate ale lui nu fuseseră eliberate. Desigur, nu fusese formulată nicio revendicare politică, dar era vorba de o răpire veritabilă. Walid, omul de încredere al ambasadorului, putuse să stabilească după anchetă un contact indirect cu răpitorii. Aceştia reclamau o sumă enormă – opt milioane de dolari – în schimbul celor două ostatice, ameninţând că le vor executa dacă nu le erau satisfăcute exigenţele.

Or, din punct de vedere politic, şeful guvernului italian, Silvio Berlusconi, nu-şi putea permite un asemenea deznodământ. Opinia publică era împotriva angajamentului Italiei alături de Statele Unite în conflictul irakian şi execuţia celor două inocente activiste sociale risca să declanşeze un val de proteste antiguvernamentale. Atunci, cu durere în suflet, Italia decisese să plătească. Detaliile vărsământului răscumpărării contra restituirii celor două italience fuseseră puse la punct de Walid şi executarea încredinţată lui Aldo Falcone. Walid fusese asigurat că acest schimb nu era decât o formalitate. Locul întâlnirii fusese ales cu grijă: intersecţia între drumul de la periferie şi vechea cale ferată. Plantaţia de palmieri era presărată cu numeroase cărări, ceea ce făcea împrejurimea mulţumitoare. Totuşi, răpitorii puteau şi ei să vină pe la periferie. Făceau ce voiau ei. Nici bâlbâiala

poliţiei irakiene şi nici americanii nu interceptaseră vreodată o echipă de răpitori.

O linişte apăsătoare se aşternu în Cherokee. În faţă, cei doi Gurkhas, strânşi în uniformele lor acoperite cu câte o vestă antiglonţ dotată cu multiple buzunare unde-şi înghesuiseră muniţii pentru M-16 şi lansatoarele de grenade M-79 pe care le aveau cu ei şi cu capetele acoperite de căşti, se supuneau muţi ca nişte roboţi şi executau întocmai consemnele. Cu armele puse pe genunchi, aşteptau supraveghind prin parbriz peisajul. Lor nu le era totuna. Ori rămâneau îngropaţi în Irak, ori plecau din nou în Nepal, bogaţi.

Lângă Aldo Falcone, „Big Bill" fornăia zgomotos ca un bivol şi îşi scoase casca. Avea într-un buzunar al echipamentului o cutie de bere, dar nu îndrăznise s-o deschidă. Se mulţumise să-şi aprindă o ţigaretă cu o brichetă veche Zippo turtită. Tânărul italian îi aruncă o privire dezgustată. Cu botul lui de cal, craniul cu părul rar, mustaţa gri căzută, burta proeminentă şi barba nepieptănată, „Big Bill" era unul dintre cei mai dezgustători „câini de război" care se năpustiseră în Irak. Stâlp de bar în Peoria, Illinois, fusese recrutat de societatea Global Security pentru un salariu de 12.000 de dolari pe lună, cât ar fi câştigat într-un an în Statele Unite făcând mici servicii. Într-o altă viaţă, înainte de berăria Budwieser, fusese puşcaş marin, ceea ce-i favorizase candidatura.

Expediat la Bagdad, echipat pe loc cu o caschetă, o uniformă şi atâtea arme câte putea duce, locuia la hotelul *Sheraton* şi escorta străini în oraş, cufundându-şi apoi în barul de la etajul nouăsprezece neliniştile din timpul zilei. Căci nu era o meserie uşoară. Acum trei luni, patru dintre prietenii lui fuseseră omorâţi la Fallujah şi corpurile lor ciopârţite de o mulţime înfuriată care le atârnase apoi cele mai mari bucăţi de grinzile unui pod metalic. Rata mortalităţii era foarte ridicată în profesia lui. Dar se puteau câştiga altfel salarii asemănătoare cu cele din Bagdad?

Toţi foştii mercenari sud-africani, britanici, australieni sau americani, supravieţuitori ai unor operaţiuni ucigătoare africane, se năpustiseră asupra Irakului ca o invazie de lăcuste. Erau pretutindeni, în toate hotelurile, în case când erau în grup, ascunşi ca hienele şi înjuraţi de vecinii lor care îi denunţau rezistenţei. Americanii aveau

prea multe de făcut pentru a se proteja pe ei înşişi, ceea ce nu reuşeau întotdeauna, poliţia irakiană, îngrozită, ineficace şi coruptă, lăsându-le câmpul liber. Toate marile societăţi prezente în Irak şi care lucrau pentru guvernul american îi foloseau.

Biruri şi corvezi drept mulţumire.

Walid era cel care, desigur, contra unui bacşiş, îl recomandase pe „Big Bill" pentru această expediţie, în principiu fără pericol, mai ales că totul fusese aranjat dinainte.

În spate, Mahmoud, translatorul irakian al ambasadei, era înghesuit între „Big Bill" şi Aldo Falcone, făcându-se mic de tot. Telefonul satelit Thuraya, spânzurat de umărul lui Aldo Falcone, în mod GSM, îşi făcu brusc auzită muzica. Tânărul Italian răspunse imediat:

— *Pronto! [Spuneţi!]*

— *Tuto va bene? [Totul e în regulă?]* întrebă vocea neliniştită a ambasadorului.

— *Tuto va bene*, îl asigură Aldo Falcone. *Siamo aspetando. [Aşteptăm.]*

Nu era nimic mai mult de spus. Noaptea părea încremenită, în afară de flacăra de la Dora cu strălucirea ei gălbuie. Aşezat în spate, translatorul de la ambasadă avu un acces de tuse. Era alb de frică. Nici soţia lui nu ştia faptul că lucra pentru guvernul italian, membru al coaliţiei… Pretindea a fi angajat de Irakcell, compania de telefonie mobilă din Irak. Ideea de a se găsi în faţa celor din rezistenţă, care ar fi putut mai târziu să-l recunoască, îi făcea rău. Totuşi nu putea, în faţa celorlalţi, să poarte cagulă.

Deodată, o lovitură seacă se auzi în portiera din spate. Aldo Falcone tresări atât de tare că fu cât pe ce să se lovească de plafonul maşinii. Cei doi Gurkhas săriră pe armele lor şi chiar şi „Big Bill" lăsă să-i cadă ţigareta pe jos, prinzând în labele-i mari arma MP5.

*

* *

Aldo Falcone se întoarse, cu pulsul accelerat la două sute de bătăi pe minut, şi zări mai multe siluete în picioare în spatele maşinii Cherokee, cu feţele acoperite de *keffiehuri [turbane]*, care nu aveau decât o mică deschizătură pentru ochi.

Adevărata muncă abia acum începea.

— Du-te să le vorbeşti! îi lansă el lui Mahmoud, translatorul.

Acesta din urmă îşi dorea atât de mult să părăsească relativa protecţie din Cherokee la fel de mult cum îi venea să se arunce într-un vulcan. Se strecură totuşi peste Aldo Falcone şi întrebă cu o voce firavă:

— Ce să le spun?

— Întreabă-i unde sunt fetele.

Mahmoud deschise portiera şi, imediat, o siluetă se materializă, în picioare, lângă Cherokee. Un bărbat de talie înaltă, burduşit cu saci din pânză ce conţineau încărcătoare de Kalaşnikov, arma pe care o ţinea în mână. Cu faţa ascunsă în spatele *keffiehului* lui roşu, îl apostrofă violent pe Mahmoud în arabă şi acesta îl întrebă cu o voce tremurătoare pe Aldo Falcone:

— Vor să ştie dacă avem banii.

— Eu vreau să ştiu dacă le are pe fete!

Traduse. Se auziră strigăte.

— Le are.

Gurkha aşezat lângă şofer începu să deschidă portiera şi imediat irakianul îşi aţinti kalaşnikovul asupra lui Aldo Falcone, urlând şi mai tare:

— Spune că să nu iasă nimeni din maşină, traduse Mahmoud. Altminteri va trage.

Aldo Falcone îşi simţi pulsul atingând culmi vertiginoase. Îşi înghiţi saliva şi încercă să nu-şi piardă sângele rece. Degetele lui atinseră uşor capul armei Beretta 92 agăţată la centură, ca să se asigure că e acolo.

— Spune-i că am venit să schimbăm fetele contra banilor. Unde sunt?

— Puţin mai încolo, în plantaţia de palmieri, răspunse Mahmoud după ce transmisese întrebarea.

— Să meargă să le aducă!

Mahmoud traduse, dar bărbatul nu se mişcă, lansând o nouă ameninţare.

— Întreabă dacă am respectat condiţiile, traduse Mahmoud cu o voce tremurată. Fără elicoptere şi fără alte vehicule.

— Da, afirmă Aldo Falcone.

Distinse în întuneric mai mulţi bărbaţi care înconjuraseră maşina. Cămaşa îi era lipită pe piept de transpiraţie. Interlocutorul lor lătră din nou.

— Vrea banii. Imediat, traduse Mahmoud din ce în ce mai speriat.

— Când voi vedea fetele în faţa mea! replică Aldo Falcone cu o voce aproape fermă.

Urmară discuţii. Mahmoud vorbea aproape în şoaptă:

— Banii mai întâi!

Aldo Falcone îşi şterse fruntea. Era o responsabilitate prea mare. Înghiţi în sec şi anunţă:

— Îl sun pe ambasador!

Timp de câteva secunde nu se auzi decât sunetul melodios al tastelor aparatului Thuraya, apoi vocea ambasadorului Italiei explodă, atât de clară ca şi când s-ar fi aflat pe unul din scaunele din Cherokee.

— Aldo?

— *Si, Signor Embassador*. Vor să ia banii înainte să livreze fetele care sunt, după cum spun ei, în plantaţia de palmieri. Ce să fac?

Se auzea chiar şi respiraţia diplomatului. După o tăcere lungă, acesta se decise în sfârşit să răspundă.

— Daţi-le banii. Dar să nu plecaţi de acolo fără fete.

Uşurat, Aldo Falcone luă unul din sacii de pânză şi îl aruncă afară din maşină. Apoi urmă cel de-al doilea sac. Unul dintre bărbaţii mascaţi desfăcu sacul cu un pumnal, descoperind teancurile de bancnote de o sută de dolari. Înţepeniţi în scaunele lor, cu degetul pe trăgaciul armelor, cei doi Gurkhas păreau basoreliefuri din Angkor.

— Spune-le să meargă să aducă fetele, acum! ordonă cu o voce mai fermă Aldo Falcone.

Interpretul traduse. În acel moment, un bârâit se auzi dinspre plantaţia de palmieri, care creştea foarte repede. Aldo Falcone îşi simţi inima coborându-i în stomac. Un elicopter! Oare de unde apăruse? Toată lumea încremenise.

Ca un peşte negru enorm, un Blackhawk fără nicio lumină de poziţie trecu pieziş deasupra periferiei, zburând cel mult la douăzeci de metri de sol. Suflul elicei mişcă Cherokee… Abia se pierdu în întuneric, că bărbatul cu *keffieh* roşu scoase un urlet dement.

— *Porca Madonna! [Sfânta Madonna!]* Spune-i că nu e de-al nostru!

urlă Aldo Falcone la Mahmoud.

Infernul se declanşă într-o fracţiune de secundă. Cel puţin cinci arme de asalt traseră în acelaşi timp în Cherokee, ciopârţind ocupanţii cu proiectilele lor. Interpretul căzu afară, găurit ca o strecurătoare. Aldo Falcone primi un glonţ care îi făcu ţăndări capul. „Big Bill" a avut timp să apese pe trăgaci şi gloanţele armei lui ricoşară în aer. Mai multe proiectile îi străpunseră însă pântecele enorm, ciopârţindu-l ca pe o băşică veche. Un altul îi găuri gâtul.

Cei doi Gurkhas, mai bine antrenaţi, săriră în acelaşi timp din maşină şi se aruncară la pământ, apoi ripostară. Unul dintre ei aruncă o grenadă de 40 mm cu arma lui M-79 şi proiectilul îl tăie în două pe unul dintre atacatori. Camaradul lui profită de asta ca să se apropie de ei şi să-i golească un încărcător de Kalaşnikov în plină faţă.

Companionul lui, ghemuit la adăpostul aripii din faţă a maşinii, rezistă câteva minute în plus, forţându-i pe atacatori să se ascundă. Până când o grenadă îl reduse la tăcere. Rămase lipit de caroserie, strângând în mână arma M-16.

Bărbatul cu *keffieh* roşu aruncă un ordin scurt. Într-o clipită, unul dintre bărbaţi dădu o tură pe la corpurile neînsufleţite şi le tăie sistematic gâturile. Apoi, înainte să se îndrepte spre plantaţia de palmieri, aruncă o grenadă în Cherokee.

— Aldo! Aldo! striga în Thuraya vocea înnebunită a ambasadorului Italiei.

Vocea nu încetă să se audă până când maşina Cherokee explodă.

*

* *

Blackhawkul, atras de flama exploziei, reveni foarte repede, însoţit de un al doilea elicopter, Apache. Începură să se învârtească deasupra maşinii în flăcări, cerând instrucţiuni şi transmiţând cartierului lor general ceea ce vedeau.

— Degajaţi zona! le ordonă foarte repede controlorul de zbor. Mizerabilii pot avea proiectile.

— *Roger*. Degajăm zona, răspunse şeful de bord al elicopterului Blackhawk.

*

* *

Lorenzo Modino era alb ca un cearceaf, neputând să închidă ochii toată noaptea. Mai întâi trebuise să trimită o telegramă la ministerul lui, prin care relata ceea ce se întâmplase. Din zori, o patrulă de gardieni de securitate a ambasadei Italiei câştigase locul de atac, deja securizat de poliţia irakiană. La cererea ambasadorului, au fost însoţiţi de trei Bradley trimise din ordinul lui John Negroponte, ambasadorul Statelor Unite în Irak. Asta îi permisese lui Lorenzo Modino să vină el însuşi să constate întinderea catastrofei, în maşina lui de serviciu blindată, un Maserati „quatre portes". În mod normal, ministrul lui îi interzicea să pună piciorul afară din ambasadă…

Din Cherokee nu rămăsese decât o carcasă ciopârţită. Corpurile celor cinci ocupanţi din maşină fuseseră băgate în saci de plastic. Cele ale celor doi islamişti, învelite în prelate pătate de sânge, urmau să fie luate de un ONG-ul islamist pentru înmormântarea lor imediată. Numai Aldo Falcone beneficia de un tratament preferenţial, corpul lui urmând să fie repatriat în Italia. Ceilalţi urmau să fie înmormântaţi la Bagdad. Aşa prevedea contractul lor. Cât despre Mahmoud, graţie lui Dumnezeu, el nu avea contract scris cu ambasada. Ambasadorul îşi spuse că trebuia oarecum să doneze 100.000 de dinari familiei lui, luaţi din nişte fonduri secrete.

Reîntors la ambasadă, aşteptase deprimat întoarcerea lui Walid, care era plecat după noutăţi.

Bineînţeles că plantaţia de palmieri fusese răscolită fără să se găsească nici urmă de cele două italience. Nici de cele opt milioane de dolari!

Se auziră bătăi în uşa biroului ambasadorului şi Walid se strecură în încăpere. Nici el nu prea dormise. Cu mustaţa coborâtă în bernă, rămase în picioare, contrar obiceiului de a se aşeza şi de a-şi aprinde o ţigară.

— Deci? întrebă sec ambasadorul.

După o asemenea lovitură, se va trezi transferat în Ulan-Bator… Era străbătut de transpiraţii reci gândindu-se la cele opt milioane de dolari.

— Am luat legătura cu cineva, anunţă *fixerul [translatorul*] irakian

cu o voce nesigură. Se pare că schimbul a eşuat din cauză că a apărut un elicopter. Au crezut că le-am întins o cursă şi le-a fost teamă… Aldo Falcone n-a apucat să le explice nimic.

Un înger trecu ciuruit de gloanţe. Dacă ar fi avut puţin timp pentru un dialog…

— Şi ostaticele?

— Sunt la ei, iar aceştia jură că sunt vii.

În sfârşit o veste bună! Ambasadorul încercă să se convingă că nu era totul pierdut. La urma urmelor, banii nu au fost „cheltuiţi" degeaba. Din partea lui Aldo Falcone, pierderile colaterale nu erau foarte grave: trei „câini de război" anonimi şi un translator local.

— Cum reluăm tratativele? întrebă el.

Walid lăsă capul în jos.

— Sunt foarte supăraţi. Au pierdut doi „martiri", omorâţi de cei doi Gurkhas. Nu mai au încredere. Trebuie să aşteptăm.

Încă de dimineaţă, telefonul nu se oprise din sunat. Toată Roma suna. Chiar şi preşedintele Consiliului, Berlusconi. Lorenzo Modino se arătase cât mai liniştit posibil.

*

* *

Secretara îl anunţă la interfon:

— Excelenţa Sa John Negroponte pe linia unu.

După conversaţia lui cu Walid, Lorenzo Modino îl sunase pe omologul lui ca să lămurească povestea acelui elicopter.

— Lorenzo, anunţă vocea călduroasă a ambasadorului american în Irak, am făcut o anchetă. Acest Blackhawk era în patrula de rutină şi echipajul lui nu era la curent cu schimbul ce urma să se efectueze. A fost o coincidenţă nefericită… Sunt dezolat. Dacă aveţi nevoie de mine, *call me up [sunaţi-mă!]*.

Lorenzo Modino îi mulţumi distrat şi se cufundă într-o meditaţie morocănoasă. Nu credea un cuvânt din ceea ce-i spusese omologul lui. Americanii ascultau toate comunicatele ambasadei şi le era groază de negocierile cu „teroriştii". Erau perfect capabili să-i facă în mod voit să rateze schimbul. Dar nu se putea şti sigur decât peste vreo treizeci de ani, jefuind arhivele de la NSA, agenţia însărcinată cu ascultarea

transmisiilor.

Ca să se calmeze, începu să redacteze o telegramă lungă pentru Roma.

Nu putea decât să se roage.

*

* *

Mouloud, şoferul primului consilier al ambasadei italiene, îl aştepta pe şeful lui în faţa biroului juriştilor, aflat în plin centru al Bagdadului şi apărat ca un castel fortificat. Diplomatul italian încerca toate demersurile posibile ca să reia contactul cu răpitorii celor două ostatice.

Până acum în zadar.

Răpitorii nu dăduseră niciun semn de viaţă de la întâlnirea ratată. Ambasadorul se învârtea în biroul lui ca un leu în cuşcă, repetându-şi: „nicio noutate înseamnă veşti bune”. De fiecare dată când suna telefonul, tremura de frică să nu i se spună că s-au găsit cadavrele celor două italience.

Un puşti se apropie de maşină surâzând şi îl interpelă pe şofer:

— Tu eşti cel care îl aşteaptă pe italian?

Mouloud se crispă. Nu-i plăcea asta.

— De ce?

Fără să răspundă, ţâncul îi întinse o casetă video şi o luă la fugă mâncând pământul. Cu un reflex nebunesc, şoferul zvârli caseta cât mai departe posibil şi se aruncă la pământ. După câteva minute, constatând că nu exploda, merse să o cerceteze mai de aproape, fără să încerce s-o deschidă. Se afla în aceeaşi ipostază atunci când diplomatul italian reveni şi îi aruncă, prost dispus, după ce fusese indus în eroare pentru a suta oară:

— Ce este?

— Poate o bombă, *signor*…

Şoferul explică provenienţa casetei, care era tot pe jos, la câţiva metri de maşină. Diplomatul dădu din cap. Chiar că putea fi o bombă…

— Chem poliţia, sugeră Mouloud.

— Nu, zise tranşant primul consilier. Pune-o în portbagaj. O vom

încredinţa specialistului în deminări de la ambasadă.

Mouloud nu îndrăzni să-l refuze.

*

* *

— Este o casetă care v-a fost destinată, *signor*, anunţă primul consilier. În interior e un cuvânt scris în arabă.

Lorenzo Modino privi caseta ca şi cum ar fi fost un şarpe cobra. Ce oroare avea să descopere? Avea buzele uscate şi pulsul înnebunit. Frecvent, pe acest gen de casete era înregistrat câte un festival de capete tăiate pe fondul unei muzici islamiste tunătoare.

— Cheamă-l pe Walid! îi ordonă el.

Walid se instalase în salonul vecin, atârnat de telefon, la fel de optimist. Apăru în birou şi băgă el însuşi caseta în magnetoscop. Ambasadorul aştepta, transformat în stană de piatră. Apăru o imagine bruiată, apoi silueta îmbrăcată în negru a unui bărbat cu cagulă care urla cu o voce nazală *„Bismallah Al Rahman Al Rahim!" [În numele lui Allah Atotputernicul şi Milostivul!]*

Începea bine…

Câteva secunde mai târziu, imaginea deveni mai clară. Ambasadorul scoase un strigăt: avea în faţa ochilor imaginea celor două italience răpite. Erau buimace, ciufulite şi cu privirea pierdută. Cea din stânga ţinea în faţa ei, la nivelul pieptului, un ziar în arabă, cu titlul vizibil.

Walid se aplecă spre ecran şi strigă:

— Este *Al-Zahman*-ul de ieri!

Cel mai mare cotidian din Bagdad. Cele două italience erau încadrate de cinci bărbaţi cu cagule şi arme. Unul dintre ei începu să citească un text cu o voce uniformă. Walid traduse cuvânt cu cuvânt.

— *„Grupul Tawhid wal-Jihad fixează un ultimatum guvernului italian nelegiuit. Acesta are opt zile să anunţe retragerea din Irak a trupelor angajate în coaliţie. Dacă nu se supune, una din prizonierele noastre va fi executată conform tradiţiei islamiste şi caseta pedepsirii ei va fi trimisă mass-mediei occidentale. Dacă, după alte două zile, guvernul italian tot nu se supune, cea de-a doua prizonieră va fi pedepsită la rândul ei de intransigenţa cruciatului Berlusconi. „Allah akbar".*

Imaginea deveni neagră. Înfundat în fotoliu, Lorenzo Modino se smulse şi o rupse la fugă literalmente până la bar unde îşi turnă un pahar plin ochi cu Defender „Success”, pe care-l bău dintr-o înghiţitură. Livid, îl întrebă pe Walid:

— E serios?

— Mi-e teamă că da, domnule ambasador, răspunse irakianul.

Liniştea se prelungi timp de mai multe minute. Ambasadorul ar fi vrut să nu fi văzut niciodată această casetă. Îşi dorea să o arunce în fundul unui sertar şi să uite de ea. Dar, vai, era imposibil.

Trebuia să anunţe la Roma.

Îşi imagina reacţia lui Berlusconi. Bineînţeles că nu-şi putea retrage trupele din Irak. Dar efectele politice în planul interior aveau să fie devastatoare. Mai ales dacă execuţiile se petreceau în două reprize. Îşi imagina coloanele de manifestanţi, cererile şi presiunea populară. Fragila înţelegere asupra subiectului ostaticilor avea să fie strigată în gura mare şi consecinţele vor fi dezastruoase pentru Silvio Berlusconi. Opinia publică italiană detesta războiul din Irak.

Era o catastrofă absolută. Cu energia unui disperat, strigă:

— Walid!

Irakianul apăru imediat.

— Walid, lansă ambasadorul, trebuie să găsim o soluţie. Să le oferim orice. Şi să şi reuşim de data asta.

— Voi face tot ce-mi stă în puteri, afirmă cu o voce nesigură *fixerul* irakian, conştient că avea în mâini soarta guvernului italian.

Capitolul III

— Trebuie salvat soldatul Berlusconi…

Tonul lui Bruce Chaplin, *senior field-officer** de la CIA, era uşor marcat de ironie, dar privirea lui nu surâdea. Cu cămaşa cu mâneci scurte în carouri, alura blândă, ochelarii cu rame metalice şi vocea aşezată, părea un profesor universitar ieşit la pensie. Era mai degrabă un pensionar de la CIA care îşi reluase serviciul după un an. Cum fusese mult timp la post în Arabia Saudită şi în Emirate, Agenţia a considerat că va fi util la Bagdad.

[field-officer – ofiţer de teren; senior field-officer – ofiţer superior de teren.]*

De o jumătate de oră îi explica lui Malko motivul prezenţei lui în Irak. Cei doi bărbaţi se aflau în biroul americanului, la ultimul etaj al hotelului *Al Saader*, un bloc dreptunghiular şi lipsit de graţie, în piaţa Al-Andalous, în plin centru al Bagdadului, pe malul nordic al fluviului Tigru. Rechiziţionat de coaliţie, hotelul adăpostea o antenă importantă a CIA. Agenţia găsea că e mult mai practic să se afle în oraş decât în „zona verde", ale cărei puncte de control rare erau supravegheate în permanenţă de denunţătorii din rezistenţa irakiană. *Al Saader*, construit în mijlocul unui cartier foarte animat, avea numeroase intrări. Se învecina cu un centru de antrenament al poliţiei irakiene, ceea ce le permitea celor de la CIA să-şi plaseze cu discreţie mulţimea de agenţi şi de „spotters"**, care îşi riscau viaţa în schimbul câtorva dolari.

*[** spotters – agenţi însărcinaţi să plaseze balize electronice pentru a localiza obiective.]*

Al Saader, cu dependinţele lui imense, cu garajele şi obişnuiţii pereţi de beton întăriţi cu saci de nisip, era apărat ca Fortul Knox. Intrările erau protejate de un grup de gărzi de securitate irakiene, bărbaţi arţăgoşi şi înspăimântători. O maşină-capcană se izbise deja de postul de gardă de la intrare, pulverizând o jumătate de duzină de poliţişti… Pe acoperişul plat al hotelului *Al Saader*, două turnuri dotate cu mitraliere supravegheau acoperişurile imobilelor vecine şi agenţii scrutau cu binoclurile activitatea din jurul lor. Aproape în faţă, hotelul *Swan Lake* era ocupat de diavol, televiziunea locuitorilor din Qatar, *Al Jazeera*, bestia neagră a americanilor.

Malko strănută. O climatizare feroce menţinea temperatura din birouri la optsprezece grade atunci când afară erau patruzeci. Îşi lăsă privirea să rătăcească asupra oraşului învăluit într-o ceaţă de căldură, care învăluia într-o magmă roşiatică construcţiile practic identice. Bagdadul era cu siguranţă unul dintre oraşele cele mai urâte din lume. În culoarea nisipului umed, toate clădirile păreau la fel, neoferind puncte de reper. Războiul nu schimbase nimic. Clădiri sfârtecate de

bombe, unele ale căror construcţie fusese brutal întreruptă, faţade leproase ale unor case vechi niciodată restaurate, terenuri virane, gunoaie aruncate aproape peste tot, în acest oraş fad, imens şi monocolor, totul degajând o impresie de abandon şi de murdărie. Gunoaie şi mizerie împrăştiată chiar pe străzile din centrul oraşului, un miros infect urcând din Sadr-City, marele cartier şiit unde principalele bulevarde erau frecvent minate. Mai mult, oraşul era presărat de zone mici înconjurate de pereţi de beton, de saci de nisip, de sârmă ghimpată, semnalând imobilele ocupate de Coaliţie. Pe strada Saadoun, odinioară centrul comercial, un perete din beton înalt de şase metri, întărit cu două turnuri, mergea de-a lungul trotuarului, protejând hotelul *Bagdad* înghesuit în fundul unei intrări şi rezervat în prezent reprezentanţilor unor companii americane veniţi să lucreze în Irak.

Toate aceste precauţii nu erau inutile: în mod regulat, maşini-capcană conduse de kamikaze se striveau de aceste fortăreţe din beton, omorând câţiva trecători. Obuze de mortier cădeau aproape la întâmplare în „zona verde” care se întindea la sud-est de Tigru pe zeci de hectare, acolo unde Saddam Hussein îşi înălţase odinioară „palatele” lui, care era în realitate colosale clădiri administrative tăiate de spaţii vaste neconstruite.

Irakul nu era ocupat în sensul obişnuit al cuvântului. Americanii se cantonau în câteva puncte de sprijin, dintre care cel mai important era renumita „zonă verde”, care îngloba hotelul *Rachid*. Nu ieşeau de acolo decât în vehicule blindate sau în elicoptere, pentru a patrula, lucru care se făcea din ce în ce mai rar. Aproape în fiecare zi, patrulele erau atacate de kamikaze sau victime încărcate cu exploziv plasate în drumul lor.

Cei de la GI aveau interdicţie formală de a se duce în oraş, ceea ce de altfel nici nu îşi doreau.

Pe malul nordic al fluviului Tigru, o zonă de securitate fusese stabilită în jurul hotelurilor *Palestine* şi *Sheraton*, adăpostind „câini de război” *[mercenari]* şi americani.

De la căderea nopţii, toată viaţa se oprea în loc. Şi nici chiar ziua nu era niciun loc cu adevărat sigur. Malko lăsă privirea să-i rătăcească asupra fluviului Tigru. Un fluviu mort, pe care nu se zărea niciodată

vreo ambarcaţiune. Malurile lui ierboase îl îngustau într-un firicel de apă care părea încremenit.

O explozie surdă în depărtare făcu să tremure uşor geamurile blindate. Malko schimbă o privire cu Bruce Chaplin.

— Ce este?

Americanul surâse resemnat.

— Vom afla foarte repede.

Unul dintre telefoane sună după câteva minute şi Bruce Chaplin anunţă laconic:

— O încărcătură explozivă pe drumul spre aeroport, la trecerea a trei jeepuri Humwee blindate. Un mort şi doi răniţi de-ai noştri, plus câţiva civili.

Chiar şi primul-ministru, Iyad Allaoiu, se ascundea în „zona verde”, necirculând decât rareori în Bagdad, în convoi blindat.

Malko fu străbătut de un fior. Reveni asupra subiectului pe care-l amânase.

— Cum a reuşit Agenţia să se trezească cu această problemă a ostaticilor italieni în braţe? Italia are un serviciu de informaţii bun. Sismi.

— E adevărat, aprobă Bruce Chaplin, dar nu sunt infiltraţi în Bagdad. Silvio Berlusconi i-a telefonat el însuşi preşedintelui George W. Bush ca să-i ceară ajutorul şi beleaua a căzut pe capul nostru!

— Şi pe-al meu! sublinie Malko.

Americanul îi adresă o privire admirativă.

— Mulţumeşte-i domnului Frank Capistrano de la Casa Albă. Aparent îţi poartă o stimă deosebită. El e cel care a sugerat numele tău. Ceea ce ne-a liniştit foarte mult, de altminteri. Căci aici, nu putem decât să încredinţăm o afacere cuiva pentru a o încheia pe cont propriu. Când eşti american, e imposibil să ieşi în oraş fără să-ţi asumi riscuri enorme. Jurnaliştii din media noastră nu ies din hotelurile în care sunt cazaţi şi tratează cu traducătorii lor irakieni.

— Am impresia că şi pentru un non-american acest oraş e periculos, remarcă Malko.

Bruce Chaplin aprobă viguros din cap.

— *You bet! [Poţi paria!]* Islamiştii radicalişti îi consideră pe toţi străinii ca fiind spioni. În plus, vor să taie complet Irakului ajutorul

din exterior. Deja, marea majoritate a lumii nu mai vine la Bagdad. Va trebui să fiţi foarte prudent.

— Asta e şi intenţia mea, afirmă Malko.

Pentru prima oară după mult timp, Alexandra, logodnica lui dintotdeauna, se neliniştise din pricina acestei călătorii. Chiar ţinuse să-l însoţească până la Amman, de unde plecase chiar în acea dimineaţă, la ora opt, către Bagdad, într-un mic Focker 28 plin până la refuz. Royal Air Jordan era singura companie aeriană care deservea Bagdadul, cu plecare din Amman, şi avea tarife exorbitante. Aveai de ales între aceasta şi şoseaua impracticabilă în aceste vremuri din cauza grupurilor islamiste care o controlau în fiecare localitate.

Telefonul mobil al lui Bruce Chaplin sună şi americanul se retrase pe coridor să răspundă. Malko, puţin buimăcit, închise ochii, retrăind ultimele momente cu Alexandra. În seara din ajun, la *Intercontinental* în Amman, petrecuseră o cină de îndrăgostiţi şi făcuseră dragoste. Şi-a spus că era ultima oară pentru o bună bucată de timp.

Atunci când sunase ceasul deşteptător potrivit la ora şase, se trezise brusc şi avusese un şoc. Patul era gol! Alexandra dispăruse. Nici măcar n-avusese timp să o strige. Ca o umbră, ea ţâşni din baie şi adrenalina lui Malko îl invadă dintr-odată: în ciuda orei extrem de matinale, ea afişa un corset superb negru, cu mov pe margine, cu ciorapii lungi şi sclipitori urcându-i foarte sus pe coapse.

— Voiam să-ţi fac o surpriză, îi spuse ea. Închide ochii.

Se supuse şi ea se lungi mai întâi lângă el. Malko îşi lăsă mâinile să alerge pe şerpii jartelelor. Apreciase dintotdeauna acest gen de ţinută, dar atunci, la ora şase dimineaţa, era într-adevăr o probă de amor?

Simplul contact cu Alexandra reuşise să-l facă să se trezească. Ea se ridicase, în genunchi, şi Malko remarcase atunci că sutienul corsetului lăsa să se întrezărească vârful sânilor.

— Masează-mi sânii! îi ceruse ea cu o voce aspră pe care o avea atunci când era foarte excitată.

Nu se lăsă rugat de două ori. Cu ochii închişi, Alexandra suportă mângâierile lui brutale, apoi îl îndepărtă ca să-şi înfunde dintr-odată membrul în gură. Cu un gest autoritar, îi luă mâna şi i-o puse pe ceafă. Ca şi cum ar fi forţat-o să-i administreze o felaţie! Ea adora această fantasmă a violului în gură.

Malko se ţinu cât de mult posibil, apoi explodă. O împinse pe Alexandra până la fereastră şi, dându-i la o parte slipul, se înfundă în ea pe la spate, ţinând-o de şolduri, aşa cum îi plăcea ei. Îi simţea crupa venindu-i în întâmpinare. Era o senzaţie ameţitoare să se privească dispărând în vintrea oferită, profitând de fiecare secundă. Cu picioarele depărtate şi cu mâinile pe geam, Alexandra îl lăsa să se servească de ea.

Primele raze ale soarelui înroşeau cerul.

Se retrase din vintrea tinerei şi îşi aşeză sexul mai sus, cu intenţia foarte hotărâtă de a-şi completa „violul”!

— Eşti gata să mă asculţi? lansă Bruce Chaplin reintrând în birou.

— Absolut, răspunse Malko, străduindu-se să coboare cu picioarele pe pământ.

Vocea aşezată a *senior officer*-ului CIA îi risipi definitiv fantasma.

— Am pregătit o locuinţă sigură pentru tine, îl anunţă el. Poţi să mergi să te instalezi acolo.

De fapt, Malko venise *direct* de la aeroport la sediul CIA, la sosirea lui la Bagdad. După o coborâre în spirală strânsă a avionului Focker 28. Din cauza riscului proiectilelor sol-aer ale „rezistenţei”, luase de la ieşirea din terminal autobuzul pentru punctul de control nr. 1, aflat la o distanţă de cinci kilometri. Regulile de securitate erau severe. Niciun vehicul civil nu avea dreptul să se apropie de aeroport. O zonă imensă interzisă irakienilor izola aeroportul, patrulată zi şi noapte de elicoptere pentru a evita infiltrările. La punctul de control nr. 1, un careu din sârmă ghimpată în mijlocul deşertului, acolo unde se efectuase transferul, Malko fusese primit de şoferul trimis de CIA, un cetăţean numit Ahmed, ce se afla la volanul unui bătrân Chevrolet Caprice.

Acesta îl conduse pe Malko *direct* la *Al Saader*. Pe drumul de la aeroport, trecuseră prin faţa scheletului unei maşini-capcană ce fumega încă.

— Nu voi locui la hotel? îl întrebă Malko puţin surprins pe american.

— Nu. Hotelurile sunt toate supravegheate de islamişti care semnalează toate mişcările străinilor. Am ales o soluţie mai discretă şi mai sigură. Unul dintre „prietenii” noştri are o vilă nelocuită în

apropierea ambasadei Benelux, nu departe de aici. Perimetrul este complet securizat, graţie acestei ambasade. Ahmed te va conduce acolo. Paznicul clădirii se va ocupa de tine. Vei fi în siguranţă.

— Perfect, recunoscu Malko, dar ce aşteptaţi de la mine? Ultima oară când am fost aici, Saddam Hussein era încă la putere? N-am niciun contact şi nici nu vorbesc araba.

— Referitor la aceste probleme, replică Bruce Chaplin, mă gândesc că Ahmed ţi-ar putea folosi atât ca şofer cât şi ca *fixer*. E deştept şi numeroşi membri din tribul lui lucrează pentru noi.

— OK, dar de la ce capăt să încep?

Americanul zâmbi.

— Lasă-mă mai întâi să-ţi dau *backgroundul*. Cele două ostatice, Sophia Benini şi Ornella Giro, sunt puţin importante. Prima a venit în Irak acum şase ani, era *human shield [scut uman]* pe timpul bombardamentelor, după care a ajuns la ONG-ul unde lucra prietena ei.

— De ce şi de către cine au fost răpite?

— După sursele noastre, e vorba de o răpire ordinară, cum se întâlnesc tot timpul în Irak. Ambasadorul a avut vina de a nu fi apelat la noi, ci la un irakian apropiat ambasadei italiene, un oarecare Walid, vechi pilot al armatei aeriene a lui Saddam, care nu are o reputaţie foarte bună. Prin el s-a tranzitat o cerere de răscumpărare de opt milioane de dolari. Un membru al ambasadei italiene s-a dus la întâlnire ca să ducă răscumpărarea şi să recupereze ostaticele, dar el şi cei care-l însoţeau au fost răpuşi şi răpitorii şi-au păstrat ostaticii. După patruzeci şi opt de ore, ambasadorul Italiei a primit o revendicare politică a grupului Tawhid wal-Jihad reclamând plecarea trupelor italiene din Irak în termen de opt zile, dacă nu, cele două ostatice vor fi decapitate.

— Cum interpretezi această trecere?

Bruce Chaplin dădu din cap.

— Mă gândesc că primul grup era format din derbedei, care au vândut ostaticii unui grup islamist înainte sau după ce au pus mâna pe răscumpărare. Deja s-a întâmplat, ceea ce face soluţia mult mai dificilă: nu va fi suficientă plata. Înnebunit, Silvio Berlusconi a făcut apel la prietenul lui, George W. Bush, care a răspuns apelului. Politic, nu poate să cedeze, dar dacă cele două ostatice sunt executate, aceasta

îl poate costa foarte scump în interiorul ţării. Acest ultimatum a fost dat italienilor acum patruzeci şi opt de ore. Ne rămân deci şase zile pentru a recupera ostaticele.

— Unde sunt acestea?

— Undeva lângă Fallujah, dar nu suntem siguri de nimic. Casa Albă mi-a cerut să încerc prin orice mijloace să evit un deznodământ tragic.

Un înger trecu, cu capul decapitat sub o aripă. Silvio Berlusconi ar trebui să fie neliniştit.

— Îmi trebuie un om de legătură, obiectă Malko. Chiar dacă am un interpret şi un *safe home [casă sigură]*.

— Bineînţeles, admise Bruce Chaplin. Legătura este imamul Al-Soumeidai, purtătorul de cuvânt al salafilor, grupul cel mai radical al Islamului. El conduce moscheea Ibn Taimiya din cartierul Yarmouk. E un dur. Pe vremea lui Saddam a fost închis de 168 de ori şi chiar condamnat la moarte. Noi l-am arestat pe întâi ianuarie al acestui an şi a rămas la Abu Ghraib până pe 6 iunie. Şi-a transformat moscheea în depozit de arme. Ne detestă.

— E implicat în această răpire?

— Nu, nu cred. Dar are contacte cu toate grupările de rezistenţă din Fallujah. Printre care şi cei care le reţin pe cele două italience. Asta înseamnă că v-a trebui să-i faci o vizită.

Sufocat, Malko obiectă:

— Tocmai mi-ai spus că îi detestă pe americani.

— Bineînţeles. Dar e un pragmatic. Se ştie că moscheea Ibn Taimiya e finanţată de un bogătaş din Arabia Saudită pe care-l cunoaştem foarte bine. Am putea opri această finanţare. Am făcut în aşa fel încât mesajul să ajungă la imamul Al-Soumeidai. Are deci interes să ne ajute în această problemă, dacă vrea să continue să primească fonduri din Arabia Saudită.

— Îi stă în puteri?

— Are mai multă greutate decât preoţii musulmani, islamiştii „oficiali” care flirtează puţin cu regimul actual. Ambasadorul Italiei a comis greşeala de a le cere ajutor, cu toate că n-au contacte bune cu rezistenţa. Mehdi Al-Soumeidai a fost profund vexat din această cauză. Dacă poate astfel să-şi afirme autoritatea, este în beneficiul lui.

— În fond, remarcă Malko, e ca şi cum i-aţi cere lui Ossama Bin

Laden să vă dea o mână de ajutor…

Bruce Chaplin nu surâse.

— E foarte comic, dar nu complet fals. Spui că pe lângă câţiva nebuni furioşi, Al-Soumeidai e *aproape* un moderat. El nu aprobă toate decapitările… Evident, este pro-lapidarea femeilor, legea canonică islamică, amputarea braţelor hoţilor şi reîntoarcerea la islamismul din secolul al VII-lea. Cel mai bine ar fi să mergi să-l întâlneşti după marea rugăciune de vineri, spre orele două după-amiază. Înainte de asta, ţi-am stabilit o întâlnire cu ambasadorul Italiei, la prânz. El e la curent cu iniţiativa lui Berlusconi, dar e vexat. Fii deci diplomat. Până atunci, Ahmed te va conduce să te instalezi.

*

* *

O triplă barieră înconjurată de o mică fortăreaţă din saci cu nisip bara străduţa 38 ce ducea la ambasada Benelux, ea însăşi protejată de blocuri enorme din beton. Ahmed îi explică responsabilului de la punctul de control unde vor să ajungă şi acesta îi lăsă să treacă. Casa în care trebuia să fie cazat Malko părea de doi bani. O vilă mică cu un etaj, cu faţada maronie, situată în fundul unei grădini, în faţa unui perete ascuns al ambasadei. Uşa se deschise la primul sunet al soneriei, în spatele ei apărând un irakian mic cu părul cărunt care îi înşfăcă valiza Vuitton, cu o mână pusă în dreptul inimii:

— *Salam aleykoum! [Pacea fie cu tine!]*

— *Aleykoum salam!* răspunse politicos Malko.

Conversaţia se opri acolo: paznicul nu vorbea decât limba arabă.

— Se numeşte Abed şi este în serviciul dumneavoastră, îl anunţă Ahmed.

Interiorul casei era uimitor. La stânga, părea a fi un cabinet dentar ascuns sub prelate din plastic transparent şi, la dreapta, o masă mare pe care trona cu un aparat vechi de radio din anii 1940!

— Abed se amuză să-l repună în funcţiune, îi explică Ahmed. Casa n-a mai fost locuită de mai bine de un an.

Abed urcă lucrurile lui Malko la primul etaj, într-o cameră spaţioasă cu tavanul jos, unde climatizarea funcţiona, lăudat fie Domnul, şi îi înmână cheile surâzând. În clădire se simţea praful şi

mucegaiul, dar, evident, era foarte bine conservată. După zece minute, Malko şi Ahmed plecară, trecând prin faţa uneia dintre rarele biserici din Bagdad.

— Mergem la ambasada Italiei, îl anunţă Malko.

— Apropo, domnul Bruce mi-a dat ceva pentru dumneavoastră, îi spuse Ahmed.

Era o cutie de carton pe care Malko o deschise imediat. Conţinea un Glock de 9 mm cu formele colţuroase şi trei încărcătoare.

Malko strecură arma în tocul de piele în care se afla telefonul prin satelit Thuraya şi încercă să o mascheze. Bagdadul nu se schimbase de la ultima lui vizită. Toate magazinele erau deschise, oamenii se înghesuiau pe trotuare ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se încrucişară cu o patrulă americană: trei Humwee echipate cu turele rudimentare pentru mitralierele lor grele. Echipajele lor, cu căşti pe cap, cu trupurile strânse în veste antiglonţ, păreau nervoase. Maşinile se dădeau la o parte din calea lor. Malko realiză brusc ce se schimbase: statuile şi portretele lui Saddam Hussein, odinioară omniprezente, dispăruseră… În schimb, steaua cu opt braţe, simbolul partidului Baas, se afişa încă peste tot. Legănat de balansarea bătrânului Chevrolet, trebui să se forţeze ca să-şi păstreze calmul, gândindu-se că prima dintre cele două ostatice italience avea să fie decapitată peste şase zile.

Asta nu-i lăsa prea mult timp.

Capitolul IV

Era o zi obişnuită la Bagdad.

Chevroletul Caprice se târa cu treizeci la oră, prins în circulaţia intensă de pe Khalid-Bin-Al-Walid Expressway, autostrada urbană ce traversează Bagdadul de la est la vest, la nord de fluviul Tigru.

La dreapta lui, deasupra lui Sadr-City, Malko reperă două puncte negre pe cerul albastru. Două avioane de vânătoare F-16 făcând o curbă graţioasă înainte de a intra în picaj spre o poziţie a miliţiei Armatei lui Mehdi din Moqtada Al-Sadr, lansându-şi rachetele ca să ajute trupele US de la sol. După noaptea precedentă, combatanţi

violenţi se luptau pentru controlul unui punct de sprijin, în plină inimă a cartierului şiit din Bagdad, aflat la aproape trei kilometri de autostradă. Blazaţi, ocupanţii din maşini nici nu mai priveau.

Ahmed, şoferul, se întoarse, ilar.

— Se pare că acum au arme oferite de iranieni.

Urmele luminoase ale obuzului trasor urcau cu furie spre avioanele de vânătoare F-16 care se îndepărtară spre nord, dispărând deasupra Monumentului Martirilor înălţat de Saddam Hussein, două semisfere din mozaic, acum părăsite.

— Mai avem mult? întrebă Malko.

Trecuse mai bine de o jumătate de oră de când se târau pe Khalid-Bin-Al-Walid Expressway.

— Ambasada cea nouă a Italiei este în Wasiriya, departe, spre vest, preciză Ahmed. Mai avem încă un sfert de oră, *inch'Allah! [Allah să ajute!]*

Asta dacă nu exploda vreo maşină-capcană la colţ, ceea ce implica un ambuteiaj pe o zonă imensă pentru o durată nedeterminată. Malko întoarse capul spre stânga şi privi la sud-vest de Bagdad, de cealaltă parte a fluviului Tigru. O coloană densă de fum negru urca de lângă hotelul *Mansour*. Cu o jumătate de oră mai devreme, o Toyota condusă de un kamikaze explodase în faţa unui post de poliţie de pe strada Haiffa, unde vreo cincizeci de tineri irakieni şomeri, stăteau la coadă înfometaţi, sperând să obţină o slujbă la noua poliţie. Două sute de dolari pe lună era o avere în această ţară în care şomajul atingea 50% din populaţie. Radioul anunţa un bilanţ provizoriu de patrusprezece morţi şi vreo treizeci de răniţi. Toţi irakieni. Erau trădători în ochii islamiştilor radicalişti ai diferitelor grupări de rezistenţă, care interziceau orice colaborare cu coaliţia sau cu guvernul Allaoui.

Un imam din Fallujah emisese chiar o *fatwa*, decretând că trebuiau decapitaţi pe loc toţi irakienii care serveau drept şoferi sau interpreţi străinilor…

Malko tresări. Cu un huruit asurzitor, un elicopter trecu pe deasupra lor, zburând la douăzeci de metri de sol, urmat de fratele lui geamăn. Comerciantul de benzină pe piaţa neagră, instalat cu canistrele la marginea autostrăzii, nici măcar capul nu-l ridică, ocupat

să servească un client. Deoarece erau cozi la staţiile de benzină în această ţară care deborda de petrol ca un burete, cei care aveau mijloacele financiare preferau să plătească cinci mii de dinari *[în jur de 10 euro]* pentru douăzeci de litri de benzină, ca să câştige timp.

Cele două elicoptere Blackhawk se îndepărtară spre coloana de fum. Zi şi noapte, elicopterele americane patrulau la joasă altitudine, căutând să repereze activităţi suspecte sau se năpusteau asupra vreunei patrule atacate. Zeci de elicoptere roiau astfel fără sfârşit deasupra Bagdadului. Fără să mai vorbim de avioanele teleghidate, invizibile, care scrutau şi ele zona.

Pentru a atrage micile grupuri ale Armatei lui Mehdi din Sadr-City, americanii foloseau uneori elicoptere Apache care serveau atunci drept momeală pentru a activa tirurile rebelilor şiiţi, ceea ce le permitea să-i repereze şi să-i distrugă sub un potop de foc. Acţiune de altminteri inutilă, căci Sadr-City mişuna de tineri analfabeţi fanatizaţi de şefii lor religioşi şi pregătiţi să moară ca nişte martiri.

O explozie surdă făcu să tremure geamurile bătrânului Chevrolet, urmată imediat de o a doua coloană de fum înspre vest. Ahmed mări volumul sonorului de la radio şi, după câteva clipe, anunţă cu o delectare vizibilă:

— Un kamikaze a atacat un convoi de Bradley. Au distrus unul. Au murit mai mulţi americani.

Jubila. Totul făcea să fie retribuit gras de CIA, împreună cu mai mulţi membri din tribul lui. Americanii fuseseră atât de stângaci, încât irakienii ajunseseră să uite ororile dictaturii lui Saddam Hussein şi să nu-i mai deteste decât pe ocupanţi… Trebuie subliniat faptul că „pierderile colaterale” umane se numărau cu sutele. Prinse într-o ambuscadă, echipajele de Bradley sau de Humwee nu ezitau niciodată să tragă nebuneşte pentru a se elibera. Câteodată folosind mitraliera grea. Nefiind formaţi la această şcoală de gherilă urbană, GI trăiau în teroare.

Malko se lăsă în scaun, gânditor. Chevroletul înainta ca un melc… În faţa lor rula un camion înmatriculat la Dubai, încărcat cu televizoare. În ciuda anarhiei totale, irakienii erau cuprinşi de o frenezie a consumului şi se năpusteau pe toate produsele importate. Puţin câte puţin, se obişnuiseră sau, mai degrabă, se resemnaseră, cu

dezordinea şi viaţa continua ca şi cum nu se întâmpla nimic, în mijlocul exploziilor maşinilor-capcană, a răpirilor, a atacurilor celor din rezistenţă şi a bombardamentelor americane. Poliţia nu mai controla nimic, fiind foarte ocupată să se protejeze pe ea însăşi. Coruptă, îngrozită şi prost înarmată, era ţinta fanaticilor de-a lungul întregii zile. Americanii se mulţumeau să parcurgă oraşul în maşinile lor blindate, fără să coboare niciodată din ele. Cât despre noua Gardă Naţională, aceasta era invizibilă… Nu rămâneau decât miile de „câini de război" ce alergau din patru colţuri ale lumii ca să-şi rişte capul pentru douăzeci de mii de dolari pe lună. Aceştia, înarmaţi până-n dinţi, păzeau locurile strategice sau parcurgeau oraşul în maşinile lor 4 × 4 blindate.

Morţi în aşteptare.

Chevroletul se angajă în sfârşit pe o rampă, părăsind autostrada pentru a ajunge într-un bulevard mare, rectiliniu, bulevardul Maghreb, asemănător altor artere, cu terenurile lui pustii, imobilele distruse sau abandonate, grămezile de mizerii şi comercianţii lui în aer liber. Nu era un cartier adecvat pentru o ambasadă. Totuşi, Ahmed anunţă, câteva clipe mai târziu:

— Uitaţi ambasada Italiei.

Malko nu zări mai întâi decât un şir de prăvălii deasupra cărora se înălţa un acoperiş plat, de unde ţevile a diverse arme se iveau dintre zidurile din saci de nisip… La câţiva metri mai departe erau alte ziduri groase din saci cu nisip şi merloane în beton, deasupra cărora se înălţa sârma ghimpată şi două turnuri ce apărau un perimetru numit Fort Alamo. O duzină de gărzi irakiene înarmate cu arme Kalaşnikov, materializau prima linie de apărare. Liniştiţi de părul blond al lui Malko, îl lăsară să treacă de primul post de control… Alţi irakieni. A trebuit să se strecoare printre tranşeele de saci cu nisip, acoperite de fire antigrenadă, ca să ajungă la cel de-al doilea punct de control, unde a putut preciza ceea ce voia.

— Am întâlnire cu ambasadorul Lorenzo Modino, anunţă el.

Trebui să treacă printr-o poartă magnetică, fu percheziţionat şi ateriză apoi într-un al treilea punct de control unde i se urî aşteptând zece minute, până când se produse o apariţie care îţi tăia răsuflarea. O tânără fermecătoare, cu buzele cărnoase şi roşii, cu capul acoperit cu

un fular lejer alb, îmbrăcată cu o tunică lungă roşie, strânsă pe corp şi cu o rochie neagră ce cobora până la călcâie. Aceasta îi întinse lui Malko o mână cu unghiile roşii ca sângele.

— Bună ziua. Sunt Souab Nakim, secretara domnului ambasador. Vă aşteaptă.

Evolua într-un nor de parfum, complet deplasată în raport cu decorul mai degrabă aspru: o fecioară coborâtă din cer. Malko traversă cu ea o grădină în care vegheau gărzi de securitate italiene, câţiva îmbrăcaţi în uniformă, alţii în civil. Souab Nakim grăbi pasul.

— Uneori cad obuze de mortiere aici, îi explică ea.

Un nou zid din saci cu nisip. Ambasada era o clădire mare, bătrânicioasă, într-un stadiu înaintat de degradare, cu plafoane foarte înalte şi pereţi ai căror zugrăveală se cojise.

Malko urmări cu o privire interesată şoldurile tinerei care se balansau în faţa lui urcând scara monumentală. Ea îi făcu loc să intre într-un salon mare decrepit care avea, ca la arabi, rânduri de scaune şi de canapele de-a lungul pereţilor.

Într-un colţ, aşezat în spatele unui birou, un irakian corpolent, împopoţonat cu o mustaţă groasă à la Saddam, fuma o ţigară vorbind la telefonul mobil. Abia îi aruncă o privire lui Malko. Din spatele unei uşi se ivi o siluetă firavă: un bărbat slab, care fusese blond, ce avea o mustaţă fină şi o gură mică, îmbrăcat într-un costum foarte bine croit. Acesta înaintă spre Malko cu mâna întinsă şi cu un surâs uşor crispat.

— Bună ziua, domnule Linge. Sunt ambasadorul Lorenzo Modino.

Malko îi strânse mâna, uimit de răceala ei, şi se mulţumi să remarce:

— Ambasada dumneavoastră e un adevărat buncăr.

Ambasadorul suspină.

— Oh, e absolut necesar. Nici măcar nu putem ieşi în oraş. Ministerul mi-a interzis să părăsesc ambasada. De aceea mi-am amenajat o cameră la etajul doi.

— Dar cum vă realizaţi contactele? întrebă mirat Malko.

Diplomatul se întoarse spre mustăciosul cu ţigara în colţul gurii care terminase convorbirea telefonică.

— Walid e cel care se ocupă de asta. Cunoaşte multă lume şi îmi e de mare ajutor. El e cel care mă asistă în această penibilă afacere încă

de la început…

Malko avu un declic. După spusele lui Bruce Chaplin, performanţele lui Walid serviseră mai ales la pierderea a opt milioane de dolari şi a cinci vieţi umane…

— Walid, continuă ambasadorul, domnul Linge este trimis de prietenii noştri de la hotelul *Al Saader* pentru a evalua situaţia. Poţi să-l pui la curent, adăugă el puţin cam prea respectuos.

Walid îşi stinse ţigara, îi întinse o mână grasă lui Malko şi zise cu un surâs mieros:

— Bine aţi venit la Bagdad, domnule Linge. Sperăm ca în curând să obţinem un rezultat favorabil la această situaţie penibilă. M-am implicat activ în această problemă. Aştept de altminteri o confirmare a eliberării celor două ostatice italience. Sunt nişte tinere admirabile…

Souab Nakim îşi vârî capul prin uşă şi lansă:

— Îl aveţi pe domnul ambasador Negroponte pe linia doi, domnule ambasador.

La privirea umedă de lascivitate pe care i-o aruncă Walid, Malko înţelese că ţigara nu era unicul lui viciu. Îl urmă pe ambasador în biroul acestuia. Impasibilă, Souab Nakim aştepta în faţa telefonului deschis. Ea îi aruncă lui Malko o privire arzătoare înainte să se eclipseze… Conversaţia cu John Negroponte fu tăioasă şi ambasadorul Italiei luă loc în fotoliul lui, invitându-l pe Malko să se aşeze.

— Îi mulţumesc domnului Chaplin pentru ajutorul oferit, zise el pe un ton sec, dar i-am precizat deja că noi nu i-am cerut ajutorul. Chiar dacă el se materializează prin venirea unui bărbat de calibrul dumneavoastră.

Diplomatul îl lua de sus. Malko îşi simţea interlocutorul tensionat, aflat la capătul nervilor. Mobilul sună şi acesta răspunse, închizând imediat cu un gest agasat.

Malko reuşi să-i surâdă.

— E o afacere foarte dificilă, remarcă el, în care toată lumea trebuie să coopereze.

Ambasadorul aprobă dizgraţios.

— Desigur, dar eu am primit instrucţiuni foarte clare de la ministrul meu: această afacere *trebuie* să fie administrată de noi. E

vorba despre onoarea noastră naţională. Venirea dumneavoastră n-a fost dorită, în ciuda plăcerii pe care o am să vă întâlnesc. Am propriile mele canale şi am speranţa că voi ajunge rapid la un deznodământ fericit. Aştept o confirmare dintr-o clipă într-alta.

— Care sunt canalele dumneavoastră? nu se putu împiedica Malko să întrebe.

— Walid, bărbatul pe care l-aţi cunoscut. Lucrează cu ambasada noastră de mult timp, cu mult înainte de război.

— El e cel care a organizat prima operaţiune, remarcă perfid Malko.

Ambasadorul se frecă nervos pe bărbie.

— Da, dar au avut loc interferenţe care au făcut să eşueze eliberarea celor două compatrioate ale noastre. Această problemă este acum aplanată.

— Ştiţi cine le deţine pe ostatice?

— Da, gruparea Tawhid wal-Jihad, condusă, după câte se pare, de un fost angajat la *Moukhabarat [Serviciul de informaţii]* militar al lui Saddam, colonelul Mohamed Al-Janabi. Walid îl cunoaşte *personal*.

Subliniase înadins ultimul cuvânt, dar Malko nu muşcă momeala.

— Unde se află acest Mohamed Al-Janabi?

— La Fallujah.

Oraşul Fallujah, care număra aproape trei sute de mii de locuitori, situat la patruzeci de kilometri la nord-vest de Bagdad, devenise un mic Afghanistan, fief al tuturor grupărilor islamiste radicale în lupta contra coaliţiei. Americanii nu puteau să mai pătrundă acolo şi bombardau zona cu regularitate. Nici dacă s-ar fi aflat pe planeta Marte n-ar fi fost atât de îndepărtată. De luni întregi, niciun străin nu mai riscase să pătrundă în acea zonă.

— Aţi putut să obţineţi informaţii despre locul în care sunt ţinuţi ostaticii? insistă Malko.

Ambasadorul nu-şi mai disimula iritarea. Decise să pună capăt întrebărilor lui Malko cu o lovitură puternică.

— Domnule Linge, v-am dovedit că stăpânesc perfect acest dosar.

Apăsă butonul interfonului şi lansă:

— Souab, poţi să-i spui lui Walid să vină cu prietenul lui?

Satisfăcut, aştepta mângâindu-şi bărbia. Uşa se deschise şi Walid

intră însoţit de un arab cu faţa vicleană, îmbrăcat într-un pulover cu dungi late albe şi verzi. Faţa îi era străbătută de obişnuita mustaţă. Pleoapele îi erau atât de căzute, că îţi dădea impresia că are ochi închişi. Ambasadorul îl fixă totuşi ca şi cum ar fi fost Venus din Milo.

— Domnule Linge, zise el, Iyad, care a lucrat mult timp pentru prietenul dumneavoastră de la hotelul *Al Saader*, se ocupă de acest dosar. Va pleca imediat la Fallujah unde locuieşte familia lui, şi este în măsură să stabilească contactul cu grupul care le reţine pe compatrioatele noastre. I-am înmânat o scrisoare *oficială* precizând poziţia guvernului meu. Pe aceste baze, mă gândesc că vom ajunge la o soluţie rapidă şi satisfăcătore. Surâse sec. De îndată ce tinerele vor fi aici, le pun în primul avion de Italia.

Malko nu-şi credea urechilor. Ambasadorul Italiei părea că uită un mic detaliu.

— Guvernul dumneavoastră îşi ia angajamentul să-şi retragă trupele din Irak? întrebă el inocent.

Lorenzo Modino tresări.

— Bineînţeles că nu! Eu le explic doar imaginea negativă pe care ar da-o rezistenţa irakiană executându-le pe cele două nevinovate. În plus, îi anunţ că sunt gata de un gest umanitar în favoarea lor, ca de exemplu o livrare de medicamente. Şi chiar şi câţiva bani.

Malko se abţinu să comenteze: cât şi-ar fi dorit să fie grosolan. Foarte satisfăcut de el, diplomatul îi concedie cu un gest discret pe cei doi irakieni şi concluzionă:

— Înţelegeţi că nu vreau să „poluez” acest contact cu o acţiune nechibzuită.

— Bineînţeles, recunoscu Malko, dar ultimatumul dat de această grupare expiră în şase zile.

— Până atunci, Iyad se va întoarce din Fallujah cu ostaticele noastre, afirmă ambasadorul. Şi voi fi fericit să vă invit la o mică petrecere în cinstea eliberării lor.

— Vă mulţumesc, zise Malko.

În această împrejurare, latura mondenă a ambasadorului îl şocă puţin. Se lăsă liniştea între cei doi, întreruptă de huruitul unui elicopter ce trecu pe deasupra ambasadei. Italianul îşi privi ostentativ ceasul. Malko era puţin deranjat de această primire rece.

— În concluzie, nu pot să vă ajut cu nimic? zise el.

Răspunsul căzu ca un satâr, atenuat printr-un surâs.

— Cu nimic. Nu trebuie să „poluăm” operaţiunea în curs. La ce hotel sunteţi cazat?

— N-am avut încă timp să mă instalez, minţi Malko.

— Mergeţi atunci la *Rimal*, îl sfătui diplomatul.

Un mic stabiliment unde ultimii jurnalişti italieni trăiau retraşi în spatele pereţilor groşi de ciment şi păziţi de o droaie de paznici.

Ambasadorul se ridică, imitat de Malko, care se întreba dacă să nu ia primul avion pentru Amman.

Frumoasa Souab Nakim ieşi pentru a-l însoţi. Din nou, Malko putu să admire balansarea şoldurilor secretarei ambasadorului. Lunga şi decenta rochie neagră masca o crupă plină şi cambrată. Ajunsă la punctul de control, tânăra se întoarse spre el, îl fixă cu o privire sigură şi spuse:

— Sper că veţi petrece cu bine sejurul dumneavoastră la Bagdad. Fiţi atent.

— Sunteţi din Bagdad? întrebă el.

— Nu, din Beirut. În mod normal locuiesc la Dubai, unde lucrez la ambasada italiană. Mi-au cerut să vin aici căci niciun irakian nu voia să vină, ca să dau o mână de ajutor. Dar nu e prea amuzant.

— Unde locuiţi?

— La *Rimal*. E ca o închisoare, dar măcar suntem în siguranţă.

— Eu locuiesc la nişte prieteni. Îi surâse. Nu ştiu dacă voi rămâne mai mult timp. Domnul ambasador pare să se descurce foarte bine.

Privirea tinerei se umbri.

— Eu nu-i împărtăşesc optimismul. Are prea multă încredere în Walid.

— A, bun! Pare totuşi serios.

Souab Nakim făcu o mutră dispreţuitoare.

— Nu se gândeşte decât la bani. E un nemernic.

— Prietenul lui, Iyad, chiar îi cunoaşte pe cei care deţin ostaticele?

Souab Nakim surâse cum că înţelesese.

— El aşa se laudă.

Era foarte evident că nu împărtăşea certitudinile ambasadorului. Malko îi aruncă o privire în care încercă să-şi concentreze tot şarmul

din ochii lui aurii.

— Mi-ar face plăcere să discut despre asta cu dumneavoastră.

— Cu plăcere, dar nu trebuie să-i spuneţi nimic ambasadorului. Veniţi în seara asta la *Rimal*.

— La ce cameră locuiţi? întrebă Malko.

— La 504.

Se trezi printre sacii cu nisip şi căldura îi căzu în cap dintr-odată. Afară erau peste patruzeci de grade. Ahmed se învârtea în jurul Chevroletului transformat în cuptor. Când demară, Malko îl întrebă:

— Unde se află moscheea Ibn Taimiya?

— La Yarmouk, în sudul oraşului.

— *Yallah! [Să mergem!]* spuse simplu Malko. Vreau să-l întâlnesc pe imamul Mehdi Al-Soumeidai.

— Vorbiţi limba arabă?

Ahmed se întoarse spre el, surâzător.

— Nu. Doar câteva cuvinte.

Rulau din nou pe autostradă, înspre est. Malko îşi schimbă brusc dorinţa.

— Înainte să mergem la moschee ne oprim la *Al Saader*.

Voia totuşi să verifice cu Bruce Chaplin certitudinile ambasadorului.

*

* *

— Acest drag ambasador îşi dă aere, lăsă să-i cadă *senior officer*-ului CIA. Îl cunosc bine pe acest Iyad. A trebuit să mă despart de el din motive foarte serioase. E un irakian care a trăit în Egipt, de unde a fost recrutat de Agenţie. A avut un contract de „spotter” prin care marca obiectivele acolo unde ne era nouă imposibil.

— Ca în Belgrad în timpul bombardamentelor NATO, în 1999?

— Exact.

În timpul bombardamentelor din Serbia, britanicii şi americanii folosiseră agenţi care trebuiau să amplaseze balize electronice pe obiectivele ce se doreau a fi bombardate, permiţându-le astfel să ţintească la sigur. Unul dintre ei fusese returnat şi acela provocase scandalul la ambasada Chinei, ciuruită de proiectile americane…

— Iyad, care are familia în Fallujah, ne-a adus mai multe servicii, continuă Bruce Chaplin. Ca „spotter”. Bineînţeles că noi am lovit ţintele pe care le desemnase el cu emiţătoarele. Numai că ne-am dat seama că, pentru a nu-şi asuma riscuri, nu se apropia de locurile în care se aflau islamişti şi monta instrumentele la întâmplare, la locuinţele civililor. De unde au rezultat câteva lovituri sângeroase care nu ne-au sporit popularitatea în rândul locuitorilor din Fallujah.

Frumoasă exprimare.

Cu un individ atât de conştiincios, ambasadorul Italiei era dus.

— Deci, concluzionă Malko, sunt puţine şanse ca el să-i aducă pe ostatici, nu?

— Are atâtea şanse câte am eu să fac avere în această ţară mizerabilă… De aceea am contat pe tine.

— Cum să mă prezint în faţa acestui imam?

— Nu eşti american, asta e principalul. Chiar dacă suspectează că ai legături cu noi. Să spunem că eşti un „facilitator”. Va fi flatat, oricum, că facem apel la el.

*

* *

De data asta rulau cu toată viteza pe autostrada Dora, care înconjura Bagdadul prin est, dând la sud în şoseaua spre aeroport. Saddam Hussein construise o întreagă reţea de autostrăzi urbane care permiteau înconjurul facil al oraşului.

Pe această autostradă pustie, Malko nu se simţea prea liniştit în cazul vreunei răpiri. În ciuda unui Glock şi a pistoletului şoferului, o Beretta 92 ascunsă în torpedo. Cele două arme de mână îi dădeau mai mult un confort moral decât altceva. Când atacau, teroriştii erau în general o duzină, înarmaţi cu Kalaşnikovuri. Şi nu ezitau niciodată să tragă. Şoferul a trei oameni de afaceri libanezi, pe care au încercat să-l răpească în plină zi, cauzase involuntar moartea clienţilor lui şi a sa, scoţând pistolul pentru a-i apăra. Răpitorii le-au ucis cu sânge rece pe cele patru persoane.

După ce au înconjurat Bagdadul, urcau acum spre nord, ajungând la un important nod de autostrăzi în care se întâlneau autostrada Dora, Quadidiya ce cobora spre centrul oraşului şi Airport Road ce

ducea spre vest. Ahmed îi arătă lui Malko o moschee mare, mai jos de încrengătura de drumuri rapide. Dotată cu două minarete fine ce păreau rachete, avea de jur-împrejur un parc mare înconjurat cu grilaj.

Ahmed opri Chevroletul în faţa porţii deschise, din care se revărsa un puhoi de maşini. Credincioşii plecau după marea rugăciune de vineri.

La intrare, doi miliţieni filtrau vizitatorii, unul înarmat cu un pistolet, celălalt cu un Kalaşnikov. Ahmed le explică faptul că veniseră să-i facă o vizită imamului şi i-au lăsat să intre pe jos. Un fel de rulotă adăpostea gărzile moscheii imediat după intrare.

Suiră scările ce duceau la sala de rugăciune şi intrară după ce se descălţară. Interiorul era întunecos şi răcoros. Malko privi în jur şi reperă un bărbat de talie înaltă, acoperit cu un turban alb, înconjurat de un grup de credincioşi.

Imamul Mehdi Al-Soumeidai.

— Merg să-l rog să accepte să ne primească, şopti Ahmed.

Malko îl văzu fofilându-se prin cercul de credincioşi şi abordându-l pe imam după ce îl bătuse mai întâi pe umăr, în semn de respect. Schimbară câteva cuvinte, după care Ahmed se întoarse la Malko şi îi spuse:

— De îndată ce va termina cu vizitatorii, vă va primi câteva minute. I-am spus că lucraţi pentru ambasada Italiei.

Stricto sensu, era exact.

Malko aşteptă prudent aproape de intrare. După zece minute, imamul îi făcu un semn imperceptibil. Ironie a destinului, soarta ostaticelor italience depindea poate de un inamic declarat al Americii.

Capitolul V

Aşteptară deoparte în timp ce imamul, în picioare, în mijlocul moscheii, cu faţa aspră sub turbanul imaculat, termina de ascultat vizitatorii. Cu barba lui lungă, grizonată, aducea vag cu Ossama Bin Laden. Ahmed se aplecă la urechea lui Malko, arătând spre un ungher în fundul sălii mari, unde se distingeau mai multe forme, alungite pe

covorul de pe jos.

— Sunt pelerini care dorm aici şi sunt hrăniţi timp de câteva zile. Americanii erau înnebuniţi deoarece imamul a primit astfel adepţi ai jihadului în drumul lor spre Fallujah.

Şi tocmai la el venise Malko să ceară să intervină pentru cele două ostatice italience…

Imamul continua să peroreze. Un bărbos cu faţa scofâlcită, în robă albă, se apropie de ei şi îi conduse la primul etaj. O încăpere vastă, practic goală, cu excepţia unei mese cu patru scaune aliniate la fix. Acolo îşi primea imamul Al-Soumeidai vizitatorii de marcă. Acesta îi însoţi după câteva minute şi luă loc lângă Malko, care prin intermediul lui Ahmed, explică faptul că fusese trimis în Irak la cererea guvernului italian pentru a încerca să descurce criza celor două ostatice. Dar că nu venea din partea Ambasadei.

Imamul asculta impasibil, făcând să-i alunece printre degete *sehba*, un fel de şirag de mătănii, repetând la fiecare bob numele lui Dumnezeu. Tăcu. Bărbosul cu faţa scofâlcită li se alătură fără să deschidă gura.

— De ce aţi venit să mă vedeţi? întrebă imamul.

Sosise momentul linguşirii.

— Mă gândesc că autorităţile italiene nu v-au acordat suficientă importanţă, începu Malko. De aceea am venit la dumneavoastră să vă cer sfatul, înaintea altor preoţi musulmani.

O sclipire de mândrie lumină fugitiv ochii sumbri ai purtătorului de cuvânt ai salafilor. Acesta se lansă într-o lungă tiradă tradusă treptat de Ahmed.

— Preoţii musulmani nu au contact cu cei din rezistenţă. Eu am fost şase luni închis la Abu Ghraib în condiţii umilitoare, deoarece am depozitat arme în această moschee. Americanii sunt inamicii noştri. Ei vor să ne distrugă. Am fost gata să intervin în această poveste, mi-am exprimat dorinţa, dar oamenii de la ambasada Italiei m-au dispreţuit…

Malko asculta critica lui vehementă. Era amuzant să gândeşti că imamul ştia perfect că vorbea unui reprezentant al acelor americani detestaţi…

Malko profită de un moment de linişte pentru a replica:

— Sunt foarte neliniştit, căci cei care le deţin pe cele două italience au ameninţat că le omoară. Ultimatumul lor expiră în şase zile.

Imamul ascultă traducerea lui Ahmed, cu capul plecat şi privirea fixă. Apoi dădu un răspuns foarte scurt.

— Ne invită să îşi împartă masa cu noi, traduse Ahmed.

Nu era chiar răspunsul pe care-l aştepta Malko, dar această invitaţie era mai degrabă de bun augur.

*

* *

Imamul îşi schimbă turbanul cu o simplă calotă tricotată şi se instalară la o masă mică în mijlocul sălii. Al patrulea scaun era ocupat de bărbosul scofâlcit care se numea Amin şi împărţise celula cu imamul la Abu Ghraib. Cei doi bărbaţi păreau foarte apropiaţi. Masa era spartană: orez, câţiva castraveţi, plăcinte calde şi o jumătate de cap de oaie, ai cărui dinţi descoperiţi îl făceau să pară că surâde… Mehdi Al-Soumeidai începu cu o lingură să facă bucăţi craniului de oaie, obţinând câteva bucăţi de carne la care adăugă orez. Bineînţeles că nu avea nici cuţit, nici furculiţă. Se serveau de bucăţi de plăcintă pentru a lua orez şi carne. Malko începu deci să mănânce cu degetele, reţinându-şi un zâmbet, gândindu-se la cinele somptuoase de la castelul Liezen. Imamul îl observa şi părea mai puţin sălbatic. Făcu brusc o reflecţie care îl făcu pe Ahmed să surâdă.

— Mâncaţi numai cu mâna dreaptă, ca un musulman. E bine. Ar trebui să vă convertiţi la islam…

Malko se abţinu să-i livreze profunzimea gândului lui: islamul nu fusese definitiv solubil în civilizaţie. Odată terminată masa, se spălară pe mâini cu apă dintr-un mic ulcior ţinut de un servitor şi trecură în biroul imamului. O încăpere spaţioasă rectangulară, cu şiruri de canapele de-a lungul pereţilor, un televizor şi o bibliotecă fără cărţi. Li s-a adus ceai şi Malko se aruncă în apă.

— Imamul poate să mă ajute să salvez cele două femei? îl întrebă el pe imam prin intermediul lui Ahmed.

Răspunsul fu foarte lung şi, spre marea surprindere a lui Malko, Amin, bărbosul scofâlcit, a fost cel care i l-a redat într-o engleză acceptabilă!

— E o datorie sacră să decapitezi soldaţii din coaliţie, începu el, dar imamul se gândeşte că trebuie menajate femeile.

— Poate el să-i influenţeze pe cei care le deţin? întrebă imediat Malko.

O nouă tiradă, tradusă de Amin.

— Pentru moment nu e vorba decât de o ameninţare. Combatanţii care le deţin sunt foarte respectuoşi faţă de regulile religiei noastre. Nu vor putea să le execute decât după condamnarea unui tribunal islamic. Evident, dacă guvernul refuză propunerea onestă care i-a fost făcută, tribunalul islamic se va reuni şi se va pronunţa.

— Imamul îi cunoaşte pe acei oameni? Poate el să implore clemenţa lor?

Amin traduse şi Mehdi Al-Soumeidai se lansă într-o tiradă tradusă de Amin:

— Aceşti partizani nu sunt toţi credincioşi şi nu i se supun. Totuşi, are relaţii bune cu imamul care este protectorul tuturor grupărilor de rezistenţă din Fallujah, Abdallah Al-Janabi. Este foarte respectat şi poate va putea să intervină. Imamul nostru va intra în contact cu el. Dacă îmi lăsaţi un număr de telefon, vă voi ţine la curent.

— Ştiţi că e vorba de o chestiune de zile, insistă Malko în engleză pentru Amin.

— Ştiu, confirmă interpretul fără alte comentarii.

Mehdi Al-Soumeidai se ridică, ceea ce semnifica sfârşitul conversaţiei. Un copilaş lâncezea în birou şi, râzând, îi expedie o lovitură cu piciorul lui gol, ca să-l izgonească. Atunci când se regăsiră în parcul moscheii, Ahmed remarcă:

— Nu mă gândeam că ne va invita la masă. Primeşte foarte puţini străini. Se pare că i-aţi fost simpatic.

Mai degrabă dolarii sponsorului din Arabia Saudită erau cei care îi erau simpatici. Malko îşi reluă locul în Chevroletul transformat în cuptor, cu impresia că aruncase o sticlă în mare. O vizită poate utilă pentru un rezultat foarte incert.

Ahmed o luă din nou pe autostrada Dora pentru a înconjura oraşul pe la est. Malko remarcă brusc un taxi care îi depăşea. Ajuns în dreptul lor, păru că se răzgândeşte şi se lăsă depăşit. Un bărbat aşezat lângă şofer aruncă o privire lungă în direcţia lor. Intrigat, Malko

întoarse capul după câteva minute şi pulsul i se acceleră brusc. Taxiul rula în spatele lor.

— Am impresia că suntem urmăriţi! îi lansă el lui Ahmed.

La Bagdad nu era semn bun. Fără ca măcar să răspundă, şoferul se aplecă, deschise torpedoul şi luă din el Beretta 92 pe care o puse lângă el, înainte să privească în oglinda retrovizoare.

— Unde vreţi să mergeţi acum? întrebă el.

Malko nu dorea să-i conducă pe urmăritorii lui până la ascunzătoarea de pe strada 38.

— La hotel *Palestine*, decise el.

O modalitate buna de a verifica fără riscuri dacă e într-adevăr vorba de un filaj. Complexul care conţinea hotelurile *Palestine* şi *Sheraton*, între strada Saadoun şi cheiul Abu-Nawas, era complet securizat. Chiar şi pietonii ce ajungeau pe strada Saadoun şi doreau să meargă de-a lungul faţadei hotelului *Palestine* erau percheziţionaţi. Lângă Abu-Nawas, un perete de beton de şase metri înălţime, ce se întindea pe mai multe sute de metri, izola cele două hoteluri de malul fluviului. Antreprenorii de lucrări publice ar fi trebuit să fie bogaţi. Punctul de control ce filtra vizitatorii celor două hoteluri se afla aproape pe cheiul Abu-Nawas. Atunci când Chevroletul coti în jurul rondului din piaţa Firdos, taxiul dispăruse, chiar dacă îi urmărise până la ieşirea de pe autostrada Khalid-Bin-Al-Walid. Malko decise totuşi să se oprească la hotel *Palestine*. Oricum, în afară de a da socoteală despre vizita lui la imam lui Bruce Chaplin, nu avea nimic de făcut până seara.

Ca să evite să meargă pe jos, Ahmed duse maşina pe o străduţă ce lega strada Saadoun cu cheiul Abu-Nawas, de-a lungul hotelului *Al Fanar*, modesta clădire unde locuiau odinioară „umanitarii” şi jurnaliştii săraci. O groapă enormă se deschidea de-a lungul zidului hotelului *Al Fanar*. Se demolase un vechi imobil fără să se reconstruiască nimic în loc. Mergând de-a lungul peretelui, Malko aproape se izbi de o blondă înaltă cu păr abundent, nasul coroiat şi un piept mare strâns într-un tricou alb, nu foarte curat, şi un pantalon negru. Ea se opri, ridicând din sprâncene.

— Pe mine mă căutaţi?

— Nu, răspunse Malko. De ce?

— Aştept un tip de la Radio Canada, dar am impresia că vă cunosc. N-aţi locuit niciodată la *Al Fanar?*

— Nu, dar am fost frecvent acolo înainte de război.

— Înseamnă că acolo v-am văzut!

Ea îi întinse mâna.

— Mă numesc Solveig. Sunt finlandeză şi jurnalistă free-lance. Dumneavoastră?

— Malko Linge. Sunt austriac şi lucrez pentru localul de noapte privat care animă sectorul bancar.

— La ce hotel locuiţi?

— Nu locuiesc la hotel, ci la o vilă.

Finlandeza se strâmbă.

— E periculos. Într-o vilă e riscul mai mare să fii răpit. Treceţi să bem un pahar, când aveţi drum pe aici. Mă găsiţi la camera 420. OK, eu o şterg. Am un „platou de filmare" la hotel *Palestine*.

Ea se îndepărtă arătându-şi picioarele lungi, întorcându-se ca să-i lanseze:

— Încercaţi să aduceţi băutura, căci nu mai au la *Al Fanar*, cu aceşti nemernici de islamişti.

Malko o privi îndepărtându-se, sedus de exuberanţa ei. La rândul lui, trecu de punctul de control de la hotel *Palestine*, ţinut sub control de efectivele irakiene. Puţin mai departe, un soldat american cu cască, strâns în vestă antiglonţ, cu mitraliera M-16 pusă lângă el, vorbea cu o tânără irakiană minionă. Disciplina slăbise.

Interiorul hotelului *Palestine* era la fel de sinistru ca şi faţada maronie. Un lobby gol, canapele maro, făceau să se simtă abandonul şi sfârşitul domniei. Din când în când, câte o rachetă cădea asupra hotelului *Palestine*, golit de majoritatea jurnaliştilor, dar asta nu explica totul. Malko plecă de acolo deprimat. Hotelul *Al Saader* era la doi paşi şi aproape că îşi dorea să meargă pe jos până acolo, dar şi-ar fi asumat un risc inutil.

*

* *

Ahmed opri Chevroletul în faţa hotelului *Rimal*. Ai fi putut spune că era un fort al Legiunii străine: blocuri de beton, saci cu nisip, un turn

de unde veghea o mitralieră grea. Malko a trebuit să treacă de trei baraje succesive înainte să ajungă în holul mic, cochet şi gol al hotelului *Rimal*.

— Domnişoara Souab Nakim, întrebă el la recepţie. Camera 504.

— Vă cunoaşte?

Se simţea mai rău ca într-un pension.

— Da.

Angajatul consimţi în sfârşit să sune, îi anunţă sosirea şi închise receptorul.

— Coboară acum.

Malko se instală într-un salon mic şi pustiu. Uşa ascensorului se deschise şi avu un şoc. Fata care tocmai ieşise din lift n-avea nicio legătură cu tânăra femeie cuminte de la ambasada Italiei. Mult negru în jurul ochilor, o gură rujată cu grijă, privirea sigură. Din profil părea o eroină din benzi desenate. Un piept orgolios, strâns într-un corset, potrivit ca mărime şi blugi şi mai strânşi, punând în valoare o crupă care îi umezi palmele. O apariţie care l-ar fi făcut să fugă la Mecca pe imamul Al-Soumeidai.

Ea se uită împrejur, îl zări pe Malko şi se îndreptă spre el, plutind în mijlocul unui nor de parfum. Părea că se înmuiase într-o baie de parfum. Văzând lungimea unghiilor ei roşii, se gândi că, după aparenţe, nu se apropia des de vreun calculator.

— Sunteţi amabil că aţi venit, zise ea cu o voce caldă. Bem un pahar? Aici au alcool.

După căderea lui Saddam, presiunea islamiştilor era atât de mare, încât aproape că nu se mai găsea alcool în Bagdad. Prăvăliile cu alcool, ţinute de creştini, ardeau unele după altele. Uneori cu proprietarii lor cu tot. Ordinea islamistă începea să domnească. Dacă Souab Nakim s-ar plimba pe afară în această ţinută, ar fi cu siguranţă linşată. Malko îşi dori imediat să o seducă pe această creatură care părea ieşită din lampa magică a lui Aladin.

— Aveţi şampanie? întrebă el ospătarul care aştepta comanda.

— *Si, signor*.

În ochii lui, toţi străinii erau italieni… Reveni, purtând cu respect o butelie de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs marcat 1995.

Al doilea miracol.

Malko nu se putu împiedica să o întrebe pe tânără:

— Ieşiţi prin Bagdad îmbrăcată astfel?

Ea izbucni în râs.

— Nu, bineînţeles! Mai bine mă omor! Aici ne-am întors în Evul Mediu. Dar nu uitaţi că locuiesc în Dubai. Acolo e altfel. Şi apoi, eu sunt libaneză, iar în ţara mea oamenii sunt mult mai liberi.

Malko ştia asta. Ospătarul destupă cu regret butelia de Taittinger şi umplu cupele. Souab o ridică pe a ei:

— Pentru eliberarea celor două ostatice.

— Apropo, păreţi că posedaţi informaţii despre această răpire, zise el. M-ar interesa acest subiect.

Souab sorbi în linişte din cupa cu şampanie înainte să răspundă:

— Am impresia că dacă îl lăsăm pe ambasador să rezolve problema, nu le vom mai revedea niciodată…

— De ce?

— E un foarte bun diplomat, dar nu e făcut pentru acest gen de situaţie. Mai întâi n-a luat problema în serios. Apoi s-a încrezut în intervenţiile oficiale, ca acelea ale preoţilor musulmani. Ei n-au eliberat niciodată pe nimeni. Dar e un om încăpăţânat şi rigid, care nu ascultă de nimeni. Numai de acel porc de Walid căruia îi surâd lovelele şi care l-a indus în eroare.

— E grav ceea ce îmi spuneţi… remarcă Malko.

— Walid i-a făcut o scenă când a aflat că vă primeşte, zise ea în şoaptă. Vrea să-şi conserve exclusivitatea contactelor cu răpitorii…

— O are…

Souab Nakim strâmbă din gura cărnoasă.

— Walid n-a avut niciodată un contact *direct*. Ştiţi, e ca povestea cu măgarul care a văzut cămila, aşa s-a întâlnit el cu bărbatul care le ţine pe ostatice. De fiecare dată asta îl costă pe ambasador cinci mii de dolari. Nu sunt banii lui, dar oricum…

Stupefiat de această virulenţă, Malko obiectă:

— Totuşi, a organizat bine predarea răscumpărării. Cei care au venit să o ridice n-au fost fantome.

— Nu, dar cine v-a spus că erau cu adevărat răpitorii? Walid şi i-ar fi putut însuşi el, sau mai rău…

Apoi tăcu şi îşi termină şampania. Malko luă butelia de Taittinger şi îi umplu din nou cupa. Souab Nakim nu-l interesa decât pentru fizicul ei arzător…

— Ce vreţi să spuneţi?

În loc să răspundă *direct*, ea goli pe nerăsuflate cupa cu şampanie şi propuse:

— Vreţi să cinaţi cu mine aici? Nu-mi place să mănânc singură. Spuneţi-i şoferului să vă aştepte.

— Da, cu plăcere. Dar de ce nu mergem să cinăm în altă parte? Aici e sinistru.

— Se vede că nu sunteţi de pe aici! De mult timp nu mai iese nimeni seara. Reperaţi ca străini într-un restaurant, am avea toate şansele să fim ridicaţi. Şi, oricum, nu mai sunt alte restaurante. Ultimul, *Nabil*, de pe strada Harasat, a sărit în aer acum o lună. Cu clienţii lui cu tot.

— În acest caz, concluzionă el, nu avem de ales, dar mi-e teamă că această butelie de şampanie nu o să ne ajungă…

*

* *

Mâncarea de la *Rimal* era infectă: un kebab vag înota într-o salată nu prea spălată, cu siguranţă plină de amibe. Din fericire avea Taittinger Comtes de Champagne, de care Souab Nakim părea să nu se mai sature. Malko îşi spuse că, dacă Dumnezeu era de partea lui, nu va părăsi Bagdadul fără să se bage în patul ei. Ea deborda de sexualitate înfloritoare.

— Sunteţi căsătorită? întrebă el.

Ea îi aruncă o privire pe sub sprâncene.

— Nu, dar există un bărbat în viaţa mea, la Dubai. Unul dintre nepoţii şeicului Maktoub.

Bărbatul cel mai important din Dubai.

— Trăiţi cu el?

Impregnată de şampanie, libaneza părea că doborâse toate barierele. Îi surâse.

— Bineînţeles că nu. Trăieşte în diwan. O garsonieră, iar mie mi-a cumpărat o casă în Jumeira II, foarte aproape de plajă. Bineînţeles că

familia mea nu ştie. Ai mei cred că eu lucrez numai la ambasada Italiei.

— E o situaţie confortabilă, remarcă Malko amuzat.

Libaneza continuă.

— Pe scurt, îmi dă ceea ce vreau, iar eu îi dau ce vrea…

Cu siguranţă că nu era vorba de schimburi pur intelectuale.

Souab Nakim îi adresă un surâs plin de senzualitate.

— În plus, e tânăr şi frumos şi e un excelent amant.

— Atunci, de ce aţi venit în Bagdad? nu se putu Malko împiedica să o întrebe.

Un nou surâs carnasier.

— Ca să fie şi mai îndrăgostit de mine! Cred că îi lipsesc mult. Mă imploră să mă-ntorc din când în când. Ultima oară, de ziua mea, mi-a oferit un rubin sânge-de-porumbel.

Discuţia se îndepărtase de la ostatice. Malko dăduse inopinat peste o profitoare splendidă căreia îi stătea bine în pielea ei. O consumatoare fără limite. Îi fu dificil să revină la lucruri serioase.

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre această răpire?

Souab Nakim îşi termină cupa cu şampanie Taittinger şi zise în şoaptă:

— Mergeţi din partea mea la Medical City la doctoriţa Habiba Zayman, care e medic oftalmolog. E foarte apropiată de Sophia Benini. Biroul ei este la parter. Cred că ea poate să vă ajute. Cereţi-i să vă vorbească despre logodnicul ei irakian. Acum va trebui să plecaţi. Noaptea e foarte periculos în Bagdad.

Malko îşi aruncă ochii pe ceasul lui Breitling: nu era decât puţin peste ora nouă… Achită o notă de plată exorbitantă din cauza şampaniei şi Souab Nakim îl însoţi până la bariere, pe care le străbătu cu el împreună, ondulându-se de plăcere în faţa irakienilor din efective, care aveau ochii ieşiţi din orbite.

Ahmed sări din Chevrolet şi deschise portiera. Souab şi Malko se treziră faţă în faţă, la câţiva centimetri distanţă.

— Sper că data viitoare veţi veni la mine, propuse el.

— *Inch'Allah!* făcu Souab într-o răsuflare parfumată.

El avu timp să-i atingă buzele-i cărnoase înainte ca ea să facă stânga-mprejur şi să se îndepărteze cu mersul ei unduitor. Fusese un

contact oarecum mai vesel decât cel cu imamul… Şi dacă, în plus, această doctoriţă îl ajuta să avanseze în misiunea lui, însemna că seara nu fusese pierdută.

De mâine mai rămâneau cinci zile înainte de expirarea ultimatumului grupării Tawhid wal-Jihad.

Capitolul VI

Se intra ca pe bulevard în clădirea de la Medical City, chiar înainte de podul 17 Iulie. Cele două gărzi de securitate erau ocupate să pălăvrăgească, profitând că spitalul Crucii Roşii italiene era apărat de ziduri de saci cu nisip, sârmă ghimpată şi gărzi de italieni sau irakieni înarmate până în dinţi.

Malko se aplecă spre angajatul de la recepţie.

— *Doctor Habiba Zayman. Please?*

— La parter, la dreapta, biroul 110, răspunse fără să-l privească mustăciosul ce vorbea la telefon.

Cabinetul medical dădea în holul mare central. Malko împinse uşa şi descoperi vreo cincisprezece pacienţi aliniaţi pe bănci din lemn. O secretară corpolentă, în bluză albă, îl privea insistent, surprinsă, vizibil uimită să vadă un străin.

— Am venit să o văd pe doctor Zayman, îi explică Malko în engleză. Sunt trimis de una din prietenele ei, Souab Nakim.

Din fericire, înţelegea limba engleză. Se ridică şi dispăru într-o încăpere mică, probabil cabinetul de consultaţii oftalmologice şi ieşi, arătându-i lui Malko o bancă.

— *Sit down, please! [Luaţi loc, vă rog!]*

Malko se strecură între o conjunctivită purulentă şi un bărbos cu un pansament plin de sânge care îi acoperea jumătate din faţă. După cinci minute, o femeie îmbrăcată într-o bluză albă, cu părul strâns şi faţa ingrată, ieşi din cabinet cu unul din pacienţii ei, îl însoţi până la uşă şi se întoarse spre Malko.

— *You come, please! [Veniţi, vă rog!]*

Niciunul dintre pacienţii ajunşi înaintea lui nu protestă. Malko o urmă pe doctoriţă într-un cabinet minuscul, care mirosea a formol.

Habiba Zayman îi aruncă o privire lungă plină de suspiciuni şi întrebă:

— O cunoaşteţi pe Souab Nakim?

— Puţin, răspunse Malko. Am întâlnit-o la ambasada Italiei.

— Cine sunteţi?

— Lucrez pentru guvernul italian. În legătură cu cele două ostatice. Souab Nakim mi-a spus că poate puteţi să mă ajutaţi.

Doctoriţa remarcă impasibilă:

— Văd că ambasadorul îşi face mult rău…

— Nu lucrez cu el, îi explică Malko. Aparţin unei celule independente. Cred că dumneavoastră sunteţi foarte apropiată de Sophia Benini, aşa e?

— Exact, confirmă Habiba Zayman cu o voce absentă. Sunt noutăţi despre ea?

— Din păcate, nimic, dar n-am sosit la Bagdad decât ieri. Ştiu numai că o înmânare a unei răscumpărări s-a terminat tragic, fără să se ajungă la eliberarea celor două tinere. Se pare că acestea se află în mâinile unei grupări islamiste din Fallujah. Ştiu că dumneavoastră îl cunoaşteţi pe logodnicul ei irakian. Este posibil ca el să deţină informaţii interesante?

Doctoriţa îşi disimulă cu greu sentimentele.

— Acest băiat – care se numeşte Fouad – nu a mai apărut pe aici după răpire. Am aflat că era la unchiul lui din Mahmoudiya, localitate situată la vreo douăzeci de kilometri la sud de Bagdad.

— Îi cunoaşteţi adresa?

Irakianca îi aruncă o privire compătimitoare.

— Să vedem dacă ajungeţi… Mahmoudiya este una dintre cele mai periculoase mahalale sudice, din cauza marii baze americane care se află acolo, e supravegheată în permanenţă de membrii rezistenţei. Acolo au fost răpiţi doi jurnalişti francezi.

— E ciudat că acest băiat nu s-a arătat, remarcă Malko. Cum explicaţi dumneavoastră această conduită?

Habiba Zayman se uită în jur şi zise foarte repede:

— Nu pot să vă vorbesc aici. Mă aşteaptă pacienţii. Unii sunt veniţi de foarte departe ca să mă vadă.

— Atunci când?

— Termin la ora unu la prânz, dar nu vreau să merg la ambasada italiană sau într-un loc public. E prea periculos. N-ar fi trebuit să veniţi la cabinetul meu. Ei supraveghează totul.

— Care „ei”?

— Cei din rezistenţă, cei care luptă contra guvernului şi a americanilor.

— În acest caz, sugeră Malko, pot să vă primesc la vila în care locuiesc, la numărul 13 de pe strada 38, în faţa ambasadei Benelux, în cartierul Nidhal.

Irakianca notă rapid adresa pe o agendă şi îşi îndreptă privirea spre Malko.

— Voi încerca să vin cât mai repede. Către orele două. Acum trebuie să vă las.

— Vă voi da telefonul meu mobil, propuse Malko.

— Nu mă încred niciodată în telefon, zise doctoriţa. E prea periculos. Americanii ascultă totul.

Ea deschise uşa, îl împinse literalmente afară din cabinet şi îi făcu semn să intre bărbosului cu pansament. Malko ajunse la Chevrolet, sub soarele de plumb. La o sută de metri de maşină, trei Bradley, blindate uşoare ale armatei US, barau podul 17 Iulie, o coloană de fum negru înălţându-se spre cer, puţin mai departe. Încă o maşină-capcană. Totuşi, oamenii îşi vedeau de treburile lor, ca şi cum această anarhie nu îi privea. Puţin mai departe, pe strada Khalafa, televizoare aduse din Coreea de Sud erau stivuite într-o grămadă enormă pe trotuar şi cumpărate practic orbeşte pe măsură ce erau descărcate din camion.

Înaintau în josul străzii, strecurându-se printre ciorchinii de tineri ce ofereau cutii de prezervative Kleenex automobiliştilor. Un terorist se amestecase printre ei pentru a executa la întâmplare un „colaborator”. Malko se abţinu să-şi ducă mâna la tocul din piele în care-şi ţinea Glockul.

— A avut loc la un atentat aproape de Tahzir Square, îl anunţă Ahmed. O maşină-capcană. Cel puţin patruzeci de morţi. Mulţi copii…

Două Blackhawk trecură razant deasupra acoperişurilor, zburând spre sud. Îi era greu să se destindă în această atmosferă… Malko se ruga în gând ca doctoriţa să nu-i fi dat speranţe false.

*

* *

Se putea auzi musca zburând în micuţa locuinţă de pe strada 38. Abed, aplecat asupra unui radio din anii cincizeci, suda un fir cu ciocanul de lipit. Malko era la a treia cană de ceai foarte dulce, Abed neştiind să prepare cafea. Trecuseră aproape trei ore şi nu avea nicio veste de la Habiba Zayman.

Un sunet scurt de sonerie îi trimise o descărcare puternică de adrenalină în artere.

Abed lăsă calm ciocanul de lipit şi se ridică, dar Malko îl opri.

— Merg eu. Aştept pe cineva.

Irakianul se aşeză din nou şi îşi reluă activitatea. Malko merse să deschidă, după ce-şi strecură arma la centură. Doctoriţa Zayman se strecură imediat înăuntru şi tresări descoperindu-l pe Abed.

— Cine este? întrebă ea cu vocea joasă.

— Paznicul. E de încredere.

— Nimeni nu e de încredere. Nu vreau să vorbim în prezenţa lui.

— Nu vorbeşte engleza.

— Nu-i nimic.

Irakianca fixă scara.

— Unde duce?

— În camere.

— Să mergem.

Ea îl urmă pe scară la primul etaj şi intră în cameră, unde se aşeză imediat pe pat.

— Am vorbit cu Souab, zise ea. Se pare că pot să am încredere în dumneavoastră.

— Mulţumesc, zise Malko. Vreţi să beţi ceva?

— Ceai.

Malko merse la parter şi luă ceainicul pus în faţa lui Abed care era cufundat în lipitura lui, la fel şi ceşti şi zahăr.

*

* *

Habiba Zayman îşi bău ceaiul şi fumă o ţigară. Privirea i se opri

brusc asupra lui Malko şi rămase fixă pe abdomenul lui. Capul armei Glock depăşea vizibil centura…

— Lucraţi pentru americani, zise ea.

Nu era o întrebare, ci o constatare. Malko nu încercă să dezmintă.

— Da, zise el, dăm o mână de ajutor guvernului italian care este însărcinat cu această problemă a ostaticilor şi nu are mijloacele să intervină la Bagdad. Totuşi, nu sunt american, ci austriac.

— Americanii nu înţeleg nimic din ce se întâmplă în Irak, zise tranşant doctoriţa.

Era complicat să o contrazici. Dar el nu era la Bagdad ca să discute genul acesta de probleme. Decise să meargă *direct* la ţintă.

— După ultimatumul primit la ambasada Italiei, rezumă el, cele două ostatice ar trebui să fie executate peste cinci zile. Puteţi să mă ajutaţi să evităm această oroare?

Habiba Zayman îşi ridică ochii spre el.

— De când aţi sosit, aţi mai întâlnit şi alte persoane?

— Da. Pe imamul Mehdi Al-Soumeidai. Mi-a promis că o să intervină…

Irakianca ridică din umeri.

— Este periculos, un salafi. Vă spune baliverne.

— Înseamnă că am ajuns într-un punct mort, concluziona Malko. Mai devreme m-aţi lăsat să înţeleg că logodnicul lui Sophia Benini ar fi putut juca un rol în această răpire. El ne poate conduce undeva?

— Nu cred, doar pentru a explica debutul acestei probleme. Sophia era foarte îndrăgostită. Fouad e un băiat frumos. Numai că ea observase o transformare stranie la el în ultimul timp: îşi lăsase barbă şi îi ţinea discursuri foarte religioase.

— Vă gândiţi că trecuse în tabăra islamistă?

— Familia lui e foarte tradiţională. Ceea ce mă intrigă e dispariţia lui. Răpitorii lui Sophia Benini şi a prietenei noastre erau informaţi despre obiceiurile lor. Ori, Fouad a plecat cu puţin timp înainte de răpirea lor.

— Vă gândiţi că el a putut să le dea acestora informaţii despre ele? Pentru bani?

Ea tăcu preţ de câteva momente, apoi se decise brusc:

— Fouad îi ceruse lui Sophia să se convertească la religia

musulmană. Evident că ea a refuzat şi el s-a simţit foarte jignit. După acest incident, ea avea impresia că el o dispreţuieşte puţin.

Irakianca surâse plină de amărăciune.

— În această ţară, bărbaţii sunt atât de frustraţi sexual că nu pierd nicio ocazie să aibă o femeie. V-am spus că Sophia era foarte îndrăgostită… Atunci când ea şi prietena ei au fost răpite, am făcut o mică anchetă. Să ştiţi că am îngrijit multe persoane, din medii diferite. Am aflat foarte repede că e vorba de o grupare non islamistă, ce cuprinde poliţişti din Bagdad. Gangsteri. Le-au răpit pe cele două italience sperând să le elibereze contra unei răscumpărări, cum se practică tot timpul în Irak, dar nimeni nu vorbeşte despre asta. De altminteri, după răpire n-a fost cerută nicio revendicare politică sau religioasă… Am putut să aflu cine erau răpitorii. Nişte netrebnici: ex-criminali de-ai lui, fiul lui Saddam, care sunt aliaţi cu poliţişti corupţi. Ideea lor era simplă: să obţină o răscumpărare. Asta s-a întâmplat.

— Cele opt milioane de dolari…

— A, sunteţi la curent! Da. Numai că ei au pus mâna pe bani, dar nu le-au eliberat pe cele două ostatice.

— Mai ştiu că avut loc un incident cu un elicopter american…

Habiba Zayman dădu din cap.

— E un pretext. Oricum, nu puteau să le predea.

— De ce? întrebă Malko, încremenit brusc. Le omorâseră?

— Nu. Le-au vândut unei grupări din Fallujah, Tawhid wal-Jihad, care sunt islamişti veritabili. Ei sunt cei care au trimis caseta cu revendicarea la ambasadă.

Ceea ce spusese ea tăia teoria lui Bruce Chaplin şi explica multe lucruri.

— Care a fost rolul lui Fouad? întrebă Malko.

— Sunt două posibilităţi, răspunse doctoriţa. A putut semnala lovitura primei grupări pentru a pune mâna pe un comision. Ştia că italienii vor plăti şi că Sophia va fi eliberată. Sau a fost în contact cu această grupare din Fallujah care a prins trenul din mers.

— Deci, concluzionă Malko, oricare ar fi fost rolul lui Fouad, totul se petrece acum în Fallujah.

— Absolut.

— Şi puteţi să mă ajutaţi?

— Sora mea locuieşte acolo, zise ea. Şi ea e doctor, ca mine, şi tratează membrii din rezistenţă. Prin ea am putut să aflu toate aceste lucruri.

— Ştiţi unde se află cele două ostatice?

— Li se schimbă des locaţia. Americanii au încercuit Fallujah, controlând fiecare cartier şi spital. Sunt lupte, aproape peste tot şi o mare parte a populaţiei a părăsit oraşul. În curând nu vor mai rămâne decât combatanţii. Sora mea mi-a spus că viaţa acolo e foarte dificilă. Imamii sunt cei care distribuie hrana şi combustibilul. Cum ea e medic, se deplasează peste tot fără probleme. Noi ne vorbim aproape în fiecare zi şi e foarte neliniştită pentru soarta celor două italience.

— Credeţi că răpitorii îşi vor pune în aplicare ameninţarea?

— Mi-e teamă că da. Sunt fanatici şi vor să-i îngrozească pe toţi străinii.

— Au mai rămas cinci zile până la expirarea ultimatumului, observă Malko. Ce putem noi să facem dacă nu ştim unde sunt ţinute?

— Poate că există o posibilitate, zise gânditoare Habiba Zayman. Dar va trebui acţionat foarte repede şi foarte discret. Sora mea şi cu mine ne riscăm vieţile dacă islamiştii află că noi colaborăm cu italienii şi cu americanii.

Capitolul VII

Malko, surprins, nu-şi credea urechilor. Abed, vrând probabil să testeze unul din radiourile vechi, îl conectase la o emisiune „belly-dance” *[dans din buric]* ale cărei tamburine urcau de la parter până la ei. Malko vru să fie sigur că a înţeles bine.

— Vreţi să spuneţi că cunoaşteţi o modalitate de a le recupera pe cele două ostatice italience?

— Da, cred, replică doctoriţa Zayman. Dar nu trebuie să-i vorbiţi despre asta ambasadorului Italiei. Are un anturaj foarte prost.

— Nu-i voi vorbi despre asta. Singurii pe care-i voi pune la curent sunt „sponsorii” mei.

— Cine?

— CIA-ul.

Habiba Zayman se întunecă la faţă.

— Americanii fac orice. Sunt capabili să meargă să bombardeze zona în care se află ostaticele.

— CIA e complet independentă de armată, sublinie Malko, iar eu voi acţiona în cadrul unei misiuni încredinţate de Casa Albă. După cum s-a exprimat preşedintele Statelor Unite: „Trebuie să-l salvăm pe soldatul Berlusconi.”

Irakianca nu aprecie umorul, dar păru puţin mai liniştită.

— Dispuneţi de bani? întrebă ea.

— Da.

Rămase tăcută câteva clipe, ca şi cum se gândea pro şi contra. Apoi trase adânc aer în piept şi spuse:

— Vă fac o mărturisire, dar pun atât viaţa mea cât şi pe cea a surorii mele în pericol dacă are loc cea mai mică indiscreţie. Prin cel mai mare hazard, de când cele două ostatice au fost vândute grupării Tawhid wal-Jihad, am avut foarte multe informaţii despre ceea ce se întâmpla.

— Cum?

— Unul dintre militanţii tineri ai acestei grupări este un pacient al surorii mele. El suferă de o boală intestinală şi merge la ea cu regularitate. Bineînţeles că acesta i-a vorbit despre cele două italience. Cum Sophia Benini vorbeşte araba, acesta s-a apropiat mult de ea. A fost foarte şocat că au fost răpite, mai ales după ce ea i-a explicat ce făceau ele în Irak. Sora mea a putut astfel să le urmărească traseul, căci le schimbă des ascunzătoarea din cauza americanilor care îi hărţuiesc pe cei din rezistenţă. Mă gândisem că lucrurile se puteau termina cu bine. Până la ultimatumul de săptămâna trecută. Acum ştiu că sunt în pericol de moarte.

— Dar de ce n-aţi vorbit cu nimeni despre asta?

— Cui? N-am încredere în ambasador şi nu cunosc pe nimeni altcineva. Souab ştia. De aceea a vorbit cu dumneavoastră. Despre asta e vorba.

Malko era ameţit.

— Deci, rezumă el, sunteţi în contact cu unul dintre răpitori, cunoaşteţi zona în care se află ostaticele şi puteţi, eventual, să le transmiteţi un mesaj. Dar cum le recuperăm?

Habiba Zayman îşi luă o altă ţigară şi Malko i-o aprinse cu bricheta lui Zippo pictată.

— Băiatul pe care-l îngrijeşte sora mea se numeşte Moumir. E sărac, dar vrea să se însoare.

— Vă gândiţi că-l putem cumpăra?

— Poate. Pentru că dezaprobă această răpire şi condamnarea la moarte a celor două femei. E pur şi naiv.

Malko stătea ca pe jar. În sfârşit, o pistă serioasă.

— Cum intrăm în contact cu ei?

— Vine mâine la cabinetul meu ca să ia o livrare a unui lot de medicamente pentru rezistenţă. La ora unu. Dacă puteţi să veniţi cu nişte bani…

— Deja? obiectă Malko.

— Da. Trebuie motivat. Primeşte foarte puţini bani de la şefii lui. Şi el îşi riscă viaţa. Odată ce acceptă banii, nu v-a putea să mai dea înapoi.

— La ce vă gândiţi, mai exact? insistă Malko.

— M-am gândit foarte mult la asta. Câteodată e paznic la ostatice. Ar putea să fugă cu ele…

— Evident că asta ar fi idealul, recunoscu Malko, dar această acţiune impune probleme aproape insolubile, dintre care cea mai importantă e timpul. Mâine mai rămân doar patru zile până la expirarea ultimatumului grupării Tawhid wal-Jihad. Credeţi că Moumir poate să organizeze o evadare într-un interval de timp atât de scurt?

Muzica diavolească de dans din buric se auzea din nou de la parter, în contrapunct cu această conversaţie dramatică, adăugând bizarerie situaţiei.

— Nu ştiu, mărturisi doctoriţa Zayman. Nu ştiu nici măcar dacă va accepta, dar trebuie să încercăm.

— Bineînţeles, aprobă Malko. În privinţa banilor, aceştia nu sunt o problemă. Câţi trebuie?

— Of, nu ştiu. Câteva mii de dolari.

— Atât de puţini?

Ea schiţă un zâmbet.

— Moumir e foarte sărac. Sora mea îl îngrijeşte gratuit. N-a avut

niciodată mai mult de o sută de dolari.

— Bine, concluzionă Malko. Mă gândesc că mâine e preferabil să vorbiţi dumneavoastră mai întâi cu el. Voi fi acolo la ora unu, dar o să aştept în holul spitalului. Dacă lucrurile vor merge bine, veniţi să mă căutaţi.

Ea îşi stinse ţigara în scrumieră şi se ridică.

— Trebuie să plec. Merg să ajut un coleg care lipeşte urechi.

— Urechi?

— Da. Saddam Hussein, în timpul războiului contra Iranului, le tăia urechile dezertorilor ca să-i dezonoreze pe viaţă. De aceea am lansat un program ca să le grefăm urechi noi acestor nefericiţi. Sunt două mii şase sute în tot Irakul.

Ea se grăbi să coboare. Abed nici măcar nu-şi ridică privirea din lucrare. Malko ieşi cu ea, căci se grăbea să-i ducă o veste relativ bună lui Bruce Chaplin.

*

* *

— Nu vom reuşi asta în patru zile niciodată! suspină *senior officer*-ul CIA. Nu vă imaginaţi situaţia din teren! Sunt oameni ai rezistenţei la fiecare intersecţie şi acroşaje neîncetate. Şi le-ar trebui o maşină ca să ajungă în zona noastră, presupunând că ar putea evada.

— Ştiu, recunoscu Malko, dar, după cum spuneai: *One bridge at a time. [Câte un pod pe rând.]* Să vedem prima dată dacă această evadare va reuşi. Şi apoi, va trebui să găsim un mijloc de a le ţine în viaţă pe cele două nefericite, întârziindu-le execuţia.

— Da, dar cum? obiectă americanul. N-avem niciun contact *direct* cu gruparea Tawhid wal-Jihad. Sunt fanatici care ne urăsc de moarte.

Malko îşi aminti brusc de conversaţia cu imamul Al-Soumeidai.

— Al-Soumeidai a vorbit de unul din omologii lui, foarte influent la Fallujah. Abdallah Al-Janabi.

Bruce Chaplin fu gata să se sufoce.

— E unul din principalii organizatori ai rezistenţei în Fallujah! El coordonează toată logistica şi adăposteşte peste cinci sute de mujahedini. Oamenii de la 82 Airborne l-au arestat acum trei zile pe vărul lui, un oarecare Abu Shadaf Al-Janabi, care era în posesia mai

multor SAM7. Aceştia încearcă să-l facă să spună de unde le-a procurat…

Malko căzu ca musca-n lapte:

— Aşteaptă! Am o idee. Ai avea asemenea autoritate încât să faci să fie eliberat acest islamist?

— *Eliberat?* De ce?

— Pentru a-i face un serviciu, explică Malko calm. Pentru ca apoi, să ne facă el *nouă* pe plac…

Bruce Chaplin pricepu repede.

— Vrei să-i cer un termen de amânare pentru ostatici? Dar oare îi stă în puteri lucrul acesta?

— Nu ştiu, mărturisi Malko. Dar merită să încercăm.

— Mă gândesc că, în circumstanţele actuale, nu va fi o problemă din partea mea, ca *senior officer* CIA. Poţi să încerci. Numai că asta nu va rezolva *toate* problemele. Asigurarea repatrierii celor două femei din acel cotlon ar putea fi foarte delicată…

— Dacă ele sunt moarte, tranşă Malko, nu mai avem cum să rezolvăm problema. Să încercăm deci să le păstrăm în viaţă. Merg să mă întâlnesc din nou cu Al-Soumeidai.

— Apropo, de câţi bani ai nevoie pentru mâine?

— De cinci mii ce dolari, sugeră Malko. Acest tânăr nu e lacom.

Americanul oftă.

— Sper că această sursă e *clean*. Că nu vă abureşte. Nu pot nici măcar să cer omologilor mei din noul Moukhabarat să o verifice în amănunt, căci o vor aresta fără a sta pe gânduri, ca să o facă să vorbească de contactele ei cu rezistenţa. Asta înseamnă că eşti singur în această acţiune. În orice caz, dacă reuşeşti graţie ei, va fi invitata mea de onoare…

— Nu sunt sigur că asta o va umple de bucurie, i-o întoarse Malko.

Bruce Chaplin nu se ridică.

— OK, aşteaptă-mă. Merg să aduc banii.

Rămas singur, Malko privi prin geamurile blindate centrul Bagdadului. Prin ferestrele de la *Al Saader*, părea un oraş normal, cu ambuteiajele şi animaţia prăvăliilor lui. Americanul reveni cu un pachet gros şi cu un document pentru semnat.

— Iată-i, zise el. Mergi la cazinou.

— Merg la moschee, îl corectă Malko. Să începi imediat intervenţia pentru vărul lui Al-Janabi.

— Mă ocup de asta imediat, zise scurt americanul.

*

* *

Un puşti ce ţinea în mâna dreaptă un pistolet, întredeschise poarta de la moscheea Ibn Taimiya. Apoi, a trebuit ca Ahmed să vorbească mult timp cu diferiţi responsabili de la moschee pentru ca cei doi vizitatori să fie conduşi la primul etaj. Acolo, fură primiţi de Amin, bărbosul scofâlcit, care era vizibil surprins de vizita lor.

— Imamul n-a avut încă timp să se ocupe de problema dumneavoastră, atacă el discuţia. V-am spus că vă voi telefona când am un rezultat.

— Ştiu, recunoscu Malko. Dar de ieri am intrat în posesia unei informaţii care l-ar putea interesa pe imam. Un văr apropiat al lui Mohamed Al-Janabi, Abu Shadaf Al-Janabi, a fost arestat de americani. Şi este posibil ca noi să putem interveni în favoarea lui. Mi-aş dori să vorbesc cu imamul despre asta.

— Veniţi cu mine, îi ordonă Amin.

Îl urmară până la biroul imamului Al-Soumeidai. Acesta tocmai îşi făcea corespondenţa. Ascultă atent explicaţiile lui Amin şi, după sclipirea scurtă din privirea acestuia, Malko înţelese că era interesat.

— Chiar puteţi să-l eliberaţi? întrebă Amin.

— E o posibilitate, răspunse prudent Malko. Va fi o ocazie bună să vorbesc cu imamul Al-Janabi despre eliberarea ostaticelor italience.

Mehdi Al-Soumeidai înţelese mesajul. Lansă o frază lungă, tradusă imediat lui Malko de către Amin.

— Imamul nostru îi va transmite imamului Al-Janabi aceste informaţii. Acesta va pleca mâine dimineaţă la Fallujah. Vă vom contacta foarte repede.

— Cazul acestui bărbat e foarte serios, sublinie Malko. A fost găsit în posesia a trei rachete sol-aer SAM7.

Niciunul din cei doi irakieni nu reacţionă. Imamul se cufundă din nou în corespondenţă şi ei se îndreptară spre ieşire.

Malko se grăbea să rezolve problema până a doua zi. Dacă Moumir,

protejatul doctoriţei Zayman, era gata să aleagă libertatea cu cele două ostatice italience, era aproape de a înfăptui un miracol. Categoric, escortele de baby-sitters în veste antiglonţ şi ochelari Ray-Ban, afişându-şi artileria într-un 4×4 blindat, nu era cel mai bun mijloc de a lega contacte utile. Cu aceste mijloace n-ar fi intrat niciodată în moschee. În cele din urmă, cu arma lui Glock şi un şofer bun ca Ahmed, nu-şi asuma prea multe riscuri şi cei cu care se întâlneau pe stradă nu-i catalogau instantaneu drept inamici.

A fi american în Bagdad, nu era o situaţie de viitor.

*

* *

Lui Malko i se urî, aşteptând mai bine de o jumătate de oră în holul spitalului. Uşa cabinetului doctoriţei Zayman rămânea în mod ostentativ închisă şi el nu încercă să ia iniţiativă. Într-un sfârşit, pe la ora două fără douăzeci de minute, uşa se întredeschise şi irakianca apăru şi se îndreptă spre Malko.

— Îmi pare rău, zise ea. Moumir a ajuns cu întârziere.

— Aţi putut să-l convingeţi?

— Cred că da. Acum trebuie să-l fac să accepte banii. Îi aveţi?

— Bineînţeles.

— Atunci să mergem.

Malko o urmă în cabinetul medical. Era pustiu, cu excepţia unui tânăr cu obrajii scobiţi şi faţa împodobită cu tradiţionala barbă islamică, aşezat lângă o cutie mare cu medicamente. Avea dinţii stricaţi, o cămaşă gri băgată într-o pereche de pantaloni de pânză şi bascheţi atât de stricaţi că păreau că fuseseră adunaţi dintr-o pubelă.

Moumir îşi ridică privirea înspăimântată spre Malko şi doctoriţa îl linişti cu o frază scurtă în arabă. Ca să destindă atmosfera, Malko întrebă:

— Are noutăţi proaspete despre ostatice?

— Le-a văzut în această dimineaţă, traduse Habiba Zayman. Sunt bine sănătoase, graţie lui Dumnezeu.

— E de acord să le elibereze şi să plece cu ele?

Răspunsul fu lung şi confuz.

— Îi e foarte frică, traduse irakianca. Dacă află şefii lui că s-a

întâlnit cu dumneavoastră, îl decapitează imediat. Nu ştie ce să facă…

— Mai vrea să se căsătorească?

De data asta, înţelese răspunsul: *Nam*. Da. Spre diferenţă de alţi arabi, irakienii nu spun *aiwa*.

— Îi vom da suficienţi bani ca să se căsătorească şi să plece în Iordania, dacă vrea. Mai mulţi bani decât a visat vreodată. Şi îl vom proteja atâta timp cât va fi în Irak.

Imediat după tirada lui, Malko scoase pachetul ce conţinea cinci mii de dolari şi i-l puse pe genunchi tânărului irakian. Acesta tresări ca şi cum i-ar fi pus un scorpion în poală. Era *foarte* fragil. Malko înţelese că trebuia să-l împiedice să gândească, să facă în aşa fel încât decizia lui să fi fost gata luată.

— Are vreo idee de modul în care ar putea să le scoată pe cele două ostatice afară din zona ţinută de cei din rezistenţă? întrebă Malko.

Din nou un discurs bolborosit al tânărului islamist.

— E o altă problemă, traduse doctoriţa. Moumir are un prieten, Said, care păzeşte ostaticele împreună cu el. Poate avea şi el acelaşi tratament?

— Evident!

Discuţia prindea formă. Principiul de evadare părea cunoscut. Malko reveni la problema fugii lor.

— Dispune de un vehicul?

Moumir se ridică, devenit brusc foarte nervos, şi îi întinse pachetul cu dolarii lui Habiba Zayman. Pulsul lui Malko o luă razna.

— Nu-i mai vrea?

— Ba da, dar nu vrea să-i ia cu el. Dacă îi descoperă asupra lui, îi vor pune multe întrebări. Şi mai e şi foarte grăbit, căci are o întâlnire cu cineva care trebuie să-l ducă la Fallujah. Se va interesa de o maşină.

Moumir se strecură afară din cabinet cu cutia de medicamente sub braţ şi Malko se lăsă să cadă pe bancă, simţindu-se epuizat ca după un meci de box.

— Credeţi că o va face?

— Cred, răspunse doctoriţa după ce-şi aprinse o ţigară. Nu numai pentru bani. Numai că nu ne mai rămân decât patru zile. Nu va putea niciodată să pună la punct detaliile operaţiunii într-un termen atât de

scurt. Şi atunci, poate că toată această agitaţie nu va duce la nimic…

— M-am întâlnit din nou cu imamul Al-Soumeidai, îi explică Malko, şi i-am propus un *deal*.

Îi explică ideea pe care o avusese de a schimba un prizonier contra a puţin timp.

— Cu condiţia ca asta să meargă! suspină Habiba Zayman O să mă rog pentru asta.

— Când mai vine Moumir?

— Mâine. Am aranjat să procur nişte medicamente, căci au nevoie de stocuri pentru că anticipează un atac din partea americanilor.

— Mâine, sublinie Malko. Nu mai rămân decât trei zile până la expirarea ultimatumului…

— *Inch'Allah*, poate că imamul va putea interveni. Ne revedem mâine dimineaţă la aceeaşi oră.

El ieşi primul şi, în momentul în care se sui în Chevrolet, îi sună telefonul mobil.

— Trebuie să ne vedem foarte repede, îl anunţă Bruce Chaplin. Nu pot să vorbesc la telefon.

După tonul vocii lui, Malko îşi spuse că nu putea fi vorba de o veste bună.

— Vin, zise el.

*

* *

Faţa lui Bruce Chaplin părea că se îngustase. Închise cu grijă uşa biroului înainte să se întoarcă spre Malko.

— Ai mers la imamul Al-Soumeidai să intervină în problema lui Abu Shadaf Al-Janabi?

Malko îşi simţi stomacul greu ca un plumb.

— Absolut, confirmă el. Cu acordul tău, de altminteri. Dacă imamul Abdallah Al-Janabi nu intervine, ostaticele vor fi executate cu siguranţă peste patru zile.

— *My God!* zise cu vocea joasă Bruce Chaplin.

— Ce se întâmplă? Nu vor să-l elibereze?

Americanul înfruntă privirea din ochi aurii ai lui Malko şi lăsă să cadă cu o voce palidă:

— *Nu pot.* A murit în timpul interogatoriului.

Capitolul VIII

Malko avea impresia că-i cade cerul în cap. Îşi imaginase orice, numai una ca asta nu.

— Ce s-a întâmplat?

Senior officer-ul CIA oftă decepţionat.

— O tâmpenie. Să spunem că a murit de o criză cardiacă în celula lui de la Cartierul General de pe strada 82. Ei au o unitate de *Military Intelligence [Informaţii militare]* şi nu duc prizonierii la Abu Ghraib.

— E o catastrofă! lăsă Malko să-i cadă. Imamul Al-Soumeidai va merge mâine dimineaţă la Fallujah să-l anunţe pe imamul Al-Janabi că-şi va revedea vărul Abu Shadaf dacă intervine pentru italience.

— Trebuie să încercăm să câştigăm timp, pledă americanul. Am putut să obţin de la colonelul însărcinat cu această problemă ca decesul să fie păstrat secret. Acest lucru ar trebui să-ţi lase timp să le eliberezi pe cele două femei.

— Eşti optimist! persiflă Malko. Cel puţin, contez pe o săptămână de pregătiri. Nu vom putea niciodată să-l ţinem în şah pe imam atât de mult timp.

— Ştiu, recunoscu Bruce Chaplin. E o catastrofă. Dar sunt neputincios.

— Printre problemele pe care le avem de rezolvat, reluă Malko, mai e cea de a traversa liniile rezistenţei. Dacă am putea avea un elicopter, ar fi o problemă rezolvată.

— *No way! [În nici un caz!]* suspină Bruce Chaplin. Armata nu va da niciodată un elicopter. Amintiţi-vă de Mogadiscio. Au pierdut două Blackhawk pe un teren asemănător celui din Fallujah. Trebuie să evităm cu orice preţ să fie atraşi acolo.

— Bine, concluzionă Malko, deci nu ne mai rămâne decât să ne rugăm. Voi primi cu siguranţă un telefon de la Mehdi Al-Soumeidai la întoarcerea lui de la Fallujah. Însă nu trebuie să se afle despre această moarte cu niciun chip.

— Şi-au luat angajamentul, jură americanul.

*

* *

Ziua fusese atât de haotică, încât Malko nici măcar nu se gândise să-şi organizeze seara. Mai ales că avea mare nevoie să-şi golească creierul, să nu se mai gândească la reacţia islamiştilor când vor descoperi moartea lui Abu Shadaf Al-Janabi. Tocmai voia să-i telefoneze lui Souab Nakim, când începu să-i sune telefonul mobil. Era ea, vizibil bulversată.

— Trebuie să vă văd! lansă foarte repede. Imediat.

— Unde sunteţi?

— La *Sheraton*, dar nu vreau să veniţi aici. Sunt cu ambasadorul. Şi şoferul nu e cu mine.

— Pot să vin să vă iau de undeva din apropiere, propuse Malko. Într-un sfert de oră. Ieşiţi pe la punctul de control de la *Palestine*, treceţi prin faţa hotelului *Al Fanar*, iar eu vă aştept pe străduţa care merge spre strada Saadoun.

— De acord! Trebuie neapărat să vă văd! repetă ea.

După ce-i dădu instrucţiuni lui Ahmed, Malko se întrebă cu nelinişte oare ce motiva nerăbdarea libanezei. Mai puţin îşi imagina o vâlvătaie brutală a libidoului ei. Nu prevestea nimic bun acest telefon.

Ce noutate catastrofală va mai urma după povestea Abu Shadaf Al-Janabi?

*

* *

Souab Nakim ajunse aproape fugind, cu un fular pe cap şi îmbrăcată cu o fustă lungă şi neagră prăfuită. Se lăsă să cadă cu un suspin pe bancheta Chevroletului şi se întoarse spre Malko.

— Ambasadorul a pregătit o operaţiune cu americanii pentru eliberarea celor două ostatice! lansă ea dintr-o suflare. În noaptea asta!

Nevenindu-i să creadă, Malko obiectă:

— Tocmai vin de la responsabilul CIA din Bagdad. Nu mi-a vorbit nimic despre aşa ceva.

— Ambasadorul a uneltit asta cu Walid, explică Souab Nakim.

Prietenul lui Iyad pretinde că a localizat ascunzătoarea ostaticelor italiene. El a plasat o baliză electronică în casă, legată la sistemul GPS al americanilor. Ambasadorul a avut o întâlnire la *Sheraton* cu comandantul general al Diviziei întâi de Marină care încercuieşte Fallujah. M-a pus să jur că nu voi spune nimănui nimic.

— *Himmel! [Cerule!]* murmură Malko.

Numai asta mai lipsea… Nervos, formă numărul lui Bruce Chaplin.

— Mai eşti la birou?

— Da, până la ora zece.

— Vin acolo, zise Malko fără să dea niciun fel de explicaţii.

Souab Nakim tresări.

— Mergeţi la *Al Saader?* Nu vreau să fiu văzută acolo cu dumneavoastră.

— OK, acceptă Malko. În acest caz, vă las la *Rimal*, vă schimbaţi şi vă iau de acolo pe urmă.

Ahmed înţelese şi luă direcţia hotelului cu italieni. Souab întrebă pe drum:

— Unde mergem după aceea?

— Voi vedea, zise Malko. Momentan trebuie să lămuresc această poveste.

Erau trei canale folosite în acelaşi timp. Deci două în plus.

*

* *

Bruce Chaplin era atârnat de telefon la sosirea lui Malko. Şi el a fost luat ca din oală. Reuşise în sfârşit să-l prindă pe comandantul general al Diviziei întâi de Marină şi încerca să lămurească ce se întâmplă în realitate. Puse receptorul în furcă, vizibil stupefiat.

— E adevărat! confirmă el. Ambasadorul nostru, John Negroponte e cel care a acceptat cererea ambasadorului Italiei. Cu un puternic sprijin politic, generalul n-a avut de ales. Unitatea lui pregăteşte operaţiunea pentru în seara asta la ora zece, fiind ghidaţi de semnalul GPS transmis de baliză. N-a vrut să-mi spună unde se situează. Angajează în operaţiune vreo douăzeci de oameni cu o eventuală susţinere a două F-16, în stand by. Am obţinut de la el promisiunea să mă ţină la curent cu derularea operaţiunii…

— N-ar fi trebuit să fii anunţat?

Bruce Chaplin ridică din umeri şi răspunse dezamăgit:

— Sunt militari. Nu ne prea iubesc. Dar poate că e providenţial. Dacă vor reuşi… Nu mă mişc de aici fără să aflu rezultatul operaţiunii. Lasă-ţi telefonul mobil deschis.

*

* *

Ahmed opri Chevroletul în faţă la *Rimal* şi Malko se întoarse spre el.

— Cere-i lui Abed să pregătească ceva de mâncare pentru două persoane.

Intră în hotel şi, înainte să întrebe de Souab Nakim, se adresă unui ospătar.

— Vreau să cumpăr două butelii de şampanie. Pentru o aniversare. Se poate?

— Este *foarte* scumpă, *sir*, îl avertiză irakianul. Două sute de dolari butelia.

Malko îi întinse patru bancnote de o sută de dolari.

— Aştept.

Angajatul reveni cu două butelii de Taittinger Comtes de Champagne în momentul în care Souab ieşea din lift. Era orbitoare. Machiajul de luptă, fără fular, o bustieră foarte mulată, o centură lată ce-i strangula talia şi o fustă tot neagră, dar despicată pe piciorul stâng până sus, pe coapsă.

Era încarnaţia perfectă a unei autentice târfe orientale. Malko şi-o şi imagina începând să danseze din buric. În sfârşit câteva grame de destindere în acest loc îngrijorător.

— Unde mergem? întrebă ea.

Malko o luă de mână, în cealaltă ţinând sacoşa ce conţinea cele două butelii de şampanie.

— Surpriză! lansă el.

Imediat după ce se instalară în *Caprice* îi relevă planul său.

— L-am prevenit pe Bruce Chaplin. Va fi informat de derularea operaţiunii din această seară. E prevăzută la ora zece.

— Credeţi că va putea să meargă? întrebă neliniştită libaneza.

— *Inch'Allah!* Totul e posibil, zise Malko. Nu ne rămâne deci decât să aşteptăm rezultatul în locuinţa mea. Am avut grijă să avem ce bea, căci am văzut seara trecută că apreciaţi şampania.

— Dar după asta, trebuie să mă întorc la hotel! protestă Souab.

— Ahmed vă va conduce.

Zece minute mai târziu, se aflau pe strada 38. Libaneza făcu ochii mari descoperind ex-cabinetul dentar, vechiul gramofon şi aparatele de radio antediluviene. Abed, foarte stilat, pregătise masa: salată de roşii, keftas cu orez şi fructe.

— Mă duc să-i spun lui Ahmed să meargă să mănânce, zise Malko.

Apoi ieşi. Ahmed aştepta lângă Chevrolet.

— Nu mai am nevoie de tine în seara asta, zise Malko. Pe mâine.

Nervii lui fuseseră supuşi la suficiente probe dificile de azi-dimineaţă ca să-şi acorde dreptul la o mică recreere.

*

* *

Dopul primei butelii de Taittinger sări cu o bubuitură asurzitoare şi lichidul ca chihlimbarul ţâşni violent, răspândindu-se în parte pe masă. Souab, râzând, îşi udă vârful degetului arătător cu câteva bule şi le trecu prin spatele urechii.

— Aduce fericire, îl lămuri ea.

— În această noapte vom avea nevoie de toate şansele din lume, comentă Malko.

Evident că nu aveau flaut, dar ciocniră paharele lor de vin. Şampania era delicioasă… O înfăşură pe libaneză cu o privire lungă şi făcu brusc ceea ce-şi dorise încă de la prima lor întâlnire. O trase de talie, o lipi de el şi îi strivi buzele de ale lui. Souab îi întoarse sărutul cu o tehnică fermecătoare, apoi se îndepărtă.

— Avansezi prea repede, zise ea. Mi-e foame.

Stropiţi cu Taittinger, keftas preparaţi de Abed erau mâncabili. La sfârşitul mesei, prima butelie de şampanie era deja goală. Abed dispăruse în camera lui din spatele bucătăriei. Merseră să se instaleze pe canapeaua din fostul cabinet dentar, în faţa bătrânului gramofon.

Malko îşi aruncă privirea la ceasul lui Breitling. Era ora nouă şi zece minute. Privirea îi alunecă apoi mai jos, spre fanta fustei lungi şi

negre ce descoperea până sus coapsa lui Souab, strânsă într-un dres de nailon negru. Cu un gest natural, îşi puse mâna pe crăpătura fustei. Souab fremătă imperceptibil şi întrebă:

— E ora zece, nu-i aşa?

— Da, confirmă el.

Mâna lui urcă puţin mai sus, şi vârful degetelor atinse o carne călduţă. Libaneza avea ciorapi, nu colanţi. Încurajator.

Fără să-i ia mâna, ea se ridică cu un gest natural ca să meargă să examineze fotoliul de dentist.

— E amuzant, remarcă ea. Îmi aminteşte de copilărie.

Şi ca, pentru a înviora o amintire, se întinse pe scaunul înclinat. În mişcare, fanta fustei i se lărgi şi mai mult şi Malko zări fugitiv urma neagră a unui slip, ceea ce avu asupra lui efectul capei roşii a matadorului asupra taurului…

La rândul lui, se apropie de fotoliu şi, cu ochii în cei ai lui Souab, care stătea lungită pe scaunul din piele, îşi strecură mâna între coapsele ei, fără să se oprească decât la nailonul negru al slipului, cald şi umed sub degetele lui. Avu impresia că o pompă invizibilă aspira un val de sânge în sexul lui. Doamne, cât era de bună această ticăloasă!

— Ce faci? întrebă Souab cu o voce nesigură.

Ca răspuns la interogatoriul ei, Malko îndepărtă delicat elasticul şi se cufundă în ea. Mierea îi curgea pe degete. Souab respira repede, cu ochii închişi. El se aplecă peste ea şi îşi lipi gura de cea a libanezei, cu impresia că a atins un fruct pârguit şi fierbinte. Apăsă puţin şi buzele cărnoase se dădură la o parte. Timp de câteva secunde, limba lui Souab se răsuci, ca un animal înspăimântat, apoi veni să se înfăşoare cu blândeţe în jurul limbii lui. În acelaşi timp, bazinul ei se ridică uşor, permiţându-i lui Malko să-i înlăture slipul, mai întâi peste fese, apoi de-a lungul coapselor. În picioare lângă fotoliu, aplecat peste tânăra femeie, o debarasă de bucata de pânză care căzu pe jos.

Mâna lui se activă şi mai tare, dar Souab începu să se răsucească, dezlipindu-şi gura de a lui şi protestă:

— Opreşte-te! Nu vreau. Sunt foarte îngrijorată.

Cum Malko continua să o mângâie, ea îi lansă cu jumătate de gură:

— Doar nu vrei să mă violezi! O să strig.

Malko nu se deranjă.

— Abed doarme şi, în plus, nu cred să fie foarte feminist.

Ca pentru a încheia discuţia, îi luă mâna dreaptă a lui Souab şi i-o puse sub centură, pe sexul întărit ca o ţepuşă. Apoi îi atinse uşor pieptul şi simţi imediat sfârcurile întărindu-se sub atingerea lui. Timp de câteva secunde se mulţumi să le mângâie, să se joace cu limba şi să-i maseze sexul cu delicateţe, smulgându-i suspine din ce în ce mai puternice. Materialul fustei i se ridicase pe coapse. Încercă să-i desfacă picioarele, fără să reuşească. Bazinul ei se mişca fără încetare, sub atingerea degetelor lui care o mângâiau.

Dar, din cauza fustei strâmte, lui Malko îi era imposibil să meargă mai departe. Frustrat, îi şopti la ureche:

— Vino, ne vom simţi mai bine sus.

— Nu, lasă-mă!

Ce minunăţie înflăcărată!

Începu să o mângâie din nou, pasional. Souab se cabra acum fără reţinere. Sfârşi prin a-l prinde de mână şi a i-o înfunda şi mai profund în vintre. Cu capul dat pe spate, făcea salturi de ied pe fotoliul mare, cu fruntea plisată şi buzele răsfrânte într-un rictus de plăcere.

Brusc, scoase un strigăt sălbatic şi se încordă din toţi muşchii. Juisase.

Degetele îi rămaseră crispate câteva clipe pe membrul ţeapăn al lui Malko, apoi, îi dădură drumul. Respira adânc, cu ochii închişi, liniştită. Apoi deschise ochii şi îi surâse.

— Dacă ai putea să-mi mai dat puţină şampanie, ar fi perfect.

Nemernica! Era clar că era o clitoridiană.

Gentleman, chiar în asemenea împrejurări, merse şi destupă cea de-a doua butelie de Taittinger şi îi servi un pahar.

— Ce oră e? întrebă Souab.

— Zece fără cinci minute, zise Malko după ce-şi consultă ceasul Breitling.

Se gândeau amândoi la acelaşi lucru. Malko se servi la rândul lui din şampanie şi se aşeză pe canapea. Souab se ridică, îşi recuperă slipul şi învârti de manivela gramofonului. Muzica nazală de dans din buric se ridică în încăpere, dar lui Malko nu-i stătea mintea la bagatele, libidoul lui fiind îngheţat de nelinişte.

Oare ce se întâmpla la cincizeci de kilometri de acolo, la Fallujah?

*
* *

Telefonul mobil al lui Malko sună la ora unsprezece fix. El şi Souab erau prăbuşiţi pe canapea şi tocmai terminaseră a doua butelie de Taittinger Comtes de Champagne.

Malko sări pe telefon cu pulsul ajuns la două sute de bătăi pe minut. Poate că era sfârşitul misiunii lui.

*
* *

— A fost ratată, lansă cu vocea scăzută Bruce Chaplin. Casa indicată era goală. Au găsit doar un obiect care ar fi putut să aparţină uneia dintre cele două femei. Un pieptene.

— *Himmel Herr Gott! [Doamne Dumnezeule!]* suspină Malko, întrevăzând complicaţiile viitoare.

— A fost o capcană, continuă americanul. La întoarcere au fost prinşi sub focul miliţienilor islamişti. Marinarii au pierdut trei oameni plus doi răniţi. A fost necesară intervenţia unui elicopter Apache ca să-i scoată de-acolo.

— I-au aşteptat?

— Imposibil de ştiut. Incidentul a avut loc atunci când se retrăgeau. Informaţia era foarte veche. Sunt mulţumit că am rămas în afara acestei poveşti. Sper că asta nu ne va perturba operaţiunea.

— Şi eu sper. Voi primi cu siguranţă noutăţi de la Al-Soumeidai mâine. Îmi pare rău pentru cei trei soldaţi.

Apoi întrerupse comunicaţia. Souab zise imediat:

— A fost ratată, nu-i aşa?

— Da.

El îi explică motivele eşecului. Ea păli.

— Sper că cele două ostatice nu vor suferi din pricina acestei acţiuni.

— Şi eu sper.

Ea se ridică.

— Bun. Nu mai am niciun motiv să rămân aici. Şoferul tău mă va

conduce.

Malko surâse.

— Şoferul meu a plecat de mult timp. La ora asta nimeni nu se plimbă prin Bagdad.

I-au trebuit câteva secunde să reacţioneze.

— Ai făcut-o intenţionat.

— Da, confirmă calm Malko.

O prinse de mână şi ea se apără moale. Malko o trase până în cameră. Cât ai clipi, Souab nu mai rămase decât cu ciorapii şi cu pantofii. Pieptul ei era ascuţit ca al unei fete de optsprezece ani. Când Malko se aşeză în faţa ei, ea îngenunche cu un gest natural în faţa lui.

Acesta închise ochii de plăcere. Timp de câteva minute, neliniştea lui fu refulată foarte departe în cortex. N-a avut timp să facă ce-şi dorise. Cu o gură diabolic de abilă, Souab îi declanşă plăcerea. Apoi rămase agăţată de el în timp ce se descărca în gura ei. Se târâră până la pat. Malko încă o mai dorea pe libaneză, dar nervii îl trădau. Creierul i se puse din nou în mişcare, evaluând pagubele posibile ale bavurii americane şi a expediţiei ratate a marinarilor. Nota de plată risca să fie grea pentru ostatice.

*

* *

Sfioasă, Souab îşi contempla ţinuta de seară. Angajaţii de la *Rimal* îşi alungeau gâtul după ea. Ea şi Malko, epuizaţi de tensiunea nervoasă, dormiseră până la ora nouă.

— Sper că nu vom afla de o catastrofă! zise el luând loc în Chevrolet.

Ahmed trecu de punctul de control ce apăra strada 38, apoi coti pe strada Nidhal. Parcurseră vreo cinci sute de metri când avertiză cu o voce calmă:

— Un taxi ne urmăreşte.

Malko se întoarse şi reperă aripile portocali ale unui taxi la douăzeci de metri în spatele lor. Souab păli. Malko scoase la noroc arma Glock din buzunar şi o armă. Ahmed acceleră şi taxiul îi lăsă să se distanţeze. Uşurat, Malko puse mâna pe cea a lui Souab.

— Alarmă falsă!

Nici nu termină bine fraza că un Mercedes ţâşni de pe o străduţă din dreapta lor şi se plasă chiar în faţa acestora. Ca să evite coliziunea, Ahmed călcă frâna la maxim. Ca un fulger, Malko văzu taxiul ajungând în dreptul lor şi oprindu-se la rândul lui. În interiorul maşinii, Malko zări oameni cu cagule pe faţă.

În acel moment, trei bărbaţi în uniforme albastre cu veste antiglonţ şi arme Kalaşnikov ţâşniră din Mercedes.

Era vorba de o răpire.

Capitolul IX

Souab Nakim scoase un strigăt ascuţit şi plonjă pe banchetă. Ahmed, cu un reflex instantaneu, trecu schimbătorul de viteze în marşarier şi Chevroletul făcu un salt în spate, scăpând din încercuire. Surprinşi, cei trei bărbaţi ieşiţi din Mercedes n-avură timp să reacţioneze. Era suprarealist: în ciuda acestor bărbaţi înarmaţi ce blocau o parte din strada Nidhal, pe cealaltă bandă de circulaţie fluxul continua ca şi cum nu se întâmpla nimic. Malko strânse mânerul armei Glock, ezitând să tragă. Dacă adversarii ripostau cu Kalaşnikovurile, ar fi fost cu toţii morţi. În mod sigur, obiectivul lor era să-i răpească, altfel ar fi deschis focul demult.

Ahmed continuă să meargă cu spatele, apoi dădu o lovitură puternică în volan, punându-se de-a latul străzii, pentru ca mai apoi să plece în celălalt sens.

Unul dintre bărbaţii din Mercedes îşi puse atunci Kalaşnikovul pe umăr, ţintind maşina. Malko şi Ahmed plonjară amândoi pe banchetă.

O rafală prelungă lovi aproape în acelaşi timp. Lui Malko i-au trebuit câteva secunde ca să realizeze că nu e vorba de detonaţii seci de Kalaşnikov, ci de o armă de un calibru mult mai mare. Se ridică prudent ca să-i descopere pe cei trei pasageri ai Mercedesului alungiţi pe şosea. Maşina se dezintegrase şi ea sub impactul multiplelor proiectile. Se întoarse în direcţia tirului şi descoperi trei Humwee ale unei patrule americane, oprite chiar în spatele lor. Din turela primei maşini, un soldat american împroşca în agresorii lor cu mitraliera grea!

Focul încetă brusc. După câteva secunde, un bărbat cu faţa mascată într-un *keffieh*, ţâşni de pe o străduţă laterală cu un RPG7 pe umăr. Fără să ezite, ţinti parbrizul primului Humwee. Racheta plecă şi jeepul blindat se balansă sub şoc chiar în momentul în care mitraliera grea îl ochise. Bărbatul cu RPG se prăbuşi, tăiat în două, în timp ce taxiul o ştergea, fără să-i pese de restul, pierzându-se în trafic. Malko sări la pământ, lăsându-şi pistoletul în Chevrolet. Cei de la GI erau foarte nervoşi ca să-şi asume riscuri. Primul Humwee ardea. Mitraliorul se extrase din turelă, sărind jos din maşină cu pistoletul în mână, fiind ajuns din urmă de soldaţii din celelalte vehicule. Unul dintre ei, cu ajutorul unui extinctor, încercă în van să stingă incendiul. Corpurile celor doi soldaţi aşezaţi în faţă nu mai erau decât două mase informe şi negricioase. Malko avu o strângere de inimă. Într-un zgomot infernal, un Blackhawk se ivi la rasul acoperişurilor şi se imobiliză în zbor staţionar deasupra străzii Nidhal. Prin uşile laterale deschise, Malko putea să-i zărească pe cei doi mitraliori agăţaţi de maşini şi proiectilele suspendate în coşurile lor.

Un american cu caschetă şi pistolet în mână alergă spre Malko şi urlă:

— *You have casuatties? [Aveţi pierderi?]*

— *Nu, replică Malko. It's gona be all right. [Nu, e în regulă.]*

Souab ieşi din Chevrolet, clătinându-se. Au trebuit să se retragă din pricina căldurii degajată de incendiul maşinii Humwee. Un al doilea elicopter, un Apache, ce se putea recunoaşte după bila de deasupra rotorului, se ivi la rândul lui. Trecătorii dispăruseră şi strada Nidhal se golise, automobiliştii irakieni făcând grăbiţi stânga-mprejur.

Cele două Humwee intacte se dăduseră înapoi şi acopereau cu armele lor vehiculul care ardea. O furgonetă a poliţiei irakiene ajunse la marginea drumului, debarcând o hoardă de poliţişti înarmaţi cu Kalaşnikovuri, vizibil îngroziţi. Malko ajunse din nou la Chevrolet, trăgând-o pe Souab după el.

— S-o ştergem, zise el.

Ahmed se îndepărtă încet, ca să nu-i neliniştească pe americani. Tineri începuseră să se îngrămădească pe trotuar. Unul din cei mai mari îl privi pe Malko şi îşi trecu uşor degetul peste gât, cu un surâs răutăcios.

*

* *

— Nu este *obligatoriu* răspunsul la povestea lui Shadaf Al-Janabi, îl asigură Bruce Chaplin. Cred mai degrabă că unul din tipii de la punctul de control de pe strada 38 au informat rezistenţa. Au reperat un străin şi s-a organizat răpirea lui. Se întâmplă frecvent. Nu cred că au avut timp să organizeze asta de la Fallujah în câteva ore. E o simplă coincidenţă.

— E posibil, recunoscu Malko.

După ce o lăsă pe Souab Nakim, liniştită, la hotelul unde era cazată, se îndreptă spre hotelul *Al Saader*. Bruce Chaplin, cu faţa trasă, nebărbierit, era vizibil epuizat. Dormise foarte puţin, ocupându-şi o parte din noapte să descopere ce se petrecuse în Fallujah, în momentul tentativei ratate a marinarilor de recuperare a celor două ostatice. Se lăsă să cadă în fotoliu şi anunţă:

— Poate că am o oarecare veste bună.

— Era şi timpul, zise oftând Malko. Ne aflăm la trei zile de expirarea ultimatumului. Şi mă întâlnesc în curând cu Moumir, islamistul atras de doctoriţa Zayman. Ar fi un miracol dacă ar putea organiza evadarea într-un termen atât de scurt.

— Poate că am găsit o modalitate să câştigăm puţin timp, zise *senior officer*-ul CIA. Frunzărind prin dosare, am descoperit că l-am arestat, acum o lună, chiar pe cumnatul lui Abdallah Al-Janabi. Se numeşte Kassem Al-Janabi. Un tip foarte deosebit. L-am bănuit că a fost linia de legătură între grupările din Fallujah şi Al-Qaida.

— Îl eliberaţi în schimbul unui termen de graţiere pentru cele două ostatice? întrebă Malko sceptic.

— Nu-mi stă în puteri, recunoscu americanul, dar, dată fiind importanţa dosarului italian, se poate ajunge la asta cu intervenţia directă a Casei Albe. Dacă nu, ar dura săptămâni întregi. Mai ales că tu cunoşti pe cineva la Washington…

Malko se găsea din nou în prima linie… Avea la dispoziţie câteva ore ca să rezolve probleme care ar fi cerut, în mod normal, luni întregi.

— Nu vreau să-l deranjez pe Frank Capistrano pentru nimic, replică

el. Merg mai întâi să testez terenul cu imamul Al-Soumeidai. Dacă îl simt receptiv, îl voi anunţa pe Capistrano. Aştept sfârşitul zilei, din moment ce e la Fallujah astăzi. Până atunci, merg să mă întâlnesc cu Moumir şi cu doctoriţa.

*

* *

De data asta, tânărul irakian părea mai puţin terifiat. Habiba Zayman îl linişti imediat pe Malko.

— Moumir s-a pus de acord cu prietenul lui Said. E gata să plece cu el. Amândoi vor să ştie ce beneficii le va aduce povestea asta, pentru că e foarte periculos pentru ei. Vor fi obligaţi să-şi părăsească familiile şi să plece din Fallujah.

Malko fu deopotrivă uşurat şi neliniştit. În mod vizibil, tânărul devenise conştient de importanţa a ceea ce i se cerea. Asta însemna că era mult mai motivat.

— Înţeleg perfect, zise el. Vor primi fiecare câte o sută de mii de dolari!

Aşteptă până când doctoriţa traduse oferta lui. La lucirea care îi sclipea în privire lui Moumir, înţelese că o asemenea sumă îl impresionase. Ignora bucuros cele opt milioane de dolari risipite de italieni.

— E de acord, confirmă doctoriţa. În primă fază trebuie să-mi daţi mie aceşti bani.

Un mare punct tăiat de pe listă… Malko stătea ca pe jar, cu impresia dezagreabilă de a fi jongler cu farfurii. În acest caz, trebuia ca toate farfuriile, elementele disparate ale planului lui de salvare a celor două ostatice italience, să se învârtă în acelaşi timp. Se ajungea la două probleme cruciale care rămâneau de rezolvat.

— Cum s-a gândit el să fugă din zona ocupată de rezistenţă din Fallujah? interogă el.

Aparent, abordaseră deja acest subiect, căci Habiba răspunse imediat:

— Unul dintre verii lui are un magazin de electrocasnice în Fallujah. Face naveta permanent la Bagdad ca să livreze produse. Mujahedinii au obiceiul să-l vadă circulând şi nu-l opresc. Moumir va

aranja cu vărul lui ca în ziua cu pricina să-i lase cheile pe maşină. Moumir nu ştie să conducă, dar Said are permis de conducere. Va trebui să-i dăm şi acestui om nişte bani.

— Nicio problemă, o asigură Malko. Banii vor fi disponibili atunci când vor avea ei nevoie. Când vor fi gata să acţioneze?

De data asta avu loc o conversaţie lungă între Moumir şi Habiba Zayman. Aceasta îi făcu apoi un rezumat al discuţiei avute.

— Va dura mai multe zile să se pregătească. Trebuie să aştepte ca Said şi el să fie în acelaşi timp însărcinaţi cu supravegherea ostaticelor. Şi apoi, trebuie să se organizeze şi cu vărul lui. Crede că într-o săptămână vor fi gata de acţiune. Apoi va trebui să se pună de acord asupra unui punct de întâlnire sigur, pentru că americanii trag frecvent asupra vehiculelor care părăsesc Fallujah.

O săptămână! Dacă nu găseau o modalitate să prelungească ultimatumul grupării Tawhid wal-Jihad, cele două italience vor fi decapitate de multă vreme…

— Le voi indica, în ziua respectivă, un itinerar sigur, afirmă el. Mai au nevoie de altceva?

— Nu.

— Când vă revedeţi cu el?

— Peste trei zile. Nu poate să vină mai repede. Până atunci, îl va contacta pe vărul lui.

Moumir era deja în picioare, cu cutia de medicamente în braţe. Îi adresă un surâs timid lui Malko şi se îndreptă spre uşă. Rămas singur cu doctoriţa, Malko nu se putu împiedica să întrebe:

— Putem conta pe el?

Ea îşi aprinse o ţigară înainte să răspundă.

— Cred. Am vorbit aproape o jumătate de oră. Ştie că americanii vor să atace Fallujah şi că riscă să moară. Şi nu e nici fanatic, nici kamikaze. Se află în rezistenţă pentru că astăzi, în Fallujah, toată lumea poartă barbă şi face parte din rezistenţă… Ştie că altfel n-ar avea niciodată o altă ocazie să câştige atâţia bani. Atunci, între a ataca un tanc Abrams cu Kalaşnikovul şi a le ajuta să evadeze pe cele două ostatice, crede că-şi asumă mai puţine riscuri cu cea de-a doua soluţie.

— Şi nu se înşală, aprobă Malko. Nu ştiu cum să vă mulţumesc.

Irakianca îi adresă un surâs palid.

— Să-mi mulţumiţi când vor fi amândouă aici. N-am vrut să vorbesc în faţa lui Moumir, dar ultimatumul grupării Tawhid wal-Jihad expiră peste trei zile. Aţi găsit o soluţie?

— Lucrez la asta, răspunse Malko. După ce plec de aici merg la moscheea lui Mehdi Al-Soumeidai. Uraţi-mi noroc.

— *Inch'Allah*, sper că veţi reuşi, zise oftând doctoriţa. Cele două italience nu merită să moară.

*

* *

Moscheea Ibn Taimiya părea adormită sub soarele arzător. În după-amiaza aceea erau puţini credincioşi la moschee. Ahmed a vorbit să li se deschidă poarta şi i-au lăsat chiar să intre cu Chevroletul în parcul moscheii. Şoferul merse să se informeze înăuntru şi reveni, îmbufnat.

— Imamul nu s-a întors încă din Fallujah. Nu ştiu nici măcar dacă va reveni astăzi. Ne sfătuiesc să revenim mai târziu sau mâine.

— Nici vorbă. Aşteptăm.

O cifră i se învârtea în cap, obsedantă. Trei zile. Dacă nu reuşea să facă un *deal* cu răpitorii, toată manevra cu Moumir nu servea la nimic. Ieşi din maşină ca să-şi dezmorţească picioarele. Bârâitul circulaţiei de la nodul autostrăzii domina moscheea, făcând un zgomot de fond îngrozitor.

După ce făcu turul parcului, se întoarse la maşină. Afară era o căldură zdrobitoare. Instalat pe scaunul din spate, sfârşi, fără ca măcar să-şi dea seama, prin a aţipi. Vocea lui Ahmed îl trezi.

— Soseşte imamul!

Malko se ridică brusc şi îşi aruncă privirea spre ceasul lui Breitling. Dormise aproape două ore, epuizat nervos. Sări din maşină chiar la ţanc cât să vadă turbanul alb al imamului Al-Soumeidai ieşind dintr-un Mercedes gri. Amin, translatorul bărbos, îl escorta pe imam.

Ahmed şi Malko se îndreptară spre ei şi Al-Soumeidai, anunţat de unul din cei care-l însoţeau, se întoarse spre ei şi încremeni. Cu privirea mai severă ca de obicei, îi aruncă o frază scurtă, care îi fu tradusă imediat de Ahmed.

— Întreabă cum de aţi îndrăznit să vă prezentaţi în faţa lui.

Malko înjură în gând. Ce se mai întâmplase? Bruce Chaplin se angajase ca moartea vărului lui Abdallah Al-Janabi să rămână secretă. Înseamnă că imamul lega asta de tentativa marinarilor pentru eliberarea ostaticelor. Oricum, trebuia să reacţioneze repede.

— Am venit să mă explic imamului, zise el cu o umilinţă voită.

Privirea lui Al-Soumeidai se înflăcără şi îi aruncă un fel de lătrat care îl făcu pe Ahmed să intre în pământ. Acesta traduse bâlbâindu-se:

— Spune că aţi promis că va fi eliberat un bărbat care era deja mort. Că Allah vă va pedepsi pentru ipocrizia dumneavoastră!

Termenul de „ipocrit” era unul dintre injuriile cele mai grave în ochii credincioşilor. Malko îl blestemă în gând pe Bruce Chaplin. O nouă disfuncţionalitate. Cu aceeaşi umilinţă, argumentă:

— Spuneţi-i imamului că buna-credinţă mi-a fost trădată. Am crezut că acel bărbat mai era în viaţă. Şi eu am fost înşelat.

O frază scurtă căzu din gura imamului.

— Nu putem să avem încredere în americani.

Şi făcu stânga-mprejur.

— Spuneţi-i să mă asculte, imploră Malko. Am ceva important să-i spun. Ceva care ar putea repara această îngrozitoare eroare.

Ahmed fugi efectiv în spatele imamului, mergând lângă el până când imamul se opri şi se întoarse spre Malko.

— Ce vrea să-mi spună? îi lansă el lui Ahmed.

Malko îşi luă elan. Jurase să nu menţioneze despre prizonierul de la CIA, Kassem Al-Janabi, atâta timp cât nu era sigur că putea obţine eliberarea lui. Totuşi, simţea ca dacă nu-i oferea ceva concret lui Al-Soumeidai, legăturile se vor rupe. Era deci obligat să-şi asume un risc calculat.

— Ahmed, zise el, explică-i că americanii îl deţin de o lună pe cumnatul lui Abdallah Al-Janabi, Kassem Al-Janabi. Acuzaţii foarte grele apasă împotriva lui şi acesta riscă să fie trimis la Guantanamo. Pot să obţin eliberarea acestui bărbat, cu anumite condiţii.

Guantanamo era cuvântul magic care îi îngrozea pe toţi arabii. Sinonim cu eliminare nelimitată…

Imamul Al-Soumeidai stătu mult timp fără să răspundă, gândindu-se vizibil la argumentele pro şi contra. Într-un final, aruncă o frază scurtă şi îşi reluă drumul spre moschee.

— Spune că nu vrea să-şi asume responsabilitatea, traduse Ahmed. Că vom merge cu el ca să-i transmitem *direct* această ofertă imamului Al-Janabi.

*
* *

Ahmed compuse pe telefonul mobil al lui Malko numărul 0790.159.941 şi aşteptă, cu inima bătându-i nebuneşte. Atunci când i se răspunse, ceru cu o voce umilă să vorbească cu imamul Al-Janabi, apoi îi întinse aparatul lui Al-Soumeidai. Acesta din urmă se lansă fără chef într-un discurs lung în care Malko recunoscu în treacăt numele cumnatului închis al acestuia. Conversaţia se prelungi, apoi Mehdi Al-Soumeidai îi lansă câteva cuvinte lui Ahmed, înapoindu-i telefonul mobil. Malko era tensionat ca o coardă de vioară. De această conversaţie depindea probabil soarta celor două italience. Ahmed vorbea din nou. El ridică privirea şi spuse.

— Imamul acceptă să discute cu voi.

— Mulţumiţi-i, zise Malko. Când şi unde?

— Mâine, la Fallujah, replică Ahmed.

Malko crezu că înţelesese prost.

— La Fallujah?

— Da, confirmă Ahmed. Vă aşteaptă, după a treia rugăciune.

Imamul Al-Soumeidai nu-l scăpa din ochi. Era minutul adevărului. Niciun străin nu mai mersese de săptămâni întregi la Fallujah, bastionul rezistenţei islamice, acolo unde erau ţinuţi ostaticii înainte să fie decapitaţi.

— Foarte bine, se trezi Malko răspunzând. Voi fi la Fallujah mâine.

Capitolul X

Se lăsă o linişte lungă. Nimeni nu se aştepta, nici măcar Ahmed, ca Malko să accepte să plece la Fallujah. Acesta profită de moment ca să forţeze nota, adresându-se *direct* lui Amin, translatorul bărbos.

— Imamul Al-Janabi trebuie să ştie că credinţa mi-a fost înşelată în cazul vărului lui. Sunt gata să merg la Fallujah ca să am conştiinţa

împăcată, dar şi pentru că ţin să rezolv cazul celor două ostatice italience.

Amin, translatorul, ridică mâna pentru a-l întrerupe pe Malko şi traduse rapid ceea ce spusese acesta. Răspunsul lui Mehdi Al-Soumeidai fu scurt.

— Ce vreţi să-i cereţi imamului Abdallah Al-Janabi în schimbul intervenţiei dumneavoastră în favoarea cumnatului lui?

— O intervenţie pe lângă gruparea Tawhid wal-Jihad cu scopul de a obţine o amânare ce ne-ar permite să găsim o soluţie corectă la această problemă.

Începea să stăpânească frazeologia islamistă. Amin traduse şi i se păru că trăsăturile feţei lui Mehdi Al-Soumeidai se destinseră. Vizibil, atitudinea lui Malko îl impresionase pe acesta într-un mod favorabil. Imamul lansă o frază lungă pe un ton solemn, apoi se ridică, făcând un semn scurt din cap.

— Imamul nostru e de acord cu perspectiva dumneavoastră, zise Amin. Vă va însoţi la Fallujah ca să vă asigure securitatea. Să fiţi aici mâine dimineaţă la ora opt.

— Îi mulţumesc, răspunse Malko la rândul lui.

Când ieşi din moschee, noaptea începea deja să se lase. Se simţea inexplicabil de fericit că obţinuse un bilet pentru infern.

De acum, pentru a nu fi o simplă deplasare, avea câteva probleme serioase de rezolvat… Prima fiind aceea de a descoperi *cum* aflase imamul Al-Janabi despre moartea „accidentală” a vărului lui. A doua, şi cea mai importantă, era să obţină eliberarea cumnatului imamului, moneda de schimb a lui Malko. Se lăsă să cadă pe bancheta Chevroletului. Ziua nu se terminase încă.

— Ne întoarcem la *Al Saader*, îi lansă el lui Ahmed.

*

* *

Trăsăturile feţei lui Bruce Chaplin, trase deja de oboseală, se afundaseră atunci când află că imamul Al-Janabi era la curent cu moartea vărului lui.

— *No kidding! Nu e adevărat!]* explodă el. Ce-au mai uneltit nemernicii ăştia?

Apăsă pe butonul interfonului şi îi spuse secretarei:

— Sună-l pe colonelul Geoffrey Miller, la 82 Airborne. Şi să nu-mi spună că nu e acolo…

Aşteptară câteva clipe în linişte, apoi vocea secretarei anunţă:

— Colonelul Geoffrey Miller e pe fir.

Bruce Chaplin scurtă la maxim formulele de politeţe.

— Ce este cu această *afurisită* de prostie? lansă el furibund. Mi-aţi jurat că *nimeni* nu va afla de moartea prizonierului vostru *afurisit*. Ori, imamul Al-Janabi este la curent cu asta. Unul din oamenii mei a fost cât pe ce să fie belit din cauza acestei indiscreţii *afurisite*. Ce s-a întâmplat?

Malko nu auzi toate explicaţiile încurcate ale colonelului Diviziei 82 Airborne. Bruce Chaplin puse receptorul în furcă, istovit de scurta conversaţie, şi lansă cu inima strânsă:

— Un ofiţer irakian de la Garda Naţională a fost cel care a vorbit! Ca să fie văzut bine de cei din rezistenţă. A strigat în gura mare că prizonierul a murit accidental. Imediat, familia a asediat Cartierul General ca să le predea corpul neînsufleţit. Ofiţerul de gardă n-a avut *curajul* să nege. Şi uite nenorocirea! În ţara asta mizerabilă, tot timpul e la fel. Toată lumea ne trădează. Populaţia ne urăşte, iar aşa-zişii noştri aliaţi irakieni joacă un joc dublu. E simplu: niciunul dintre noi nu înţelege un singur cuvânt din limba lor nenorocită.

Un înger trecu, pictat în culorile irakiene, şi fugi îngrozit.

Malko îl lăsă pe american să se calmeze, apoi atacă subiectul principal.

— Bruce, zise el, am reuşit să-l conving pe imamul Al-Soumeidai să facă în aşa fel încât să-l întâlnesc pe omologul său din Fallujah, ca să încerc să obţin o amânare a ultimatumului. Asta ca să avem timp, graţie operaţiunii lui Moumir, să le eliberăm pe cele două ostatice. Dar…

Bruce Chaplin i-o tăie, entuziasmat:

— Fabulos! Unde te întâlneşti cu el?

— Mâine, la Fallujah.

Senior officer-ul CIA tresări.

— La Fallujah? Eşti nebun! Îţi interzic să mergi acolo.

— În acest caz, poţi să începi să pregăteşti Casa Albă de execuţia

celor două italience. Îţi semnalez că ultimatumul expiră peste *trei* zile.

Americanul nu-şi găsi graiul decât după o tăcere interminabilă.

— Malko, zise el pe un ton clar mai conciliant, ştii bine că Fallujah e locul cel mai periculos din Irak. Nu pot să te protejez acolo.

— Nici aici, sublinie perfid Malko. Şi dacă nu voi merge acolo, nu există nicio şansă să obţin ceva de la imamul Al-Janabi. Dar avem o problemă cu adevărat urgentă, care trebuie rezolvată cât mai repede. Eliberarea cumnatului lui, Kassem Al-Janabi.

Liniştea care se aşternu peste birou îi dădu lui Malko impresia că e ca o mantie de plumb. Bruce Chaplin deschise gura, o închise şi o deschise din nou, înainte să mărturisească cu o voce nesigură:

— Nu va fi uşor. Nu e aici, în Irak.

Malko fu cât pe ce să sară din scaun.

— E la Guantanamo?

— Nu. La Fermă.

The Farm. Unul din centrele de interogatoriu secrete ale CIA, situat undeva în Virginia. Malko avu impresia că are un bloc de ciment în stomac.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu m-ai întrebat, i-o întoarse ruşinat Bruce Chaplin. În plus, am fost nevoit să păstrez secretul! Acest gen de transfer e ilegal în faţa Convenţiei de la Geneva. Cred că ar fi mai bine să amâni călătoria la Fallujah.

— Nici vorbă, replică Malko pe un ton hotărât. Altminteri ostaticele vor fi decapitate. O întrebare: nu e terminat?

— Nu cred, bâigui americanul. Acolo nu e Guantanamo.

Malko îşi aruncă privirea spre ceas. La Washington era ora unsprezece dimineaţa. Se ridică.

— Trebuie să folosesc unul din telefoanele voastre securizate.

Trebuia să apeleze din nou la cel mai bun aliat al lui din sânul Administraţiei americane: Frank Capistrano, *Special Advisor for Security [Consilier special pentru securitate]* de la Casa Albă. După cinci minute, se afla într-un birou izolat fonic şi forma numărul de telefon al liniei directe a lui Frank Capistrano. Numai să nu fi fost în vreo şedinţă. Era singurul risc. Pentru că, altfel, Frank Capistrano nu era niciodată nici bolnav, nici plecat în vacanţă.

Când îi auzi vocea dură şi plictisită la capătul firului, mulţumi cerului.

— Frank, anunţă el, te sun pentru că viaţa mea e în mâinile tale…

*

* *

Au vorbit douăzeci şi şapte de minute pe ceas. Noroc că încăperea era climatizată. Malko ieşi din birou asudat, ca şi cum ar fi alergat la maraton. Frank Capistrano îşi pusese la dispoziţie toate resursele. Obţinu mai întâi undă verde de la George W. Bush pentru eliberarea acestui prizonier VIP, graţie unei conversaţii faţă în faţă de cinci minute cu Preşedintele Statelor Unite. Acesta avusese desigur îndoieli, dar se decisese repede. Pe urmă, Frank Capistrano şi-a folosit toată energia să facă să se mişte angrenajele greoaiei administraţii a CIA.

Malko ajunse din nou în biroul lui Bruce Chaplin. Acesta închise un dosar şi întrebă neliniştit:

— Deci?

— Kassem Al-Janabi va decola peste două ore de pe Naţional Airport din Washington D.C. într-un Falcon 900 închiriat de Agenţie. Va face o escală tehnică la Madrid şi va ateriza la Bagdad mâine dimineaţă, între orele 4 şi 5, ora locală.

Fără Frank Capistrano, ar fi durat între unul şi două secole. Bruce Chaplin îl contemplă pe Malko, stupefiat.

— *I can't believe it! [Nu-mi vine să cred!] murmură el.*

— Mai rămân câteva probleme de rezolvat, sublinie Malko. Prima este de a-l păstra cald pe prizonier atât cât să apuc să mă pun de acord cu imamul Al-Janabi. A doua este „livrarea".

Euforic, Bruce Chaplin alungă gâze imaginare cu mâna.

— O să ţi-l livrez eu *însumi*, afirmă el. Ca să fiu sigur că nu se va mai întâmpla nimic. Ascultă, vom sărbători asta. Mai întâi vom bea un pahar aici şi, pe urmă, vom merge să cinăm la *Sheraton*. E cel mai răsărit şi e aproape *seif*, în afară de câte o rachetă din când în când.

Malko ar fi preferat să cineze cu Souab Nakim, dar îi era greu să-l refuze. În timp ce americanul se îndreptă spre bar, realiză că nu primise nicio veste de la libaneză de când o lăsase la *Rimal*, după tentativa de răpire a lor. O sună.

— Malko, zise ea, încă mai tremur! Mi-a fost foarte frică! Sunt încă la ambasadă. Ambasadorul e dărâmat. A fost convocat în „zona verde”. Generalul american e furios că a pierdut oameni şi că misiunea lui a eşuat. L-a acuzat pe Lorenzo Modino că a acţionat prea uşor. Acesta din urmă s-a întors contra lui Walid, care pretinde că nu s-au mişcat suficient de repede. Pe scurt, e un adevărat calvar.

— Curaj, zise Malko. Te sun mâine. Vom putea să cinăm împreună.

— Cu plăcere, răspunse libaneza.

Va fi o recompensă corectă pentru expediţia lui la Fallujah… Bruce Chaplin puse pe măsuţă o butelie de Defender „vechi de cinci ani” şi una de vodcă Stolichnaya. Băură.

— *Good luck for tomorrow! [Noroc pentru mâine!]* lansă americanul.

— O parte depinde de tine, sublinie Malko. Te sun înainte să plec ca să verific dacă Falcon 900 a ajuns cu bine. Apoi vom ţine legătura prin aparatul meu Thuraya.

— Să trăiască GPS-ul, sublinie americanul. Astfel te voi putea repera în timp real.

— Ştii unde voi fi: la Cartierul General al imamului Al-Janabi. Dacă se întâmplă ceva rău, nu văd ce a-i putea face…

— Haide! Nu fi pesimist, lansă Bruce Chaplin terminându-şi băutura din pahar. Mi-e foame. Să mergem să mâncăm.

*

* *

Liftul exterior de la *Sheraton* urca cu o lentoare cuminte de-a lungul unei faţade prăfuite, oferind o vedere panoramică a Bagdadului. Covorul de lumină acoperea urâţenia oraşului, atât de ţipătoare la lumina zilei. Abia deschiseră uşile, că Bruce Chaplin şi Malko dădură nas în nas cu un mic Gurkha scund şi îndesat, în ţinută de luptă şi cu caschetă, care aţintea un M-16 asupra lor, la douăzeci de centimetri. Acest etaj era *off limits [în afara limitelor]*, mai puţin pentru nenumăraţii „câini de război” angajaţi de guvernul american şi de societăţile private ce operau în Irak.

Bruce Chaplin scoase cartea de vizită oficială şi putură să intre în restaurantul pe jumătate gol. Mercenarii se ghiftuiau cu bere şi hamburgeri la mesele lor.

Atmosfera era sinistră şi mâncarea părea infamă. Americanul se puse din nou pe Defender „Success”, degustând berea călduţă. Prin fereastra restaurantului, se zăreau, de partea cealaltă a fluviului, luminile din „zona verde”. Vechiul palat al lui Saddam ocupa mai multe zeci de hectare. Din când în când, câte o licărire scurtă semnala o explozie. Războiul nu se oprise niciodată în Bagdad. Bruce Chaplin suspină.

— Ştiu că ai reuşit deja o frumoasă eliberare de ostatici în Columbia. Sper că vei avea tot atâta noroc şi aici. Dar riscurile sunt mult mai ridicate…

— În Columbia, preciză Malko, dar nu era decât un *singur* canal. Aici sunt contactele de la ambasadă, ale mele, şi poate că mai sunt şi altele prin imam. Prea mulţi oameni sunt implicaţi. Se ştie că sunt mulţi bani implicaţi în joc şi asta ascute apetiturile.

— Şi, pe deasupra, completă americanul, aceşti islamişti sunt imprevizibili. Se joacă cu nervii noştri, folosind perfect mijloacele media. Ambasadorul Italiei nu mai doarme. În fiecare secundă se aşteaptă să primească o casetă cu execuţia celor două ostatice. În Italia, asta ar declanşa pentru Berlusconi o criză politică majoră.

Era evident că Bruce Chaplin nu-şi dorea să meargă la culcare. Mai luă un ultim Defender, înainte să dea semnalul de plecare. Nu era trecut decât puţin peste ora opt şi jumătate…

Când luară din nou ascensorul, micul Gurkha era tot la post, disciplinat ca un automat. Se auzea o rumoare din barul de lângă restaurant, unde se distrau „câinii de război”. Fără femei, căci erau interzise la acest etaj. În timpul zilei, câteva mai cutezătoare riscau să meargă la piscina ce domina fluviul Tigru. Ceea ce le permitea piloţilor de Blackhawk şi de Apache să admire câteva fete ce stăteau la plajă, atunci când treceau pe deasupra hotelului *Sheraton*.

La Bagdad, nu găseai decât plăceri minuscule.

Portierele de la Mercedesul *senior officer*-ului se trântiră ca nişte uşi de seif, datorită blindajului. Silenţioasă, o gardă de securitate luă loc în faţă, cu o M-16 echipată cu un lansator de grenade pusă pe genunchi. Ceilalţi patru bărbaţi ce alcătuiau protecţia lui Bruce Chaplin se urcară într-o Toyota care deschidea drumul.

Pustietatea şi liniştea acestui oraş imens erau stupefiante. Niciun

pieton, nicio maşină! Nicio prăvălie deschisă. Au mers tot drumul de-a lungul bulevardelor pustii. Când au ajuns în zona ambasadei Benelux, s-a aprins un proiector care s-a aţintit asupra vehiculului. Era punctul de control de pe strada 38. Ascunşi în spatele sacilor cu nisip, miliţienii ţineau îndreptate spre ei Kalaşnikovuri. Unul dintre bărbaţii din escortă le strigă ceva şi proiectorul se stinse. După trei minute, Malko se afla în vila lui. În momentul în care se întinse în pat, un elicopter trecu pe deasupra casei, zburând foarte jos şi făcând geamurile să vibreze.

Peste douăsprezece ore va fi în Fallujah. Cazanul lui Satana, cum îi spuneau puşcaşii marini. Acolo unde niciun străin nu mai pusese piciorul de luni întregi.

Capitolul XI

— Avionul Falcon 900 a avut puţină întârziere la Madrid, anunţă Bruce Chaplin. Un mic incident tehnic. Aterizarea lui e prevăzută la Bagdad către ora 10.

Malko îşi înăbuşi furia. Ajunse în faţa porţii moscheii Ibn Taimiya. Mercedesul pe care îl văzuse seara trecută era parcat în faţa intrării şi Malko zări turbanul alb al imamului Al-Soumeidai lângă maşină. Nu mai putea da înapoi.

— Foarte bine, zise el. Recuperaţi-l cât mai repede posibil şi, de îndată ce-l aveţi în posesie, sunaţi-mă pe Thuraya. Sper că nu vor mai avea loc alte incidente neprevăzute. Peste o oră voi fi la Fallujah.

Apoi întrerupse comunicaţia. Chevroletul se opri în faţa porţii şi ei intrară în curtea plină de soare, pe care o străbătură pe jos. Dormise puţin şi rău, întrebându-se dacă nu comitea o nebunie mergând să se arunce în gura lupului. Odată depăşite poziţiile americanilor care încercuiau oraşul de la distanţă, nimeni nu mai putea să-i sară în ajutor. Îşi strecurase pistoletul Glock la centură, cu un glonţ pe ţeavă, ascuns de cămaşa purtată peste pantaloni. În tocul de piele avea un încărcător de schimb, mobilul şi Thuraya.

Modestă trusă de supravieţuire.

Înaintă spre Mercedes. Imamul Al-Soumeidai era însoţit de două

persoane. Amin, translatorul bărbos, şi un bărbat corpolent având pe cap un *keffieh* alb de războinic, îmbrăcat cu un *dichdacha* larg. Amin anunţă:

— Şeicul Abdullah Motar ne va însoţi la Fallujah. E vărul şeicului Hicham Duleimi, preşedintele Asociaţiei Şefilor de Triburi. El controlează anumite baraje ale rezistenţei.

— Când vom fi înapoi? întrebă Malko.

— *Inch'Allah*, înainte de lăsarea serii.

Ca să ajungi la Fallujah, îţi trebuia mai mult de o oră şi asta dacă nu pierdeai prea mult timp la punctele de control sau dacă nu apăreau maşini-capcană pe itinerar… Luară loc în Mercedesul condus de un bărbos. Marele şeic Motar luase loc în faţă şi Malko se afla înghesuit între Amin, translatorul, şi imam. Acesta observă arma de sub cămaşa lui Malko şi îl întrebă, prin intermediul lui Amin:

— Sunteţi înarmat?

— Da, recunoscu Malko. Am încredere deplină în protecţia dumneavoastră, dar Fallujah e o zonă periculoasă, cu anumite grupări incontrolabile. E deci o simplă precauţie, care probabil că se va dovedi inutilă. Dar n-am vocaţia de a deveni ostatic.

Amin traduse şi imamul nu făcu niciun comentariu. În această ţară, în care chiar şi copiii erau înarmaţi, un pistolet nu şoca pe nimeni. Ieşind din moschee, o luară mai întâi pe Airport Road, o autostradă ce se termina brusc, apoi cotiră la dreapta pe strada Rabia, ca să ajungă pe autostrada Abu-Ghraib ce ducea spre vest. În intersecţia dintre cele două se înălţa un monument straniu în formă de dinte.

Zece minute mai târziu, Malko zări turnuri şi sârmă ghimpată: erau ale sinistrei închisori Abu-Ghraib unde fusese închis imamul pentru puţin timp acum un an. Imamul Al-Soumeidai lansă câteva cuvinte, traduse imediat de Amin.

— Acolo am fost deţinuţi şase luni şi trataţi ca porcii.

Drumul mergea drept spre mijlocul deşertului, mărginit de numeroase locuinţe. Nu trecea un kilometru fără să apară o carcasă de camion ars şi abandonat pe marginea drumului. Convoaie ce lucrau pentru americani erau atacate fără încetare. Circulaţia era fluidă, majoritatea vehiculelor luând-o pe autostrada ce ducea până la frontiera cu Iordania. Vechiul drum ce ducea la Fallujah şi la Ramadi

era, într-un fel, un impas. La intrarea în Fallujah după spitalul iordanian, se afla un punct de control american, chiar înainte de podul de pe autostrada Bagdad-Iordania. Americanii întorceau sistematic toate vehiculele ce mergeau spre Fallujah, autorizându-le numai pe cele ce mergeau la Ramadi pentru a intra pe autostrada ce ducea spre vest, evitând Fallujahul. Erau din ce în ce mai puţine maşini. Rulară aşa aproape trei sferturi de oră, apoi şoferul părăsi şoseaua, angajându-se pe un drum la stânga. Foarte repede se zdruncinară pe o şosea ce traversa regiunea bogată a marilor proprietari zarzavagii, situată între autostradă şi Eufrat. Amin se întoarse spre Malko.

— Aceste drumuri nu sunt decât rareori supravegheate de americani. Ei nu îndrăznesc să rişte. Aici, toată lumea simpatizează cu rezistenţa.

Merseră în zigzag printre câmpuri, întâlnind în drum câteva şarete şi maşini vechi. Şi brusc, după o curbă, dădură nas în nas cu o duzină de oameni înarmaţi, care barau drumul. Unul dintre ei aţinti asupra Mercedesului un RPG7 purtat pe umăr. Malko simţi un fior rece de-a lungul coloanei vertebrale.

— Nu vă temeţi, zise Amin. Aceşti oameni sunt supuşii şeicului Motar.

Efectiv, atunci când marele şeic îşi arătă silueta afară din maşină, mai mulţi combatanţi veniră şi-l bătură pe umăr… După o conversaţie scurtă, aceştia plecară şi Amin anunţă:

— Nu e niciun baraj american şi ne-au spus pe care drum trebuie să o luăm ca să intrăm în Fallujah.

Mergeau de-a lungul apelor mâloase ale Eufratului. Oraşul se etala în cea mai mare parte pe malul de est. Dar două poduri îl legau cu cartierele lui de vest, controlate de americani. Înainte de a tăia una din axele mari ce se afundau în oraş, aflată de asemenea sub controlul american, şoferul se angajă pe un drum îngust ce mergea mai întâi spre est, apoi spre nord.

Malko încercă să se orienteze, după ce memorase harta oraşului Fallujah arătată de Bruce Chaplin. Lăsară în dreapta lor zona industrială şi şoseaua principală oficială, urcând spre nord, în cartierul Jolan, unul din cuiburile rezistenţei, situat nu departe de linia de cale

ferată şi de gara ce delimita oraşul la nord. Americanii ţineau sub focul tancurilor lor Abrams marele bulevard ce mergea paralel cu calea ferată, dar nu îndrăzneau să se angajeze pe străduţele mărginite de case cochete, în care oameni din rezistenţă îi pândeau din fiecare grădină, la fiecare intersecţie. Erau foarte puţine clădiri înalte în Fallujah, în afară de moschei, care erau în număr de optzeci şi trei.

Malko îşi umplea privirea cu acest oraş interzis. Ceva îl frapă: toţi bărbaţii purtau barbă. De două ori fuseseră opriţi la intersecţii, dar turbanul alb al imamului făcea minuni. În prezent, se aflau în zona periculoasă, unde armata americană nu se aventurează decât în blindate şi cu protecţie aeriană.

Străzile erau foarte înguste, dar nu existau prăvălii, ca în centrul Bagdadului. Multe clădiri erau distruse de proiectile, iar şoseaua era plină de găuri. Imamul lăsă să-i scape în barbă o înjurătură la adresa americanilor. Lui Malko îi păru că bărbaţii înarmaţi erau mult mai numeroşi. Civili locuiau încă aproape peste tot.

Amin îi arătă lui Malko, la stânga, ruinele unui stadion.

— Cimitirele noastre sunt pline. Am îngropat mulţi martiri aici.

Bătălia din Fallujah începuse în 17 aprilie, atunci când Compania Charlie a Diviziei 82 Airborne deschisese focul cu mitraliere grele asupra mulţimii care cerea să recupereze şcoala Al-Qaid ce îi servea drept Punct de Comandă. Bilanţul: 17 irakieni morţi şi o ură de neispăşit.

Trecură pe lângă un panou mare pe care stătea scris cu vopsea roşie: *„We will cut off your head, US dogs.” [Vă vom tăia capetele, câini de americani.]*

Explicit.

Câteva clipe mai târziu, dădură într-o piaţă mică unde se afla o moschee modestă cu un minaret pe jumătate distrus. Mai multe maşini Range Rover albe erau parcate în faţă şi piaţa mişuna de combatanţi înarmaţi.

Mercedesul lor opri în faţa moscheii amputate şi Amin explică:

— E moscheea Saab Ibn Abu Wakkas, acolo unde trăieşte Abdallah Al-Janabi, emirul tuturor grupărilor de rezistenţă din Fallujah.

Malko avea impresia că era puţin mai cald decât în Bagdad. Se îndreptară spre intrarea în moscheea care cuprindea şi o şcoală

coranică. Combatanţii îi aruncau priviri ostile lui Malko. Nu se vedeau des străini în Fallujah, decât decapitaţi.

Din fericire, turbanul alb al imamului Al-Soumeidai inspira respect. Mai mulţi bărbaţi veniră să-i sărute respectuoşi umărul.

Gărzi înarmate îi opriră în grădină. Se parlamentă, apoi Amin anunţă:

— Vom aştepta. Emirul este într-o întâlnire cu combatanţii iordanieni.

Apoi fură introduşi într-un salon cu covoare uzate şi cu eternele fotolii aşezate de-a lungul pereţilor. Apoi le aduseră ceai. Imamul dispăruse. Reveni după vreo douăzeci de minute şi le făcu semn să-l urmeze. Uşa biroului lui Abdallah Al-Janabi era deschisă. Trecură pe lângă vreo şase bărbaţi care ieşeau de acolo, încadrând un bărbos mare cu ochi de jar şi pistolet la brâu.

Din nou fură opriţi. Malko zări, în fundul unui birou mic, un bărbos durduliu, mult mai tânăr decât Al-Soumeidai, care întocmea o listă împreună cu un combatant purtând *keffieh*. Amin şopti, plin de respect:

— Emirul are mult de lucru. El e cel care repartizează hrana şi combustibilul la mujahedini. Are în grijă şi un dispensar, căci spitalul principal e sub controlul americanilor. Am obţinut foarte greu medicamente.

Malko se întrebă dacă nu avea să se întâlnească cu Moumir. Ceea ce n-ar fi fost deloc indicat. Tânărul risca să-şi manifeste făţiş surprinderea.

Bărbatul cu lista ieşi în sfârşit din birou şi astfel putură să se apropie de emir.

Malko fu surprins. În ciuda bărbii lui, avea ceva efeminat în el şi aproape juvenil, din cauza obrajilor plini. Îi era greu să-şi imagineze că cel din faţa lui era unul din cei mai puternici şi mai respectaţi oameni din Fallujah. El şi Al-Soumeidai se îmbrăţişară îndelung, apoi fu rândul lui Amin şi a şeicului Motar, care dispăru imediat. Malko se prezentă la un semn din cap.

Emirul îi invită să se aşeze în fotoliile din lemn cu spătar rigid şi Amin se lansă într-o mare conversaţie, repetând motivul vizitei lor. Abdallah Al-Janabi îl ascultă fără să-l întrerupă, apoi puse o singură

întrebare, după care li se aduse inevitabilul ceai prea dulce după gustul lui.

— Chiar poate să-l elibereze pe cumnatul meu?

— Da, răspunse Malko fără să ezite.

— Când? întrebă Amin.

Malko ezită o clipă. Cei doi islamişti nu-l scăpau din ochi. Nu erau dispuşi să-i facă cadouri.

— Astăzi, dacă imamul Al-Janabi acceptă să mă ajute.

Cei doi imami discutară împreună câteva clipe, apoi Amin îşi reluă munca de translator.

— Emirul nu are încredere în dumneavoastră, traduse el brutal. L-aţi înşelat deja o dată. Nu va face niciun demers atâta timp cât nu veţi dovedi că nu sunteţi un ipocrit.

Capcana se închidea din nou, îşi spuse Malko. Era la baza treptei de victimă. Odată eliberat cumnatul imamului Al-Janabi, era complet în mâinile islamiştilor. Pe scurt, marja lui de manevră era practic nulă. Dacă tergiversa, în cel mai bun caz pleca la Bagdad cu mâinile goale, iar în cel mai rău caz, devenea şi el ostatic. Deci trebuia să-şi joace viaţa dând cu banul.

Combatanţi înarmaţi intrau fără încetare şi depuneau bilete pe biroul emirului. Această moschee era, în mod vizibil, un punct nevralgic important.

Decise să se arunce.

— Trebuie să-i anunţ pe cei care-l supraveghează, zise el. Şi trebuie să ne punem de acord asupra locului unde trebuie să fie adus. Va trebui să socotim vreo două ore între momentul în care îi voi anunţa şi ora contactului.

Amin traduse propunerea lui şi o discuţie animată începu între Al-Janabi şi el. Într-un final, translatorul se întoarse spre Malko.

— Cum nu putem să-i anunţăm pe mujahedini, care ţin sub control oraşul, nu va fi prudent ca un vehicul american să pătrundă în oraş. Emirul sugerează să trimită un vehicul până la ieşirea din est urmând ruta 10, acolo unde se află punctul de control american, sub podul autostrăzii. Dar trebuie să fie sigur că americanii nu vor trage asupra lui.

— Dacă îmi daţi descrierea autovehiculului şi numărul de

înmatriculare, îi asigură Malko, nu vă vor crea probleme.

Emirul aruncă nişte cuvinte unui puşti care se juca într-un colţ al încăperii. Acesta se ridică şi o zbughii afară, întorcându-se cu un mujahedin filiform, cu un Kalaşnikov pe umăr, cutii de încărcătoare în pânză umplându-i pieptul slab. Avu loc o scurtă conversaţie între el şi emir, apoi Amin îl anunţă pe Malko:

— Acest bărbat e gata să se sacrifice. Are o furgonetă Toyota albă, fără număr de înmatriculare. Cum vă veţi anunţa prietenii?

Malko îşi scoase Thuraya din buzunar.

— Cu acesta. Dar trebuie să ies afară. De aici nu pot prinde satelitul.

— Vin cu dumneavoastră, zise Amin.

Ieşiră în piaţa mică animată. În faţă, femei găteau orez pe trotuar. Erau combatanţi înarmaţi peste tot. Tânărul îi urmase. Malko văzu punându-şi Kalaşnikovul în cabina furgonetei albe aflată într-o stare deplorabilă. Parbrizul era constelat de lovituri şi spatele era într-un stadiu atât de rău că părea că fusese zdrobit de botul unui dragon.

Scoase antena de la Thuraya şi căută o orientare bună. N-avu timp s-o găsească.

Cu un strigăt sălbatic, un tânăr mujahedin se aruncă asupra lui, scuipând injurii. Vru să-i smulgă Thuraya şi îi puse Kalaşnikovul în faţă. Fără intervenţia lui Amin, cu siguranţă că şi-ar fi golit încărcătorul în corpul lui… Translatorul îl calmă înainte să-i explice lui Malko:

— Toate telefoanele mobile şi satelit şi toate mijloacele electronice de transmisie sunt interzise aici, pentru ca americanii să nu ne repereze. Noi nu folosim decât mesageri. V-a luat drept spion.

— Trebuie totuşi să mă folosesc de el, pledă Malko.

Amin îl luă de braţ.

— Veniţi.

Traversară piaţa şi ajunseră într-o clădire neterminată, aflată încă în stadiul de mare edificiu. Zeci de combatanţi erau campaţi pe betonul gol, având asupra lor arme şi muniţie. Unii aveau răni, alţii dormeau, câţiva se rugau. Suiră patru etaje, toate pline ochi. Scările de ciment erau acoperite cu pete suspecte. Ajunseră într-un final pe acoperiş de unde aveau o vedere generală asupra oraşului Fallujah.

Malko distingea chiar şi castelul de apă de la gară, la nord, marcând limita zonei controlate de americani, aproape la un kilometru distanţă.

Păreau a fi cinci sute de combatanţi în această clădire austeră…

Malko deplie antena şi prinse foarte repede satelitul. Cu inima bătându-i cu putere, formă numărul lui Bruce Chaplin şi aşteptă să răspundă, rugându-se foarte tare. La a cincea sonerie, răspunse.

— Malko?

Era vocea *senior officer*-ului CIA. Malko ar fi vrut să-şi sărute aparatul. Nu pierdu timpul.

— Sunt cu cei la care am venit să vorbesc, îl anunţă el. Persoana de *high personal value [mare valoare]* este cu tine?

De răspunsul la această întrebare depindea soarta lui imediată. Calitatea comunicaţiei era atât de bună încât Amin, care înţelegea limba engleză, urmărea conversaţia.

— Este cu mine, confirmă Bruce Chaplin.

— Unde sunteţi?

— Pe câmp, în faţa podului de la autostradă, chiar în faţa intrării estice a oraşului.

Malko îşi recăpătă suflarea.

— Foarte bine, zise el. Aproximativ într-o jumătate de oră, o furgonetă Toyota albă cu un singur bărbat la bord, şoferul, se va prezenta la punctul de control. Va trebui să-i predaţi această persoană cu care va pleca.

Se lăsă o linişte ce îi păru lui Malko foarte, foarte lungă. Vizibil, propoziţia lui nu-l mulţumea pe american.

— Nu vii şi tu? întrebă el.

Malko schimbă o privire lungă cu Amin, care dădu din cap negativ.

— Nu, zise el, dar lucrurile se vor derula satisfăcător.

Din nou se aşternu liniştea, apoi Bruce Chaplin spuse cu o voce plată:

— OK, aştept furgoneta Toyota albă.

Cei doi coborâră apoi în linişte.

— Sunt aproximativ patru kilometri de aici până la ieşirea din oraş, zise Amin, dar trebuie să conducă încet. Sper că americanii nu vor profita de această localizare ca să ne bombardeze…

Încrederea nu îşi găsea locul acolo. Malko nu putu decât să schiţeze un surâs puţin cam palid…

— Şi eu aş fi în bătaia bombelor, sublinie el.

În faţa moscheii, se aflau acum butoaie şi canistre cu combustibil, precum şi saci cu făină şi orez. Sălbaticii de mujahedini stăteau înţelepţi la coadă, înarmaţi până-n dinţi. La coadă nu erau decât bărboşi.

Amin şi Malko reintrară în moscheea Saab Ibn Abu Wakkas şi translatorul dădu raportul. Emirul durduliu nu exterioriză niciun sentiment şi lansă doar o scurtă frază.

— Veţi aştepta aici. E mai sigur, anunţă Amin. Veniţi.

Îl duse pe Malko într-o încăpere mică în care erau îngrămădite cartoane. O banchetă acoperită cu un covor vechi era aşezată de-a lungul peretelui.

— O să vin după dumneavoastră, îl anunţă Amin înainte să închidă uşa.

Chiar dacă nu cu cheie, Malko era fără speranţă: chiar şi cu arma lui Glock, n-ar fi făcut douăzeci de metri afară fără să fie prins. Era pur şi simplu prizonier. Se întinse pe banchetă, pândind zgomotele din exterior. Un gând macabru îi tropăia în cap. Conversaţia lui fusese cu siguranţă ascultată. Spera că un militar zelos n-a avut proasta idee să zdrobească sub bombele vreunui F-16 un cuib de scorpioni terorişti…

Pe negândite, aţipi. Ceea ce însemna că era *foarte* obosit.

*

* *

Malko se trezi tresărind, smuls dintr-un coşmar în care un bărbat cu cagulă neagră se apropia de el cu un pumnal ascuţit în mână, în timp ce un altul îl forţa să îngenuncheze, apăsându-l pe umeri.

Chiar avea o mână pusă pe el, dar era cea a lui Amin, translatorul.

— Emirul Al-Janabi vrea să vă vorbească, îl anunţă el.

Malko îl urmă, traversând grădina interioară a moscheii.

Soarele apusese. Emirul Abdallah Al-Janabi scria ceva. Îi făcu semn lui Malko să se aşeze şi se lansă într-o mare tiradă, tradusă cuvânt cu cuvânt.

— Emirul vă mulţumeşte. V-aţi ţinut de cuvânt. Cumnatul lui şi-a

regăsit familia, dar e foarte obosit.

Malko răsuflă uşurat. Reuşise imposibilul: să smulgă un prizonier de *high value* din ghearele administrative ale CIA. Fără Frank Capistrano, n-ar fi reuşit niciodată. Emirul continuă, prin vocea lui Amin:

— Emirul îi va întâlni în această seară pe membrii tribunalului islamic care le-a condamnat pe cele două italience la o sentinţă dreaptă, motivată prin refuzul guvernului lor de a-şi înceta agresiunea contra sfintei noastre religii şi a ţării noastre. Vă va comunica răspunsul mâine dimineaţă, înainte ca fratele Al-Soumeidai să vă ducă înapoi la Bagdad. Vă aflaţi sub protecţia lui şi nu trebuie să vă temeţi de nimic. Vă vom conduce în locul în care vă veţi petrece noaptea. E vorba de locuinţa unui *hadj**, care vă va trata ca pe fiul lui.

[Hadj – Musulman care a făcut pelerinajul la Mecca.]*

Odată terminată tirada, Abdallah Al-Janabi se cufundă din nou în hârtii. Malko remarcă atunci un bătrân cu barba albă care aştepta la uşă. Acesta schimbă câteva cuvinte cu Amin, care îi spuse lui Malko:

— Mergeţi să vă odihniţi. Vin după dumneavoastră mâine dimineaţă, *inch'Allah*.

Malko îl urmă pe bătrânul *hadj* până la o casă modestă, aflată la vreo sută de metri de moschee. Irakianul îl conduse într-o încăpere la parter, mobilată doar cu o saltea pusă *direct* pe jos, cu un covor de rugăciune decolorat şi un taburet mic.

Ieşi, după care se întoarse cu un bol cu curmale, plăcinte, miel şi o sticlă cu apă. Apoi dispăru fără să scoată un cuvânt. Malko merse să inspecteze uşa: nu era încuiată. Îşi spuse că Bruce Chaplin trebuia să aibă sângele albastru. Numai că, în casă, Thuraya nu funcţiona. Şi ar fi fost riscant să iasă să trimită un mesaj. Şi pe urmă, trecuse prin suficiente nelinişti în aceste ultime zile, pentru ca americanul să nu-şi primească partea lui.

Neavând nimic mai bun de făcut, se întinse pe saltea şi îşi scoase de la centură Glockul care îl jena. O rafală se auzi din depărtare, urmată de tirul unei arme grele. Americanii nu erau departe. Alungit, contemplă tavanul fisurat de bombardamente ca şi pereţii.

Oare emirul Al-Janabi îşi va ţine promisiunea?

*

* *

Se luminase de ziuă de mai bine de două ore atunci când Malko auzi paşi. Bineînţeles că nu era nici spălat, nici bărbierit, neputând folosi toaleta din încăperea vecină, care era de o mizerie respingătoare.

Amin întră în încăpere, cu faţa impasibilă.

— Veniţi, zise el.

Malko îl urmă până la moschee. La fel ca aseară, moscheea colcăia de combatanţi. Nu foarte departe, se auzeau schimburi de focuri. Biroul emirului Al-Janabi era deschis, dar gol. Se aşezară şi un băiat le aduse ceai fierbinte şi foarte dulce.

Abia şi-l termină Malko pe al lui, că emirul durduliu intră cu pas grăbit şi se instală în spatele biroului. Fără să piardă nicio secundă, se adresă lui Amin cu o voce imperceptibilă care te făcea să te gândeşti la cea a lui Ossama Bin Laden. Amin începu să traducă:

— Fratele nostru Abdallah Al-Janabi a transmis cererea dumneavoastră înţelepţilor tribunalului islamic, îl anunţă el. Şi-a spus părerea şi, în numele lui Dumnezeu Atotputernic şi Milostiv, membrii tribunalului au decis o măsură de clemenţă excepţională.

Malko îşi ţinu răsuflarea: se văzuse preţ de câteva secunde plecând din Fallujah cu cele două ostatice italience. Dar ceea ce urmă îl aduse la realitate.

— Religia noastră fiind impregnată de milă şi de bunătate, continuă Amin, tribunalul islamic – pe care Allah îl inspiră cu deciziile lui înţelepte – a decis să acorde o amânare suplimentară guvernului italian supus ca să-şi revizuiască poziţia injustă. Nu li se va face niciun rău celor două femei care ne împărtăşesc soarta până în prima zi a lunii binecuvântate a ramadanului.

Amin tăcu, pândind reacţia lui Malko. Acesta din urmă întrebă:

— Când începe ramadanul?

Amin îi aruncă o privire dispreţuitoare, ca unui catolic care ar întreba care este ziua săptămânii în care se merge la slujba religioasă.

— A douăsprezecea zi a lunii viitoare, potrivit calendarului vostru, preciză el.

Era data de 29 septembrie. Decizia îi lăsa exact paisprezece zile lui Malko ca să le smulgă pe cele două italience din ghearele islamiştilor. În ciuda a toate astea, îşi simţi pieptul dilatat de bucurie. Toate riscurile pe care şi le asumase venind la Fallujah nu fuseseră inutile. Putea să se întoarcă la Bagdad cu fruntea sus.

Cei doi bărbaţi îl pândeau şi el simţea că trebuia să spună ceva. Se întoarse spre bărbosul cu trăsăturile scobite.

— Spuneţi-i emirului că îi mulţumesc din toată inima pentru gestul său de clemenţă. Voi face totul ca să obţin de la guvernul italian să-şi schimbe atitudinea injustă.

Emirul Al-Janabi înclină uşor din cap, arătând că aprecia mulţumirile lui Malko. Acesta îşi înghiţi o furie rece. Dacă ar fi avut numai un lansator de flăcări şi mâinile libere… Ce frumos foc de artificii ar fi făcut cu toţi aceşti Nebuni ai lui Dumnezeu care dispreţuiau complet viaţa umană.

Amin se ridică.

— Plecăm peste o jumătate de oră, îl anunţă el. Cel mai bine ar fi să aşteptaţi în camera de alături. Nu trebuie să vă vadă prea multă lume.

Malko ajunse din nou în încăperea micuţă în care se odihnise aseară. Emirul Al-Janabi făcuse o afacere bună recuperându-şi cumnatul contra câtorva zile de viaţă pentru cele două ostatice. Malko alungă o idee oribilă: dacă toată povestea asta nu era decât o înscenare? Dacă cele două ostatice italience erau deja moarte? Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Amin îi întinse o foaie de hârtie.

Nu erau scrise decât câteva cuvinte cu un scris stângaci.

„Sophia Benini, născută în 18 iulie la Savone, Ornella Giro, născută în 23 martie la Bologne. Suntem tefere. 29 septembrie 2004.”

Malko plie cu grijă hârtia. Ambasadorul Italiei ar trebui să-l sărute pentru asta. După caseta care anunţa execuţia lor viitoare, era primul semn încurajator. Îi mai rămânea de îndeplinit imposibilul: să le ajute să evadeze.

Capitolul XII

Coborând din Mercedesul imamului Al-Soumeidai, Malko avea impresia că s-a întors dintr-o expediţie în spaţiu. Călătoria de întoarcere din Fallujah se desfăşurase fără probleme, pe acelaşi itinerar, de-a lungul fluviului Eufrat. Şi acolo, prezenţa marelui şeic Motar le facilitase trecerea. Acesta îl îmbrăţişă pe Mehdi Al-Soumeidai. Malko îl zări pe Ahmed, care se îndrepta spre ei. Chevroletul era parcat în afara moscheii.

— M-au anunţat că imamul se întoarce în dimineaţa asta, explică şoferul şi că veţi veni cu el.

Amin, translatorul bărbos, veni să-şi ia rămas bun de la Malko şi imamul făcu la fel, cu un semn scurt din cap. Numai şeicul Motar fu mai călduros, invitându-l pe Malko să-i facă o vizită şi dându-i o carte de vizită. Malko se lăsă să cadă în Chevrolet, visând la un duş precum visează un câine la un os.

— Mergem acasă! îi lansă el lui Ahmed.

Gândurile i se îngrămădeau în cap cu o cifră scrisă cu litere de foc: treisprezece zile. Timpul care îi rămânea şi pe care-l câştigase prin luptă grea pentru a organiza evadarea celor două ostatice italience. Prima lui grijă era să o revadă pe doctoriţa Zayman, de care depindea totul. Apoi trebuia să-i facă o dare de seamă lui Bruce Chaplin şi, în fine, să-l liniştească pe ambasador.

În timp ce rulau pe autostrada Dora, îl sună mai întâi pe Bruce Chaplin.

— M-am întors! îi spuse el înainte ca americanul să aibă timp să deschidă gura.

— Ce ai obţinut?

— Îţi voi spune într-o oră, îl asigură Malko. De îndată ce voi face o baie.

Privi aproape cu afecţiune flacăra de la rafinăria Dora, spectacol familiar plăcut faţă de tristeţea din Fallujah şi bărboşii lui. Formă apoi numărul lui Souab.

— Unde ai fost? întrebă libaneza pe un ton plin de reproş. Trebuia să cinăm împreună aseară. M-am făcut foarte frumoasă pentru tine…

Un mic puseu de adrenalină îi trezi libidoul lui Malko, amorţit de

tensiunea nervoasă.

— E o idee excelentă, aprobă el. Vom lua cina împreună în seara asta. Oricum, am un comunicat pentru ambasador.

— Nu e aici în dimineaţa asta. E convocat în „zona verde”, îl avertiză ea. Vino începând cu ora trei. Ai veşti bune, sau rele?

— Bune!

Puţin câte puţin, nervii i se detensionau şi realiză că-şi dorea foarte mult să facă dragoste.

*

* *

Ras, spălat şi schimbat, Malko se simţea alt om. Bruce Chaplin, care îl aştepta în faţa liftului, îl învălui cu o privire lungă plină de admiraţie.

— *My God!* lansă el. Nu-mi vine să cred că te-ai întors din Fallujah! Nu e de demnitatea ta să faci asemenea lucruri. De ieri dimineaţă, înghit Prozac.

— Ai fi putut să mă însoţeşti! îl ironiză Malko.

Americanul scutură din cap.

— Nu-mi doresc moartea. Şi oricum, niciun membru al Agenţiei n-are dreptul să iasă din Bagdad, numai îmbarcaţi într-o unitate combatantă. Să trecem la lucruri serioase. Povesteşte-mi.

Îi oferi o cafea lui Malko şi se aşeză în faţa lui, în jurul măsuţei acoperită cu foi, ascultându-i recitalul şi luând febril notiţe, cu un scris mic şi apăsat. Atunci când Malko termină, americanul remarcă.

— Ne asumăm un risc sacru! Deocamdată am eliberat un prizonier de *high personal value* contra vântului. Oamenii care l-au interogat sunt convinşi că i-ar fi putut duce la Zarkaoui.

Malko nu se putu împiedica să surâdă. Abu Moussab Al-Zarkaoui, aliat al lui Bin Laden şi şef al teroriştilor irakieni, era bestia neagră a americanilor.

— Bruce, ştii bine că Zarkaoui este, în parte, o invenţie a Pentagonului! N-a pus niciodată piciorul în Bagdad din perioada lui Saddam Hussein. Nu avem niciun indiciu că este la Fallujah şi că joacă rolul central pe care i-l atribuiţi.

— OK, fu de acord Bruce Chaplin, dar totul e pus pe seama

cuvântului acestui imam Abdallah Al-Janabi. A putut să-ţi spună minciuni… Poate că ostaticele sunt deja moarte.

— M-am gândit la asta, recunoscu Malko, dar e puţin ca în pariul lui Pascal. Ştii cine e Pascal?

— Nu.

— Bine, să spunem că e un risc calculat. Eu m-am întors deja teafăr din Fallujah, ceea ce e un semn bun, şi mă gândesc că acest imam nu m-a „aburit". Aceşti terorişti sunt inumani, feroce, fanatici, dar conduita lor se supune unei oarecare logici. Consider deci că dispunem de această amânare pentru a organiza eliberarea celor două ostatice.

— Să te audă Dumnezeu! suspină Bruce Chaplin. Dacă vom reuşi, nimeni nu ne va reproşa nimic. Dacă nu…

Malko scoase din buzunar biletul scris de cele două italience.

— Fă-i o fotocopie. Vreau să îi arăt ambasadorului Italiei acest document ca să-l autentifice. Vezi că nu m-am întors cu mâinile complet goale…

Senior officer-ul de la CIA descifră textul scurt ca şi cum ar fi fost un pergament preţios. Zâmbetul îi reveni pe buze.

— Cel puţin voi putea arăta ceva la Langley, murmură el înainte să iasă din încăpere.

Malko jongla cu cărbuni aprinşi. Până când nu relua contactul cu Habiba Zayman, nu putea fi liniştit. Americanul reveni şi îi întinse originalul documentului.

— Ar fi fost mai bine dacă le aduceai pe cele două fete! suspină el.

— Bineînţeles, glumi Malko. Şi pe emirul Al-Janabi, de asemenea. Plec. Merg să-mi continui turneul. Ce s-a mai întâmplat ieri?

— A fost o zi normală. Trei maşini-capcană, dintre care una pe drumul spre aeroport şi una în faţa Ministerului de Finanţe.

Nimic altceva decât rutina.

*

* *

Doctoriţa Zayman nu era în cabinet şi Malko nu reuşea să înţeleagă explicaţiile secretarei. Bătu în retragere surâzător şi se instală în hol. Ceasul indica prânzul. În mod normal, irakianca ar fi trebuit să fie

acolo. Dar oricum nu avea nimic de făcut până la ora trei, aşa că aşteptă.

Irakianca ajunse cu pas grăbit la cabinet pe la ora unu şi se postă în faţa lui.

— Astăzi am un orar decalat, îi explică ea. Lucrez într-o clinică privată. Ai noutăţi?

— M-am întors din Fallujah, o anunţă Malko cu oarecare mândrie.

Habiba Zayman se lăsă să cadă pe o bancă din lemn.

— Le-ai văzut?

— Nu, dar am adus asta.

Şi îi arătă biletul cu datele de naştere. Doctoriţa ridică ochii spre el.

— Trebuie anunţat ambasadorul. Asta e tot?

— Nu. Am obţinut ca ele să nu fie decapitate înainte de prima zi a ramadanului.

În timp ce ea calcula data, Malko îi povesti negocierea lui cu emirul Al-Janabi şi întrebă:

— Crezi că se va ţine de cuvânt?

— Da, zise ea fără ezitare. Trebuie să aibă un oarecare respect pentru riscurile pe care ţi le-ai luat şi ai plătit în avans cu eliberarea cumnatului lui. Dacă ar fi minţit, ţi-ar fi promis ceva mult mai vag. Punctul de lămurit este dacă vorbea de ultima zi *înaintea* ramadanului sau de prima zi a acestuia.

— Sper că graţie ţie, le vom scoate până atunci de aici! Ai vreo veste de la Moumir?

— Da. Vine mâine să mai ia nişte medicamente. Şi mi-a zis că-l va aduce şi pe vărul lui, vânzătorul de electrocasnice. Cel care va trebui să-i împrumute maşina.

— Aici?

— Nu ştiu. N-a precizat. De îndată ce va fi aici, te voi suna. Mâine, între orele unsprezece şi douăsprezece. Acum trebuie să te las.

Malko se abţinu să n-o îmbrăţişeze.

*

* *

Atunci când Souab intră în localul minuscul de la punctul de control al ambasadei Italiei, Malko simţi o mică bulă de căldură

iradiindu-i vintrea. Tânăra libaneză purta totuşi obişnuita ei ţinută de lucru: un fular uşor, cămaşă cu nasturi, foarte înaltă şi o fustă lungă fără niciun fel de crăpătură. Numai o lucire plină de erotism plutea în ochii ei întunecoşi şi Malko crezu că zăreşte pe sub cămaşă vârfurile ascuţite ale sânilor ei.

Ceea ce nu era poate decât o iluzie.

— Care sunt veştile bune? îi şopti ea trăgându-l după ea.

— Că vom cina în seara asta amândoi…

Souab se întoarse furioasă spre el.

— Nu glumi cu asta!

— Am adus un bilet de la ele şi am obţinut o amânare a execuţiei!

Faţa lui Souab se lumină.

— E minunat! *Tu* eşti minunat!

Emoţia îi umflă pieptul şi Malko nu se putu împiedica să-l atingă. Souab se dădu în spate.

— Eşti nebun!

— Nu. Te doresc. Nu ştiu dacă voi putea aştepta până diseară.

Contactul cu Souab, chiar dacă numai uşor, îi trezise de-a binelea libidoul. Atunci când intră în biroul lui Lorenzo Modino, ambasadorul Italiei radia.

— Souab mi-a zis că aveţi veşti bune!

— Într-adevăr. Puteţi să autentificaţi acest bilet?

Ambasadorul se aruncă vorace asupra biletului, apoi fugi la birou şi deschise dosarul celor două ostatice. Scoase o exclamaţie de uşurare.

— Sunt bune datele lor de naştere! Merg să anunţ imediat Roma… Faţa i se întunecă brusc. Mâine ultimatumul grupului Tawhid wal-Jihad expiră. Cum să evităm… Se opri înainte să pronunţe cuvântul oribil, decapitarea. I-aţi văzut pe acei oameni în Fallujah?

— Nu, recunoscu Malko, dar am întâlnit un intermediar sigur, un religios cu funcţie înaltă. Ei acceptă să prelungească ultimatumul până în prima zi a ramadanului.

— *Porca madonna!* Când este, Souab?

— Peste treisprezece zile, domnule ambasador, îl anunţă libaneza. Pe 12 octombrie.

Ambasadorul se lăsă să cadă într-un fotoliu.

— Mulţumesc mult, mii de mulţumiri, domnule Linge. V-aţi riscat

viaţa pentru noi. Voi face un raport guvernului meu ca să fiţi recompensat cu demnitate.

Malko îşi aruncă ochii spre Souab, cu care schimbă o privire complice. Avea intenţia de a lua puţin avans asupra ipoteticei lui recompense. Ambasadorul îşi recăpătase sângele rece şi ripostă imediat.

— Asta ne va da timp să acţionăm. Walid continuă să caute să ne ajute. Are un contact nou.

Lui Malko îi fu greu să-şi ascundă scepticismul. Lorenzo Modino preciză imediat:

— Ştiu că nu îl găsiţi serios, dar face cum poate mai bine. S-a legat de un tunisian care îi aproviziona pe cei din rezistenţă din Fallujah cu piese detaşate de maşini şi, de asemenea, cu muniţii pe care le cumpără din Bagdad. Nu cere bani ca să ne ajute, numai un paşaport italian. Am pus întrebarea la Roma şi mi-au spus că nu va fi o problemă în caz de reuşită.

Evident.

— Puteţi să-mi daţi numele lui? întrebă politicos Malko.

Subjugat, ambasadorul nu încercă să comenteze şi începu să răsfoiască prin hârtii.

— Iată. Moshein Ben Ali. Numărul lui de telefon este 0791.654.398.

Malko notă, fără să-i vorbească ambasadorului de operaţiunea pusă la cale de el şi de doctoriţă. Cu douăsprezece zile în faţă, se simţea puţin mai liniştit.

Souab îl conduse până la punctul de control şi îi aruncă o privire lungă înainte să se despartă.

— Pe deseară! Mă voi face foarte frumoasă.

Repausul războinicului.

Aşteptând, trebuia să evite „poluarea” operaţiunii lui.

— Ne întoarcem la *Al Saader*, îi lansă el lui Ahmed.

*

* *

— Mă bucur că te văd, zise Bruce Chaplin. Voiam să te sun.

— De ce? întrebă Malko cu pulsul foarte accelerat.

Primea rareori veşti bune.

— Legat de eliberarea prevăzută de tine. Am primit un mesaj *high priority [prioritate ridicată]* de la Centcom *[Comandamentul central operaţional]*. Aceştia pregătesc o ofensivă de mare anvergură asupra oraşului Fallujah. I-au îndemnat pe civili să răscolească oraşul şi îi lasă să intre chiar şi pe mujahedini, ca să-i încolţească. Începând cu săptămâna viitoare, vor să strângă dispozitivul în jurul oraşului şi să înceapă să lovească tare.

Malko surâse dezamăgit.

— Nu ţin cont de calendarul meu. M-am întâlnit cu doctoriţa şi sper că voi avea mai multe detalii mâine. Trebuie să ne rugăm, dar Dumnezeu e foarte solicitat în acest moment. De toate taberele.

Scoase din buzunar datele tunisianului lui Walid şi le întinse lui Bruce Chaplin.

— Poţi să-l treci prin „sită" pe acest personaj, prin intermediul prietenilor tăi irakieni? Nu vreau ca tâmpenii noi să ne polueze operaţiunea deja riscată.

— Nicio problemă, promise americanul.

— Mulţumesc. Pentru astăzi, închid prăvălia. Am nevoie de o gură de oxigen.

— Ai noroc, suspină Bruce Chaplin. Eu, cu decalajul orar, nu dorm aproape deloc.

Merse apoi la bar şi scoase o butelie de Defender „vechi de 5 ani" şi îşi turnă un pahar mare, plin ochi, adăugând câteva cuburi de gheaţă. Goli jumătate din conţinut dintr-o înghiţitură şi Malko îşi spuse că butelia nu va rezista toată noaptea.

*

* *

Aerul era puternic parfumat… Ca de obicei, Souab se îmbăiase în parfum. După cum a promis, se făcuse foarte frumoasă. O broboadă îi ascundea în parte o bustieră din satin negru şi îşi schimbase fusta lungă cu una mult mai scurtă, care îi descoperea picioarele acoperite cu un ciorap negru, până la pantofi. Angajaţii irakieni de la recepţie nu mai ştiau dacă se aflau la Mecca, fiind magnetizaţi în mod animalic de această apariţie căzută din caravana lui Satan.

— Să mergem, propuse Malko.

Cumpărase deja de la un ospătar din hotel două butelii de Taittinger prăfuite, furate probabil, în acel jaf sistematic, din vilele şic din Bagdad, la începutul războiului. Îi atinse spatele libanezei şi simţi carapacea unui sutien.

Abia ajunşi în maşină, Malko nu se putu împiedica să-şi strecoare mâna între coapsele strânse în ciorapi, până la pielea goală. Şi chiar puţin mai sus.

— Opreşte-te! şopti ea, arătând cu privirea spre şofer. Ce va crede?

— Că am mult noroc! răspunse Malko.

*

* *

Abed preparase pentru prima dată miel mâncabil, cu eterna salată de castraveţi şi roşii, care constituia, stropită cu Taittinger, o masă aproape civilizată. Irakianul se retrăsese înţelept în camera lui. După ce terminară prima butelie de Taittinger, Malko o prinse pe Souab de mână şi o trase în faţa unei superbe oglinzi prinse pe perete. Acolo îi scoase broboada, descoperind satinul negru întins peste doi sâni foarte treji. Îi atinse sfârcurile peste material, apoi îi descheie nasturii.

Pe dedesubt avea un corset al cărui sutien ajungea până la nivelul vârfurilor roşii şi umflate ale sânilor. Malko îi coborî uşor sutienul ca să-i elibereze sânii.

Lipit de Souab, începu să-i răsucească uşor între degete sfârcurile, în timp ce libaneza se mişca sub el. Oglinda mare le înapoia imaginea, ceea ce multiplica erotismul situaţiei.

Souab îşi păstrase fusta, ceea ce era şi mai excitant. Malko îşi plimba degetele peste jartele, apoi, sprijinind-o pe tânără de mobila pe care stătea gramofonul, îi strecură o mână sub fusta neagră, urcând de-a lungul ciorapului şi, în final, înlătură slipul pentru a invada vintrea deja udă. Souab începu să geamă sub acţiunea degetelor lui, apoi îl opri.

— Aşteaptă!

Se lăsă apoi să cadă în genunchi în faţa lui şi îl prinse mai întâi în gură. Apoi, eliberându-şi complet sânii din corset, îi prinse membrul tensionat între ei, masturbându-l în această teacă plăcută şi călduţă şi

mângâindu-l în acelaşi timp cu vârful limbii.

Malko nu mai putea. O ridică şi îi desfăcu fermoarul fustei, descoperind ciorapii prinşi cu jartele. Slipul alunecă uşor de-a lungul picioarelor şi când rămase numai în corset şi ciorapi, o împinse pe fotoliul mare de dentist, unde o făcuse să juiseze acum câteva zile.

Souab îngenunche cu crupa cambrată şi Malko nu trebui decât să dea o lovitură uşoară de şale ca să se afunde, în sfârşit, în vintrea ei.

Un vis.

Care îl făcea să-şi dorească mai mult. Dar Souab era o autentică nemernică dotată cu al şaselea simţ. Atunci când Malko se retrase uşor, ea întoarse lejer capul şi spuse pur şi simplu:

— Ia-mă pe la spate!

*

* *

Cu mâinile prinse de şoldurile libanezei, Malko era într-un du-te-vino lent între şalele ei. La început, tânăra era atât de strâmtă că a fost cât pe ce să juiseze. Apoi, muşchii sfincterului se înmuiară şi, astfel, culisa atât de uşor ca în vintre. Cu privirea aţintită în oglindă, Souab nu scăpa din ochi sexul care dispărea în străfundul crupei ei, pentru ca apoi să iasă aproape întreg. Ceea ce părea să o excite la nebunie. Ea gemu brusc.

— Mai repede! Mai repede!

Malko se supuse. Cu mâinile crispate pe mânerele fotoliului, Souab gâfâia cu gura deschisă. Ceea ce-i declanşă plăcerea lui Malko. Cu o ultimă lovitură de şale, se proiectă înainte, strivindu-şi partenera de pielea roşie a fotoliului.

Nici nu s-ar fi gândit, atunci când s-au întâlnit prima oară, că era capabilă să manifeste atâtea comori de erotism. Liniştiţi, rămaseră lipiţi unul de altul, apoi Souab se întoarse şi remarcă, vioaie:

— Înainte nu-mi plăcea deloc. Amantul meu e cel care a insistat să mă aibă în felul acesta. De fiecare dată când acceptam, îmi cumpăra un ceas. Mai voia şi să mă îmbrac ca în seara asta. Acum îmi place. E foarte cerebral. Nu-ţi imaginezi tot ce se întâmplă în capul meu. Spune-mi, mai e şampanie?

Cu regret, Malko se desprinse dintre delicioasele fese. Cele mai

bune lucruri se sfârşesc repede. Zgomotul dopului de la butelia de Taittinger îi dădu dorinţa să înceapă din nou. Dumnezeu ştia ce îi rezerva viitorul. De mâine o lua de la capăt.

*

* *

De la ora opt dimineaţa, Malko se învârtea în cerc în căsuţa mică, privindu-şi ceasul Breitling din cinci în cinci minute, adăpat de Abed cu ceai foarte dulce. Acesta se încăpăţâna să-l facă să mănânce ciozvârte enorme de pepeni la micul dejun. Tocmai ieşise să-şi facă tururile şi să cumpere piese pentru vechile lui radiouri. Souab ajunse la *Rimal*. Malko nu reuşea să se gândească la altceva decât la întâlnirea cu Moumir. Presupunând că putea să vină din Fallujah, cum era prevăzut. Şi că nu va fi supravegheat de prietenii din rezistenţă.

Telefonul mobil sună la ora douăsprezece fără un sfert.

— Domnul Malko?

Era Habiba Zayman.

— Da.

— Voiam să mă asigur că sunteţi acasă, continuă irakianca cu o voce foarte naturală. Vă vom livra televizorul pe care l-aţi comandat. Vorbeşte cineva limba arabă la dumneavoastră?

— Da, şoferul meu.

— Atunci e perfect. Comisionarul va fi acolo în aproximativ o oră, *inch'Allah*, dacă circulaţia nu va fi prea rea.

Capitolul XIII

Malko sări pe telefonul mobil. Avea o problemă urgentă de rezolvat. Ahmed era oare suficient de sigur ca să fie pus la curent cu o afacere ultrasensibilă? Numărul lui Bruce Chaplin era ocupat şi tremură mai multe minute înainte să audă vocea *senior officer*-ului CIA. Acesta părea încântat să-l audă.

— Tocmai am vorbit cu omologii mei din Moukhabarat, îl anunţă el. În legătură cu tunisianul Moshein Ben Ali. E cunoscut ca lupul alb! Şi nu e trist. A ajuns în Irak acum doi ani. Călare. A fost condamnat la

cinci ani de închisoare în Tunisia, pentru escrocherie. Nu e de mirare că-şi doreşte un paşaport. Al lui a expirat şi, dacă se prezintă la ambasada Tunisiei ca să-l reînnoiască, tunisienii vor cere Irakului să-l aresteze şi să-l extrădeze.

Ambasadorul Italiei adunase informaţii frumoase! Dacă situaţia n-ar fi fost atât de gravă, ar fi fost distractiv.

— Din ce trăieşte? întrebă Malko.

— Din diferite traficuri. A venit cu bani şi trăieşte într-o casă foarte frumoasă, la *Mansour*, aproape de moscheea neterminată. I-am pus telefonul mobil sub ascultare, fără să le spun irakienilor.

— Mulţumesc, spuse Malko. Nu te-am sunat pentru asta. Eşti sigur de Ahmed? Voi fi obligat să mă servesc de el pentru operaţiunea noastră.

Îi explică întâlnirea lui inopinată.

— Până acum nu a trădat niciodată, zise Bruce Chaplin, dar nu l-am folosit niciodată într-o operaţiune. Vreo cincizeci de membri din tribul lui lucrează cu noi. Deoarece n-au avut niciodată probleme şi câştigă mulţi bani, cred că e sigur.

— N-ai pe nimeni mai sigur să-mi trimiţi?

— Nu, recunoscu americanul. Nu într-un termen atât de scurt. Irakienii cu siguranţă nu ne fac viaţa uşoară…

— Bine, concluzionă Malko. Sunt obligat să-mi asum riscul.

Ieşi apoi să-l recupereze pe Ahmed, care aştepta afară lângă Chevrolet.

— Ahmed, zise el, am să-ţi fac o propunere.

— Care? întrebă irakianul surprins.

— Să colaborezi cu mine într-o operaţiune clandestină. Vei afla lucruri pe care va trebui să le uiţi imediat. Înainte să-ţi vorbesc despre asta, vreau să ştiu *de ce* lucrezi pentru americani.

Irakianul nu se tulbură.

— Nu-mi plăcea de Saddam şi nu sunt foarte credincios, îi explică el. N-am nimic împotriva americanilor, care ne-au scăpat de Saddam. Ei vor pleca într-o bună zi. Eu nu fac nimic rău, doar câştig nişte bani. Acum avem cinci maşini.

— Şi asta nu-ţi face probleme cu cei din rezistenţă?

Ahmed dădu din cap.

— Nu. Şeicul tribului nostru e cel care a negociat. Noi le dăm bani mujahedinilor.

Totul se explica astfel.

— Foarte bine, concluzionă Malko. Voi avea încredere în tine. Încerc să le eliberez pe cele două ostatice italience. Aştept doi bărbaţi care trebuie să participe la această operaţiune şi care nu vorbesc decât limba arabă.

— Nicio problemă, afirmă Ahmed. Aceşti islamişti sunt nebuni.

Uşa casei fu deschisă de Abed care o zbughi în bucătărie, cu braţele pline de pachete.

*

* *

Se auzi soneria, iar Ahmed merse să deschidă. Un bărbat corpolent, mustăcios, la vreo cincizeci de ani, intră în încăpere, ducând un televizor coreean aflat încă în cutia lui. Era urmat de Moumir. Acesta din urmă îl privi pe Ahmed neliniştit. Malko interveni imediat.

— Spune-i că eşti translatorul meu şi că lucrezi pentru americani. Tânărul se numeşte Moumir… Întreabă-l ce s-a hotărât. Spune-le să ia loc.

Moumir şi bărbatul corpolent luară loc pe canapea, privind în jur cu curiozitate. Avu loc o conversaţie lungă între Moumir şi Ahmed şi acesta se întoarse spre Malko.

— Moumir l-a adus pe vărul lui, Harif, care îl va ajuta. Harif are un magazin de televizoare şi de electrocasnice în cartierul Askali din Fallujah şi un altul în Bagdad. Merge des la Fallujah să aducă marfă. Chiar şi mujahedinii îi cunosc furgoneta şi nu-l mai opresc. Moumir îi va cere să ascundă cheile în bara de protecţie a furgonetei ca să le poată recupera Moumir.

Era nesperat de bine.

— Ce cere în schimb?

— Douăzeci de mii de dolari. Zece mii înainte şi zece mii după.

— Spune-i că sunt de acord. Evident că n-am banii aici, dar îi voi duce la prăvălie astăzi.

Ahmed traduse şi, cu un semn din cap, Harif îşi dădu acordul. Mai rămânea punctul principal.

— Întreabă-l *când* crede că poate să fugă cu ostaticele? întrebă Malko.

Moumir se lansă într-un lung discurs punctat cu gesturi ample, pe care Ahmed le rezumă cum putu mai bine.

— Nu poate să spună acum, pentru că nu ştie când va fi de gardă la ostatice în compania prietenului său. Nu va putea şti decât cu o seară înainte. Numai că nu vă poate anunţa. N-are telefon mobil.

— Vrea să-i dau unul?

— Nu, e prea periculos.

— În ce cartier se află ostaticele?

— Pentru moment, în cartierul Askali, răspunse Moumir, dar le mută frecvent. Trebuie să ştiu unde-i găsesc pe americani după ce voi recupera furgoneta.

— Puteţi s-o luaţi pe strada 10? întrebă Malko. E drumul normal pe care se merge la Bagdad. Vă opriţi la punctul de control american. Ei vor fi anunţaţi dacă îmi daţi descrierea şi numărul de înmatriculare al furgonetei.

Se auzi o scurtă discuţie între Moumir şi Harif. Acesta notă ceva pe o filă de carneţel pe care i-o întinse lui Ahmed. Nu mai rămânea decât un punct de rezolvat.

— Harif are un telefon mobil? întrebă Malko.

Avea unul.

— În acest caz, îi voi da numărul meu de telefon. De îndată ce-l anunţă Moumir, îmi va telefona ca să mă anunţe despre livrarea unui televizor. În acel moment voi anunţa punctul de control. Notă, la rândul lui, pe o bucată de hârtie numărul de telefon al lui Harif, stăpânindu-şi emoţia. Pentru prima oară de la sosirea lui la Bagdad, vedea capătul tunelului. Voise să se facă avocatul Diavolului şi se întoarse din nou spre Ahmed.

— Întreabă-l pe Harif dacă nu îi e teamă că ar putea avea probleme. Riscă să se afle că maşina lui e cea care a servit la evadarea ostaticelor.

La întrebarea pusă de Ahmed, negustorul răspunse pe scurt, dar într-o manieră care arăta că se gândise la această problemă.

— I-a spus lui Moumir să spargă un geam al furgonetei ca să se creadă că a fost furată. Va pleca în zori, căci acolo nu se deplasează

nimeni noaptea.

Moumir părea nervos. Spuse câteva cuvinte şi se ridică.

— Trebuie să se întoarcă la Fallujah, explică Ahmed. E aşteptat la intersecţia dintre strada Rabia şi autostrada Ghraib.

Malko se ridică la rândul lui şi îl fixă îndelung pe tânăr. Nu-l visa decât cu cele două ostatice alături.

— Spune-i să fie prudent, zise el. Îi urez mult noroc.

Moumir schiţă un zâmbet şi ieşi urmat de vărul lui.

— Ai adresa lui Harif? întrebă Malko.

— Da. El nu va fi acolo, dar mi-a zis cui să lăsăm banii.

— Crezi că vor face ce le-am cerut?

Ahmed dădu din cap.

— Îşi doresc foarte mult banii. Şi nu sunt interesaţi deloc de politică. Tânărul Moumir mi-a zis că visează să se căsătorească. Nu ştie să facă nimic şi nu islamiştii sunt cei care-l vor plăti. Tot ceea ce-l aşteaptă e un glonţ american sau vreo rană care să-l lase infirm. De aceea acceptă propunerea. În timpul lui Saddam, au fost învăţaţi să nu gândească. N-aţi putut să negociaţi *direct* cu cei care le ţin pe ostatice?

— Nu, mărturisi Malko. Au nişte cereri imposibile. Un guvern nu va ceda niciodată oficial la şantajul lor ca să-şi salveze cetăţenii. Şi ei ştiu asta.

— E adevărat, recunoscu Ahmed. Dar aceştia sunt manipulaţi din exterior. Noi ştim asta. Le e foarte frică de oameni ca Ayman Al-Zawahiri, egipteanul, mâna dreaptă a lui Bin Laden. Şi apoi, câţiva detestă cu adevărat Occidentul.

— Nu mergeţi niciodată la Fallujah?

— Nu. Tribul meu nu s-a stabilit acolo. Mi s-au pus prea multe întrebări şi ar putea fi periculos.

Toate astea erau coerente şi, oricum, Malko n-avea de ales.

Zarurile fuseseră aruncate. Nu avea decât să aştepte mesajul lui Harif, vărul lui Moumir. Aplicarea dispozitivului de urmărire nu punea probleme. Graţie lui Bruce Chaplin, putea fi activat în câteva minute. Îi era suficient să se asigure că un GI cu detentă foarte uşoară nu se va opri asupra furgonetei ce conţinea ostaticele. Cu câteva ore de preaviz, nu era o problemă.

— Îţi dau banii imediat, preciză Malko. Unde se află magazinul lui

din Bagdad?

— Pe strada Rasafi, nu departe de piaţa Al-Tahrir.

— OK. Mergem la ambasada Italiei.

Trebuia să-l anunţe urgent pe ambasadorul Italiei de profilul tunisianului adus de Walid. Până la unda verde a lui Harif, principala sarcină a lui Malko era să „depolueze" operaţiunea. Asta înainte ca vreun incident nedorit să facă să fie deraiat procesul de salvare. Cu cât erau mai puţine persoane implicate, cu atât avea să meargă mai bine. La cea mai mică alertă, gruparea Tawhid wal-Jihad ar fi mutat ostaticele, sau mai rău…

*

* *

Şerpuind printre încrengătura de saci cu nisip, la intrarea în ambasada Italiei, Malko avea impresia că era un soldat francez din Marele Război. Pierduse mai mult de o oră pentru a ajunge pe strada Maghreb, atât de intensă era circulaţia pe autostrada Khalid-Bin-Al-Walid. Pentru prima oară de când se afla acolo, dimineaţa era calmă şi niciun rotocol de fum nu se ridica din Sadr-City. Aparent, miliţienii Armatei Mehdi se întorseseră în cuştile lor. O ceaţă de căldură plutea deasupra oraşului, transformându-l într-o magmă gălbuie.

Souab, anunţată la telefon, îl aştepta la punctul de control de la intrare. Din nou în „ţinută de lucru".

— Sunt noutăţi, îl anunţă ea imediat pe Malko. Ieri seară, ambasadorul a cinat cu tunisianul şi cu Walid. Azi-dimineaţă m-a anunţat că Moshein Ben Ali pretindea că a fost la Fallujah, că le-a văzut pe cele două ostatice şi că a obţinut de la răpitorii lor, în schimbul unei livrări de muniţie, eliberarea acestora. El se oferă să meargă după ele cât mai repede.

Malko îşi simţi raţiunea instabilă. Părea atât de uşor şi de evident.

— A adus vreo probă? întrebă el. Fotografii, un film, ceva scris?

— Nu, mărturisi libaneza, dar se pare că ambasadorul a fost convins.

— N-a cerut bani?

— Nu pentru el, căci pretinde că muniţia pe care o va livra nu l-a costat aproape nimic. În schimb, gruparea Tawhid wal-Jihad ar cere

un milion de dolari în compensare pentru „pensiunea” oferită celor două ostatice.

Malko fierbea. În toată povestea asta simţea, plin de furie, înşelătoria. Era clar că Lorenzo Modino, orbit de nebunie, era gata să înghită toate poveştile cu zâne. Afacerea de opt milioane de dolari ar fi trebuit totuşi să-i fi servit drept lecţie…

Pe culoarul pustiu, îi atinse şoldul lui Souab, care se îndepărtă de el imediat, jenată.

— Ce vrei să faci? îl întrebă ea înainte să-l introducă în biroul ambasadorului.

— Am făcut deja, răspunse laconic Malko.

Lorenzo Modino, îmbrăcat într-un elegant costum alb şi cu o cravată bleu-ciel, părea că ţinea situaţia sub control. Făcu turul biroului ca să vină să-i strângă călduros mâna lui Malko şi îl invită să ia loc într-un fotoliu din piele.

— Am transmis Romei veştile excelente pe care mi le-aţi adus ieri, îl anunţă acesta. E inutil să vă spun cât au fost de uşuraţi.

— Staţi aşa, sublinie Malko, căci problema principală n-a fost rezolvată. N-am făcut decât să cumpăr puţin timp şi să mă asigur că ostaticele vor rămâne în viaţă.

— Bineînţeles, bineînţeles, recunoscu diplomatul, dar, între timp, şi eu am noutăţi. Ceva foarte concret. Mă gândesc că am atins capătul acestui coşmar.

— Canalul dumneavoastră tunisian funcţionează? întrebă Malko cu un aer complice. E formidabil.

Lorenzo Modino căzu cu amândouă picioarele în capcană. Adoptând o atitudine comprehensivă, Malko îi câştigă încrederea diplomatului.

Ambasadorul se apropie de Malko, ca şi cum pereţii ar fi fost înţesaţi de microfoane.

— Da, zise el pe un ton confidenţial. Acel tunisian, prieten al lui Walid, Moshein Ben Ali, a făcut ieri o călătorie fulger la Fallujah. Le-a văzut pe cele două ostatice ale noastre şi s-a pus de acord cu cei care le deţin pentru o eliberare foarte rapidă în schimbul unei compensaţii modeste. De altfel, m-a sunat din Fallujah ca să-mi dea vestea cea bună. Apoi am luat cina împreună şi mi-a confirmat faptele.

Malko îl fixă lung pe diplomatul care părea descompus sub privirea lui insistentă.

— Domnule ambasador, mi-e teamă să vă decepţionez. Bărbatul în care aveţi încredere nu este decât un escroc vulgar, condamnat în ţara lui la cinci ani de puşcărie. E căutat de poliţia tunisiană. Cred că aţi putea să verificaţi uşor aceste informaţii prin ambasada dumneavoastră din Tunis.

Lorenzo Modino tresări în faţa acestei lovituri date credibilităţii lui.

— De unde ştiţi toate astea? întrebă el. V-am vorbit despre acest bărbat abia ieri dimineaţă.

— Nu uitaţi că lucrez cu CIA, îi aminti Malko. Pur şi simplu l-am verificat pe noul dumneavoastră prieten prin intermediul autorităţilor irakiene.

Furios, ambasadorul lansă:

— Souab e cea care…

— Contează prea puţin, i-o tăie Malko. Deci, Moshein Ben Ali pretinde că le-ar fi văzut pe ostatice ieri la Fallujah?

— Absolut.

— V-a sunat din Fallujah? Vreau să verific ceva, îi explică Malko.

— Da.

— În jurul cărei ore?

Diplomatul se gândi câteva clipe apoi se ridică şi merse să verifice o hârtie pe biroul lui.

— Exact ora 16 şi 33 de minute, confirmă el. Am notat. Pentru ce îmi puneţi această întrebare?

Malko forma deja numărul de telefon al lui Bruce Chaplin. De îndată ce-l avu pe american pe linie, îi povesti ceea ce aflase şi întrebă:

— Ai vreun mijloc să verifici, de aici, de unde a fost dat acest telefon?

— Desigur, confirmă *senior officer*-ul CIA. Am nevoie de vreo douăzeci de minute. Te sun.

Furibund, ambasadorul îi spuse lui Malko:

— Sper că, din gelozie, nu căutaţi să ne sabotaţi eforturile.

Malko ridică din umeri, dispreţuitor.

— Domnule ambasador, replică el pe un ton sec, pur şi simplu

încerc să protejez banii contribuabililor italieni şi credibilitatea dumneavoastră. Telefonul mobil al lui Moshein Ben Ali a fost pus sub ascultare. Ceea ce permite, după cum ştiţi, să i se localizeze apelurile pe care le dă. Voi primi acest răspuns peste douăzeci de minute. Să-l aşteptăm împreună.

Cei doi bărbaţi rămaseră stană de piatră acolo unde se aflau.

*

* *

Soneria telefonului mobil al lui Malko îl făcu să tresară pe Lorenzo Modino. Vocea lui Bruce Chaplin părea asurzitoare în liniştea mormântală din biroul ambasadorului.

— Clientul tău n-a părăsit Bagdadul ieri, îl anunţă americanul. A sunat efectiv pe telefonul mobil al lui Lorenzo Modino la ora 16 şi 33 de minute. Conversaţia a durat patru minute şi şaptesprezece secunde. Am înregistrat-o. Mai doreşti altă informaţie?

— Nu, îi mulţumi Malko.

Îşi îndreptă privirea spre ambasador.

— Aţi auzit? Acest tunisian nu s-a mişcat din oraş. Telefonul pe care vi l-a dat a fost din Bagdad.

— Cum puteţi fi aşa de sigur? obiectă diplomatul.

— Se poate localiza un telefon mobil cu o precizie de aproape câţiva metri, îi explică Malko. Dacă mai aveţi îndoieli, puteţi să sunaţi persoana cu care am vorbit. Se numeşte Bruce Chaplin şi este reprezentantul CIA la Bagdad. Doreşte şi el eliberarea celor două ostatice ale voastre. E misiunea pe care a primit-o.

Ambasadorul nu răspunse. Îmbătrânise în zece minute cu zece ani.

— Nu înţeleg, gemu el. Walid mi-a jurat că acest tunisian e serios.

— Poate că a fost şi el înşelat, replică Malko, care nu credea niciun cuvânt. În orice caz, veţi economisi un milion de dolari şi probabil multe probleme.

— Dar ce-o să fac? gemu diplomatul. Roma mă sună din două în două ore. N-am nimic concret să le spun.

Malko se ridică.

— Nu vă pierdeţi speranţa. Noi lucrăm *activ* la eliberarea ostaticelor. Nu vă mai amestecaţi în asta, căci nu e meseria

dumneavoastră. Toate interferenţele pot compromite eliberarea lor.

Ambasadorul întrebă neliniştit:

— Deci mai există o şansă de eliberare?

— Da, recunoscu Malko. O şansă.

— Mă voi îndepărta de Walid, zise sobru ambasadorul.

Malko plecă. Meseria de depoluant era în mod categoric neplăcută. Avea douăsprezece zile de nelinişte în faţă. Mai rea decât asta era inacţiunea. N-avea de făcut efectiv nimic decât să aştepte telefonul lui Harif, negustorul de televizoare.

Capitolul XIV

Walid opri maşina în faţa porţii moscheii Oum Al-Kura, una dintre cele mai frumoase din Bagdad, cu nenumăratele ei bazine şi minarete decorate cu ceramică. Aici îşi aveau reşedinţa preoţii musulmani cei mai implicaţi în rezistenţă. La intrarea în parc, mai multe gărzi înarmate, legate de biroul din moschee printr-un telefon pus pe un taburet, filtrau vizitatorii.

Fixerul ambasadorului italian era cunoscut. Acesta se apropie de una din gărzi şi ceru să-l vadă pe Hadith Al-Dhari, unul dintre responsabilii moscheii, aflat în contact permanent cu grupările de rezistenţă sunnite din Fallujah. După o scurtă conversaţie telefonică, i se autoriză intrarea şi o luă pe aleea ce ducea la intrarea propriu-zisă în moschee. Fu însoţit de un gardian înarmat cu un Kalaşnikov, care îl acompanie de-a lungul bazinelor care dădeau tot farmecul acestei moschei. Mai mulţi bărbaţi discutau sub arcadele care o înconjurau, sau se rugau.

L-au introdus într-un mic birou unde un bărbos în *djellaba [haină lungă]* vorbea la telefon. Avu loc o îmbrăţişare. Walid făcuse donaţii importante la moschee şi era apreciat de cei de aici. Totuşi, chiar dacă era foarte apropiat cu cei din rezistenţă, Hadith Al-Dhari nu influenţa cu adevărat grupările radicale din Fallujah, deşi pretindea contrariul.

— Care sunt veştile, fratele meu? întrebă credinciosul invitându-l să se aşeze.

Un băiat apăru cu un platou cu prăjituri uscate şi pahare cu ceai.

Walid avu grijă să întrebe dacă există veşti de la imamul Abdallah Al-Janabi, cel mai respectat dintre semenii lui, bărbatul care coordona rezistenţa din Fallujah.

— Allah îl protejează tot timpul, glorie lui, răspunse Al-Dhari.

Discutară puţin despre ultimele crime americane, apoi Walid trecu la subiect, vorbind practic în urechea interlocutorului său… Băură încă puţin ceai, apoi Hadith Al-Dhari se ridică. Alţi vizitatori aşteptau în fotoliile aliniate de-a lungul pereţilor încăperii. Îl îmbrăţişă din nou pe fostul pilot al armatei aeriene.

— Voi transmite ce mi-ai spus, concluzionă el. Allah Atotputernicul să te protejeze!

Walid ajunse la maşină, satisfăcut. Hadith Al-Dhari controla mulţi oameni în Bagdad şi avea foarte mare influenţă. *Fixerul* ambasadorului Italiei era atât de satisfăcut de vizita lui, că se decise să-şi ofere o mică bucurie. Cum se afla deja în nordul oraşului, nu trebuia să meargă mult ca să ajungă la autostrada Khalid-Bin-Al-Walid. O părăsi la strada Al-Shaibani şi se întoarse din drum de-a lungul unei străzi neasfaltate, care mergea paralel în josul autostrăzii. Se opri în faţa unei case mici înconjurată cu o grădină, parcând lângă alte două maşini. Huruitul de pe autostradă era un zgomot de fond asurzitor.

O femeie corpolentă, cu capul acoperit cu un *hidjab*, îi deschise uşa şi îl pofti într-un salon plin cu bibelouri. Canapele ponosite, o măsuţă cu un platou din aramă. Discutară cu voce joasă câteva clipe, apoi Walid îi dădu femeii o legătură de dinari, în bancnote de cinci mii.

— Veniţi, zise ea, după ce numără bancnotele.

Îl conduse într-o cameră cu obloanele închise unde era foarte cald, mobilată cu un pat, o masă şi două scaune. El îşi scoase cămaşa deja plină de transpiraţie şi se întinse pe pat. Femeia se întoarse cu o butelie de Defender şi un pahar. Walid îşi umplu paharul şi îl bău dintr-o înghiţitură.

Uşa se deschise şi intră o femeie mai tânără, cu părul strâns, machiată ca o dansatoare orientală. De altminteri, purta o ţinută de dansatoare, un *caraco*, un fel de bluză lungă cu nasturi, îmbogăţită cu monede aurii şi o fustă lungă brodată. Dar, contrar dansatoarelor, nu surâdea, iar faţa ei nu exprima absolut nimic. Privirea îi era goală. Walid se ridică şi îi făcu semn să se apropie.

— Cum te numeşti?

— Samira.

— Eşti frumoasă, Samira.

Ea nu-i răspunse, stând cu capul în pământ. Walid se ridică în picioare şi începu să-i frământe pieptul, excitându-se puţin câte puţin. Era un sanguin şi, foarte repede, sexul lui făcu o cocoaşă enormă în blugi. Nervos, îşi desfăcu centura, etalându-şi o pereche de chiloţi reiaţi. Samira nu se mişcă, stând inertă cu mâinile pe lângă corp.

— Ce aştepţi? mârâi Walid.

Ea îi prinse sexul cu mâna dreaptă şi începu să-l mângâie cu o oarecare brutalitate. Walid se trase imediat.

— Scoateţi hainele.

Fata se supuse cu aceeaşi pasivitate. Sânii ei, terminaţi cu puncte grele foarte brune, erau puţin căzuţi. Walid se concentră pe vintrea ei ornată cu o blană neagră abundentă. Cum îşi înfipse mâna în sexul ei, remarcă o cicatrice mare umflată pe coapsa ei dreaptă, la interior.

— Ce este? zise el. Te-ai ars?

— Nu. Câinii.

Samira făcea parte dintr-o grupare de femei care fuseseră arestate de americani pentru că au găsit arme la ele acasă. Duse la închisoarea din Abu Ghraib, fuseseră torturate timp de mai multe săptămâni înainte să fie eliberate. Una din glumele obişnuite ale gardienilor lor era să le scoată complet goale într-o curte şi să le dea la câinii lup. Uneori aceştia le muşcau… Samira fusese eliberată după patru luni, fără explicaţii. Când a ajuns acasă, soţul ei i-a pus o grămadă de întrebări despre sejurul ei. Aflând ce i-au făcut, a dat-o afară… De atunci, ea se deda regulat la prostituţie ca să supravieţuiască. Asta după cele propusese în van celor din rezistenţă să o lase să se sacrifice. Însă, neştiind să conducă, nu putea să piloteze o maşină-capcană. Şi, la Bagdad, kamikaze pe jos nu apăruseră încă.

Walid îşi privi ceasul. N-avea prea mult timp la dispoziţie. Se alungi pe pat cu sexul ţeapăn şi îi lansă lui Samira:

— Dă-i drumul!

Ea se aplecă şi începu să i-l sugă cu stângăcie. Înaintea sejurului ei la Abu Ghraib, nu practicase niciodată felaţia. Agasat, irakianul îi dădu gura la o parte şi o forţă să se suie călare pe el, partea interioară

a picioarelor ei atingând extremitatea sexului lui impozant, ce ieşea din pădurea de păr negru a vintrei lui.

Când fu pe direcţie, apăsă brutal pe şoldurile partenerei.

Samira scoase un strigăt de durere: era uscată ca iasca şi membrul nu intră în ea decât câţiva centimetri. Walid era extrem de excitat. Avea impresia că viola o fată foarte tânără. Ceea ce făcuse o dată cu o verişoară de-a lui uşor debilă. Strângând-o de şolduri pe Samira între mâinile lui puternice, sexul i se înfundă dintr-odată până la bază. Samira urlă de durere şi acest strigăt îi declanşă orgasmul lui Walid. Acesta se goli cu câteva scuturări în vintrea prostituatei, apoi, abia liniştit, o împinse la o parte şi se destinse câteva clipe. Samira îşi luă de pe jos bluza şi fusta ei lungă, apoi o luă la fugă fără niciun cuvânt, înjurându-i pentru a mia oară pe americani. Dacă ar pune mâna pe vreunul, l-ar sfâşia de viu cu dinţii.

*

* *

— Alo, domnul Malko?

— Da, răspunse Malko surprins de această voce necunoscută. Cine sunteţi?

— Walid, continuă bărbatul cu o intonaţie plină de umilinţă. Ştiu că nu mă apreciaţi, dar vă înşelaţi. Şi eu am fost tras pe sfoară de acest tunisian…

— Nu e grav, zise Malko agasat.

— Aş vrea să vă dovedesc că sunt onest, continuă *fixerul*. Am fixat o întâlnire pentru dumneavoastră cu un bărbat foarte influent. Hadith Al-Dhari de la moscheea Oum Al-Kura. Îl cunosc de mult timp. Vrea să vă ajute, căci este foarte respectat în Fallujah. N-am vorbit despre asta nici măcar cu domnul ambasador. De altminteri, nu mai vrea să mă vadă la ambasadă.

Malko ar fi vrut să-i spună imediat nu, apoi se răzgândi. La urma urmelor, ieşirea celor două ostatice italience depindea *numai* de bunăvoinţa lui Moumir, care putea foarte bine să se răzgândească… Nu-l costa nimic să exploreze prudent şi alt canal.

— Mulţumesc, zise el. Când este stabilită întâlnirea?

— Mâine, la prânz. Ne întâlnim la intrarea în moschee. Ahmed ştie

unde este această moschee.

— Voi fi acolo, promise Malko.

Walid se consternă în mulţumiri, căutând cu orice preţ să se reabiliteze în ochii lui Malko… Acesta, de îndată ce termină convorbirea telefonică cu Walid, formă numărul lui Bruce Chaplin, pe care-l întrebă:

— Îl cunoşti pe un oarecare Hadith Al-Dhari?

— „Sălbaticul”! E traducerea numelui lui în arabă. Da, bineînţeles. De ce?

— Se pare că e gata să mă ajute, după spusele lui Walid. Ne-a aranjat o întâlnire pentru mâine.

Şeful CIA suspină.

— Vrea numai să vă stoarcă de bani. Al-Dhari ne urăşte. A fost deja arestat de mai multe ori de către noi. Ce-i drept, are influenţă, dar cu siguranţă că nu şi-o va folosi pentru a le elibera pe cele două ostatice. De curând, într-o predică de la moscheea Oum Al-Kura, a proclamat că e o datorie sacră pentru fiecare irakian să omoare un american. Că fiecare american decapitat le va da dreptul la şaptezeci de virgine. Aşadar mergi şi dacă poţi să uiţi o grenadă sub masă, nu te voi blama.

Malko îşi spuse că va merge totuşi, în ciuda celor aflate, la acea întâlnire îndoielnică. Se învârtea în cerc în această căsuţă mică foarte calmă. Abed, aplecat ca totdeauna asupra radiourilor lui vechi, nu deschidea gura şi, în plus, engleza lui se rezuma la vreo şase cuvinte.

Se scurseseră deja două zile de la întâlnirea cu Moumir. N-avea niciun mijloc de a afla ce se întâmpla la Fallujah. Neliniştea îi tăie apetitul. Vizita la moschee îi va schimba ideile, chiar dacă nu va ieşi nimic din asta. Malko avea noutăţi prin intermediul lui Souab care „aburea” jurnalistele italience ridicate de la hotel *Rimal*. De la seara lor nebunatică la întoarcerea lui din Fallujah, n-o mai revăzuse.

*

* *

Moscheea Oum Al-Kura se afla la nord-est de Bagdad, nu departe de autostrada Dora. Ahmed părăsi autostrada şi se angajă pe un drum neasfaltat ce ducea la poarta moscheii. Printre verdeaţa arborilor se zăreau multe minarete. Chiar în faţa clădirii, unelte de muncă publică

nivelau un teren gol. Înainte de pridvorul din piatră, un post de gardă era ţinut de gărzile de securitate. Nu se vedea nicio maşină.

— N-a ajuns încă, remarcă Ahmed.

Malko îşi privi Breitlingul: ora douăsprezece fix. Punctualitatea nu era punctul forte al irakienilor.

— Vom aştepta puţin, zise el.

După câteva clipe, un taxi ţâşni de pe autostradă şi se opri la marginea terenului gol, la vreo cincizeci de metri în spatele lor. Dar nu coborî nimeni. Trebuia să vină cineva de la moschee la ei. Aripile orange ale maşinii sclipeau sub razele soarelui. Nu se întâmplă nimic timp de câteva minute, apoi unul dintre gardienii de la moschee, cu un Kalaşnikov în mână, se apropie pe jos de ei şi-l întrebă pe Ahmed ce făceau acolo. Şoferul îi explică faptul că aveau întâlnire cu Hadith Al-Dhari şi cu o altă persoană care nu ajunsese încă. Liniştit, gardianul plecă spre pridvor. Malko îl văzu telefonând de la aparatul pus pe un mic taburet, după care se întoarse imediat la ei.

— Şeicul Al-Dhari nu are întâlnire cu nimeni în dimineaţa asta, îi anunţă el; de altfel, e plecat la o *choura [reuniune]*.

Malko simţi un puseu puternic de adrenalină umflându-i arterele. Taxiul nu se mişcase, oprit pe marginea drumului pe care trebuiau să o ia ca să ajungă la autostradă. Privi în faţă şi zări un fel de pistă cu pietriş ce înconjura moscheea prin dreapta în faţa lor.

— Întreabă-l unde duce acest drum, îi zise el lui Ahmed.

— Dă în autostradă, puţin mai departe.

— Bine, zise Malko. Demarează şi şterge-o de aici cât de repede poţi.

Fără să pună întrebări, Ahmed se supuse. Malko se întoarse şi îi crescu brusc pulsul. Taxiul demarase şi el şi îi urmărea, zdruncinându-se pe drumul plin de făgaşe. De data asta, nu mai avea nici urmă de îndoială. Se aplecă spre Ahmed.

— Probabil că taxiul e o maşină-capcană. Trebuie să scăpăm de el cu orice preţ.

*

* *

Ahmed acceleră şi, timp de câteva minute, Chevroletul se zgâlţâi pe

drumul de ţară într-un nor de praf, cu taxiul pe urmele lor.

Dădură în sfârşit peste o rampă grosolană ce dădea în autostradă şi Ahmed se strecură în circulaţie. Malko văzu cu coada ochiului taxiul făcând la fel. Se afla la vreo sută de metri în spatele lor. Malko simţi sudoarea lipindu-i cămaşa de spate. Era tactica folosită de kamikaze pentru a ataca patrulele americane.

Se apropia cât mai mult posibil, apoi făcea să explodeze încărcătura vehiculului kamikaze. Or, faţă de maşinile Humwee sau Bradley, Chevroletul Caprice nu era blindat…

Timp de vreo zece minute, Ahmed reuşi să menţină aceeaşi distanţă între cele două maşini. Din fericire, circulaţia era suficient de fluentă. Malko începea totuşi să se neliniştească;

La primul ambuteiaj taxiul îi va ajunge din urmă şi… bum… în general, încărcătura medie a acestor maşini-bombă era de vreo sută de kilograme de exploziv militar, plus câteva obuze de 155 – cât să spulbere totul pe o rază de o sută de metri. Fiecare maşină-capcană făcea zeci de morţi…

Pulsul lui Malko urca încă. Taxiul depăşea claxonând frenetic un camion cu remorcă. Kamikaze era vizibil hotărât să-i termine.

Capitolul XV

Cu piciorul până la podea, Ahmed conducea cu cea mai mare viteză posibilă. Se angajă pe rampa autostrăzii Dora, cu taxiul pe urme. Malko se destinse imperceptibil. Pe această autostradă cu trei benzi aveau şansa să nu fie ajunşi din urmă. Trecură peste podul de pe fluviul Tigru, mergând spre sud pe bucla care înconjura Bagdadul, ca să cotească apoi spre drumul către aeroport.

Ahmed încetini brusc şi pulsul lui Malko îi sări la două sute de bătăi pe minut. În faţa lor, două camioane se depăşeau cu o lentoare exasperantă. Malko se întoarse şi văzu taxiul apropiindu-se periculos. Şi Ahmed îl văzuse. Viră brusc la dreapta şi începu să conducă de-a lungul barierei de securitate, depăşind camioanele prin dreapta, la câţiva milimetri. Se auzi o bufnitură surdă. Oglinda retrovizoare din stânga Chevroletului se smulse la impactul cu latura unui camion,

care le saluta manevra cu claxoane furioase. Taxiul mai pierduse teren, dându-le puţin răgaz. Însă kamikaze nu se descurajase.

Malko zări brusc în dreapta lor un perete lung cu sârmă ghimpată deasupra, cu o poartă protejată de obişnuitele turnuri. Era una din numeroasele baze ale coaliţiei. O ramificaţie din autostradă deservea această bază.

— Să ne refugiem acolo, sugeră Malko. Taxiul nu va reuşi să ne urmărească.

— Dacă ajungem în acea zonă, obiectă Ahmed, gărzile din turnuri vor trage asupra noastră cu mitralierele. Şi, dacă încetinim, ne va ajunge taxiul din urmă.

O greşită idee bună.

Malko se întoarse. Taxiul depăşise la rândul lui camioanele şi se afla din nou în spatele lor. Această cursă nebună avea să se termine rău. Înşfacă telefonul mobil şi-l sună pe Bruce Chaplin şi îi povesti rapid situaţia. Nu se zărea niciun punct de control al poliţiei irakiene, cu atât mai puţin american şi, chiar dacă ar fi fost, ar fi însemnat doar câţiva morţi în plus. *Senior officer*-ului CIA nu-i trebui mult să reacţioneze.

— Am o idee, zise el. Centcom-ul localizează în timp real toate patrulele noastre graţie GPS-ului. Îi întreb imediat care e patrula cea mai apropiată de voi. Te sun. Succes.

Malko simţi cum i se strânge stomacul. La capătul unei linii lungi şi drepte se afla un dop. Trei benzi ale autostrăzii Dora erau blocate, cum se întâmpla frecvent. Pentru Ahmed şi Malko asta însemna moarte sigură.

Telefonul mobil al lui Malko sună.

— Puteţi să o luaţi pe drumul spre aeroport? strigă Bruce Chaplin.

Malko îi repetă întrebarea lui Ahmed.

— Da. Suntem aproape de bifurcaţie, îi preciză şoferul.

Efectiv, după câteva secunde, Malko zări marile panouri verzi care anunţau AIRPORT FREEWAY.

Cu cinci sute de metri înainte de blocaj.

— S-o luăm pe acolo, indică Malko.

Lansat în plină viteză, taxiul se apropiase din nou.

Bruce Chaplin preciză:

— În acest moment e o patrulă care coboară spre sud. Tocmai o anunţăm. Care e numărul vostru de înmatriculare? Şi ce tip de maşină este?

— Chevrolet Caprice 657937, răspunse Malko.

— OK. Sunt în faţa voastră la patru sau cinci kilometri. Ajungeţi la ei, daţi mai multe semne din faruri şi depăşiţi-i.

Chevroletul se poziţionă pe bandă cu toată viteza. Airport Road şerpuia în mijlocul unui peisaj dezolant, cu terenuri sterpe ornate de câţiva palmieri piperniciţi şi uscaţi. Două drumuri separate de o bandă intermediară prăfuită, presărată cu câteva caroserii de maşini. Malko se întoarse: taxiul o luase şi el pe rampă şi îi urmărea. Agăţat de volan, Ahmed încerca să menţină maşina americană pe bitumul denivelat…

Pierdură o sută de metri din cauza unui autobuz care mergea pe mijlocul şoselei.

Malko era lac de sudoare. Îşi scoase arma Glock, lăsă geamul în jos şi, ţinând arma cu amândouă mâinile, ţinti taxiul aflat la o distanţă de vreo cincizeci de metri. Trei lovituri plecară la rând. Îi era imposibil să vadă dacă atinsese vehiculul. Dacă nu vâra un glonţ în capul şoferului tot ce făcea era complet inutil: nu înspăimânţi un kamikaze hotărât să moară.

— Uite americanii! strigă Ahmed.

Malko se întoarse şi zări trei blindate rulând încet una după alta pe aceeaşi bandă, în faţa lor.

Ahmed se apropie. Brusc, îngrozit, Malko zări turela vehiculului din coadă rotindu-se, aţintind mitraliera de 50 asupra lor. În acelaşi timp, soldatul ridică mâna dreaptă, cu palma în aer, ceea ce însemna pentru ei să încetinească. Ahmed călcă instinctiv frâna. Americanii aveau detenta uşoară. Malko înjură şi se aruncă asupra telefonului mobil. Erau blocaţi. Taxiul se apropiase. Aveau de ales între a fi ţinta mitralierei de pe Bradley sau să sară în aer cu taxiul kamikaze.

*

* *

— Bruce, vor să tragă în noi!

Malko se isterizase. *Senior officer*-ul CIA n-avu timp nici măcar să

răspundă. Soldatul din turelă le făcu semn să depăşească convoiul! Ceea ce ei nu autorizau niciodată, tocmai din cauza maşinilor-capcană!

Când Ahmed se distanţă, taxiul nu era mai departe de treizeci de metri. De data asta, Malko zări faţa şoferului. Un *keffieh* cu nas coroiat şi o barbă mare neagră.

Chevroletul depăşi cu toată viteza cele trei blindate în zgomotul produs de şenilele lor. De-abia reuşi Ahmed să treacă în faţa blindatului din capul coloanei, că o explozie îngrozitoare acoperi zgomotul şenilelor. Un smoc de fum negru se ridică de pe şosea. Unda de şoc făcu să tremure Chevroletul. Cele trei Bradley se opriră. Ahmed făcu la fel, apoi merse prudent în marşarier.

Ultima maşină blindată scotea fum negru, la zece metri de caroseria taxiului ce ardea. O aripă portocalie fusese proiectată aproape la o sută de metri. Malko coborî. Soldaţii americani, nervoşi, îi făcură semn să se întoarcă din drum, aţintind mitraliera M-16 asupra lui.

După două minute, un elicopter Apache apăru din vest şi se opri în zbor staţionar deasupra celor trei blindate. O coloană înaltă de fum negru se ridica drept spre cer. Vehiculele care ajungeau la locul acela erau oprite la o distanţă considerabilă şi începeau să facă stânga-mprejur. Un camion plin cu poliţişti irakieni ajunse pe contrasens, cu Kalaşnikovuri în poziţie de luptă.

— Sa mergem, Ahmed, zise Malko urcând în maşină. Mergem la *Al Saader*.

Se simţea vlăguit. Nici azi nu fusese ziua lui bună. Kamikaze preferase să sară în aer distrugând un blindat decât să-şi abandoneze misiunea.

Fanatici religioşi.

*

* *

— Au fost doi răniţi, îl anunţă Bruce Chaplin. Dintre care unul grav, cu braţul sfâşiat. Nu vom şti niciodată dacă acel kamikaze a declanşat el însuşi încărcătura explozivă sau dacă proiectilele mitralierei 50 l-au făcut să explodeze. În orice caz, asta a fost cea mai redusă pierdere…

Frumos oratoriu funebru.

— Aceşti soldaţi au fost răniţi din cauza noastră, remarcă Malko stânjenit...

— Aşa e în război, zise americanul ca un filosof. Nu trece nicio zi fără ca o maşină kamikaze să nu atace unul din convoaiele noastre pe drumul spre aeroport. Cel puţin v-au salvat viaţa. Ai idee cine a pus la cale acest atentat?

— Walid! lansă fără ezitare Malko. A fost furios că l-am dat în vileag.

— Ce ai de gând să faci?

— Îi voi face o vizită ambasadorului.

*

* *

Ca de obicei, Souab fu cea care veni să-l primească pe Malko la punctul de control interior.

— Walid e aici? întrebă Malko.

Libaneza păru surprinsă.

— Bineînţeles că nu. Ambasadorul l-a concediat. Nu mai are dreptul să pună piciorul în ambasadă. De ce?

Malko îi explică cele întâmplate. Ea îl conduse apoi prăbuşită până la biroul lui Lorenzo Modino, care păru surprins să-l vadă pe Malko.

— Aveţi noutăţi? întrebă el plin de speranţă.

— Da, răspunse Malko. Dar nu ceea ce speraţi.

Pus la curent, ambasadorul păli.

— E înspăimântător! Îl voi suna imediat.

Evident că Walid nu răspunse la telefonul mobil… Malko îşi notă adresa lui din cartierul Mansour, fără prea mari speranţe. O singură întrebare rămânea în suspans: şeicul de la moscheea Oum Al-Kura participase şi el la atentat sau ex-pilotul lui Saddam Hussein îşi folosise propriile resurse?

Ahmed arbora o mină sumbră atunci când Malko ajunse la Chevrolet.

— Era acolo? întrebă el.

— Nu, admise Malko. Nu mai lucrează la ambasadă.

— Aveţi adresa lui?

— Da.

— Să mergem.

— La ce bun? A şters-o deja.

Ahmed dădu din cap:

— Poate că nu. Vă crede mort. Chiar dacă nu vreţi să vă răzbunaţi, a vrut să mă omoare şi pe mine. În tribul meu, nu iertăm chestii dintr-astea.

Ce putea să spună? Malko îl simţea pe Ahmed de neclintit. Sigur că nu-l vor găsi pe Walid, îi întinse lui Ahmed adresa dată de ambasador.

*

* *

După o jumătate de oră, Ahmed îi interoga pe toţi vecinii lui Walid de pe o străduţă din apropierea Ministerului Petrolului. *Fixerul* ambasadei Italiei nu era acolo şi soţia lui nu ştia unde se află. În ciuda climatizării din Chevrolet dată la maxim, Malko începea să-şi piardă răbdarea. Nu voia să participe la expediţia punitivă a lui Ahmed.

Nu era în etica lui.

Tocmai atunci şoferul se întoarse la maşină cu paşi grăbiţi. Se lăsă să cadă la volanul maşinii şi anunţă:

— Cred că ştiu unde se află în acest moment.

— E departe?

— Aproape de autostrada Khalid-Bin-Al-Walid.

Altfel spus, de cealaltă parte a fluviului Tigru. Ahmed se întoarse spre el.

— Îmi pare rău, dar vreau să mergem imediat. După, va fi prea târziu. N-am timp să vă duc acasă.

— Bine. Să mergem, zise Malko resemnat.

Încercă să se destindă în timp ce Chevroletul îşi relua cursa nebună. Nu mai avea chef de autostrăzi. În acest oraş în plină anarhie, doar şoferii păreau să-şi păstreze sângele rece. Pe de-o parte se simţea uşurat că tentativa de omor a lui Walid nu-i poluase operaţiunea. Dar, cu cât treceau orele, cu atât neliniştea îi sporea.

Simţi că maşina se zdruncina: mergeau pe un drum de ţară în josul autostrăzii, o zonă cu case mici, întretăiate de câmpuri pe care păşteau capre. Ahmed se opri în faţa unei case anonime şi se întoarse

spre Malko:

— Mă aşteptaţi?

Malko nu vedea cum ar fi putut face altfel, decât dacă ar fi plecat pe jos. Probabil că era umor irakian. Îl văzu pe Ahmed intrând în casă şi îşi luă telefonul mobil ca să o sune pe Souab. Trebuia să îşi facă un program pentru seara asta.

*

* *

Walid, întins gol pe patul din camera lui obişnuită, jubila în sinea lui. În acest moment, inamicul lui trebuia să fie mort. Imediat îşi putea recâştiga influenţa asupra ambasadorului. Şi împuşcase doi iepuri dintr-o lovitură! Şeicul Hadith Al-Dhari îi va fi recunoscător că-i permisese să elimine un agent CIA.

Samira deschise uşa, îmbrăcată în obişnuita caraco şi cu o fustă lungă şi largă strânsă pe talie. Rămase nemişcată lângă pat, tăcută ca de obicei. Walid se ridică de-odată şi începu să-i frământe sânii, simţindu-şi sexul trezindu-se.

Era atât de absorbit de operaţiune, încât nu văzu mâna dreaptă a lui Samira ieşind din pliurile fustei, care strângea un pumnal cu lama lungă şi fină.

Când Walid îşi lăsă privirea în jos, văzu vârful pumnalului penetrându-i carnea înainte chiar să simtă durerea. Samira îi înfipse pumnalul cu toată forţa, până la plăsele în josul burţii, despicându-i *fixerului* abdomenul aproape până la stomac, spintecându-i peritoneul aproape treizeci de centimetri.

Trăsnit, Walid se clătină şi se prăbuşi, golindu-se de sânge. Samira îl contemplă câteva clipe şi ieşi. Ahmed o aştepta într-o sală mică de aşteptare.

— S-a rezolvat?

— *Nam!*

Ahmed îi explicase că Walid lucra pentru americani şi că rezistenţa îl condamnase la moarte. Îi ţinuse acelaşi discurs şi patronului bordelului. Luă trei bancnote de câte o sută de dolari din buzunar şi i le întinse Samirei.

— Ţi-ai servit bine patria, sora mea. Allah să te binecuvânteze.

Samira îl privi plecând. Pentru prima oară după mult timp se simţea bine în pielea ei.

*

* *

Malko nu reuşise să ia legătura cu Souab până reapăru Ahmed, aparent destins.

— L-ai văzut?

— Nu, pretinse şoferul, dar nu e grav. Ştie că îl caut şi va fi obligat să părăsească Bagdadul.

Malko aprobă uşurat. Trebuia să înceapă din nou să numere orele. Îşi dădu seama că murea de foame: ceasul Breitling arăta ora două trecute.

O sună pe telefonul mobil pe Souab, la noroc. Să ia masa singur nu era o perspectivă îmbucurătoare. Ca prin minune, libaneza se afla încă la ambasadă.

— Vrei să iei masa cu mine? îi propuse Malko. Dacă n-ai făcut-o încă…

— Nu, zise ea. Ambasadorul a servit masa cu nişte irakieni. Putem să ne întâlnim la restaurantul italian *Il Paese*, care nu e departe de strada Harasat. Ahmed ştie unde e. Apropo, l-a găsit pe Walid?

— Se pare că nu, răspunse Malko. Atunci ne vedem la *Il Paese*.

*

* *

Era un restaurant italian aproape gol, cu feţe de masă cu carouri mici, situat pe străduţa ce dădea în strada Harasat. Singura problemă era un pianist foarte conştiincios care, într-un colţ al sălii, lovea clapele ca un surd. Souab ajunse cu zece minute după Malko, înotând într-un nor de parfum…

Comandară jambon de parme, paste cu legume şi Valpolicella. Un miracol pentru Bagdad. Fără pianist, locul ar fi fost perfect, dar aşa, abia puteau să-şi vorbească. Souab frământa un cocoloş de pâine între degete, vizibil nervoasă.

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

— Am un presentiment rău, mărturisi libaneza. Ştiu că aţi obţinut o

amânare pentru ostatice. Dar zece zile trec foarte repede. Ce se va întâmpla pe urmă?

Malko o prinse de mână.

— Mă gândesc la asta în fiecare clipă. Un proces e în derulare, dar nu pot să-ţi spun mai multe despre asta. Ai încredere în mine.

Ea începu să mănânce, fără apetit. În mijlocul mesei, privind pe fereastră, Malko tresări: două Bradley se opriseră în faţa restaurantului!

— Ce se întâmplă? întrebă Malko.

Libaneza zâmbi.

— Nimic. Au venit să cumpere pizza. Înainte, se serveau de la pizzeria Napoli aflată în faţa la MOAC, dar oamenii din rezistenţă au început să îi pândească şi de atunci vin aici.

— Ce reprezintă MOAC?*

[MOAC – Mother of all check-points… (Mama tuturor punctelor de control, aluzie la expresia lui Saddam Hussein: Mama tuturor bătăliilor.)*

— E intrarea principală în „zona verde” de pe strada Jaffa.

Americanii aveau câteodată umor…

Terminară masa cu câte o cafea şi Souab îşi privi ceasul.

— Trebuie să mă întorc la ambasadă. Am văzut maşina ambasadorului.

— Ne vedem în seara asta? propuse Malko.

Ea se scuză cu un surâs.

— Nu. Trebuie să mă odihnesc. Toate aceste şocuri m-au epuizat. Poate mă voi culca chiar într-una din camerele reşedinţei. Lorenzo Modino m-a rugat să rămân la cină. E foarte neliniştit. Poate ne vedem mâine.

Toată latura „porno chic” a tinerei libaneze părea că se risipise. Malko se revăzu înfundat complet în şalele ei. Şi-ar fi dorit s-o ia de la capăt.

*

* *

Instalat pe una din canapelele din ex-cabinetul dentar, Malko citea

ziarul *Herald Tribune* din ajun, recuperat de la *Sheraton*. Nici măcar nu cinase. Sosul pastelor de la *Il Paese* cu siguranţă că avea la bază ciment. Nici chiar ceaiul lui Abed nu reuşise să-i elimine bulgărele din stomac. Odată terminat ziarul de citit, se decise să meargă să-şi dezmorţească picioarele. Tronsonul de stradă dintre vilă şi punctul de control era aproape sigur şi mai avea şi arma cu el. Făcu câţiva paşi, respirând aerul delicios de călduţ. Trecu pe lângă un Citroen CX abandonat la marginea trotuarului. Ornamentele îi sclipeau în soare.

Te simţeai ca într-un oraş normal.

Telefonul lui mobil sună. Poate că Souab revenise la sentimente mai bune? Limbile luminoase ale ceasului Breitling indicau aproape ora nouă.

Nu era Souab, ci o voce de bărbat care pronunţă *direct* o frază în arabă înainte să închidă. Pe ecran nu era afişat niciun număr. Lui Malko îi crescu pulsul. Cu siguranţă că era vărul lui Moumir! Oricât ar fi costat, trebuia să afle conţinutul mesajului. Îl sună pe Bruce Chaplin. Americanul avea telefonul pe mesageria vocală. Malko îi ceru să-l sune urgent. Febril, formă apoi numărul lui Souab, care şi ea avea telefonul pus pe robot… Îi lăsă acelaşi mesaj şi se îndreptă spre casă. Nu reuşise să ajungă acasă, că îl sună libaneza.

— Ce s-a întâmplat?

— Am nevoie de tine să îmi traduci un mesaj telefonic.

— Acum? întrebă ea foarte suspicioasă.

— Da, *acum*, confirmă Malko. Dacă aş fi avut maşină, aş fi venit eu. Dar i-am dat liber lui Ahmed demult.

Se lăsă o linişte lungă, apoi Souab întrebă:

— E în legătură cu…?

— Da, i-o tăie Malko.

Auzi apoi o conversaţie cu voce scăzută, după care libaneza reluă:

— Foarte bine, zise ea. Ambasadorul îmi împrumută maşina lui blindată şi gărzile lui de corp. Mă vor aştepta până termin.

Ceea ce semnifica faptul că era o vizită strict profesională.

— Te aştept, concluzionă Malko.

*

* *

Mercedesul negru blindat opri în faţa vilei şi una dintre gărzi coborî, înarmată cu un pistol-mitralieră Beretta, apoi deschise portiera. Souab ieşi din maşină şi Malko îi întinse imediat telefonul mobil.

— Tradu-mi ultimul mesaj.

Formă codul secret, apoi îi întinse mobilul lui Souab. Aceasta ascultă, cu sprâncenele ridicate, apoi îl privi pe Malko.

— E un bărbat care spune doar că nu vă va putea livra televizorul mâine la ora şapte pentru că i-au furat camionul. Pentru asta m-ai făcut să vin până aici?

— Da, răspunse Malko, cu inima plină de bucurie. Pentru asta.

Capitolul XVI

Se făcea ziuă. Trecuse puţin de ora şase dimineaţa, dar era deja cald. Malko căscă. Nu prea dormise. După plecarea lui Souab, foarte intrigată, Bruce Chaplin îl sunase la rândul lui. Îşi închisese telefonul pe durata unui *meeting* important în „zona verde”. Mesajul vărului lui Moumir era uşor de decriptat. Moumir se decisese să evadeze cu cele două ostatice italience şi avea intenţia să ajungă la punctul de control american, la intrarea în Fallujah la ora şapte dimineaţa.

Senior officer-ul CIA venise după Malko cu trei vehicule blindate la ora cinci dimineaţa, neîntâlnindu-se decât cu două maşini ale poliţiei irakiene amplasate într-o intersecţie.

Ajunseră la o bază secretă a *Military Intelligence* situată în faţa Spitalului iordanian, la vreo zece kilometri de Fallujah. Un colonel îmbrăcat civil, care îşi dăduse doar prenumele, Mark, fu cel care îi primi. Acest grup nu făcea decât activitate de informaţii. Toţi membrii vorbeau fluent limba arabă. Mulţi dintre ei petrecuseră deja ani buni în alte ţări arabe precum Egiptul sau Iordania… Specialitatea lor era „debriefing”-ul prizonierilor. Faptul de a practica limba dezmorţind irakienii interogaţi. Clădirea lor, care se afla în josul străzii, era o fostă şcoală unde locuia fostul primar al Fallujah, vânat acasă la el de către cei din rezistenţă pentru un proces de colaborare.

Bruce Chaplin îl lăudase pe omologul responsabil din zonă pentru

toate operaţiunile clandestine.

Colonelul Mark îşi trimise imediat echipa la punctul de control US stabilit la începutul străzii 10 care traversa Fallujah, cu o descriere a camionetei negustorului de electrocasnice susceptibilă să conţină indivizi de *high value*. Trebuia să evite orice eroare.

Împreună cu Bruce Chaplin, discutaseră posibilitatea de a posta pe parcursul presupus al camionetei, în Fallujah, câţiva oameni dotaţi cu ochelari cu infraroşu, dar era foarte periculos.

Nu le rămânea decât să aştepte, fără niciun mijloc de a urmări evoluţia evenimentelor. De multă vreme elicopterele nu mai survolau Fallujah din cauza SAM 7.

Nu era decât ora şase şi zece minute.

*

* *

Malko căscă să-şi rupă fălcile. Ieşise din fosta şcoală ca să se posteze la marginea drumului. Bruce Chaplin aştepta înăuntru lângă radioul cu care ţinea legătura cu punctul de control. Un convoi lung de camioane cisternă trecu prin faţa lui Malko, escortat de Humwee împănate cu mitraliere. Era şi circulaţie civilă, vehicule ce veneau din Ramadi sau Fallujah, sau chiar de mai departe, din Iordania. Ambulanţele soseau fără încetare la spitalul aflat de cealaltă parte a drumului. Un elicopter Apache trecu, zburând foarte jos, înspre sud, urmat imediat de un Blackhawk. Soarele începea să ardă tare. Malko era amorţit de oboseală şi de nelinişte. Nu dormise mai mult de două ore. Îşi aruncă privirea spre ceasul Breitling. Şapte şi treizeci de minute.

În momentele lui de euforie, se vedea debarcând la ambasada Italiei cu cele două ostatice eliberate… Adusese un plic cu zece mii de dolari ca să i-l dea vărului lui Moumir.

O salvă în depărtare rupse liniştea timp de câteva secunde, urmată de zgomotele şenilelor de tancuri dinspre vest. Cartierul General al lui Abdallah Al-Janabi nu era decât puţin mai departe de doi kilometri, la o aruncătură de băţ. Pe o altă planetă…

Bruce Chaplin veni la el cu o cafea într-o mână şi un telefon Motorola în cealaltă.

— Nicio veste înseamnă veşti bune, zise el cu un surâs puţin forţat.

— E încă devreme… încercă să se convingă pe sine Malko.

Ceea ce semnifica faptul că nu trebuiau să se descurajeze încă. Unul din oamenii de la Forţele Speciale sosi cu cafea foarte fierbinte în pahare de carton.

— Nu există niciun mijloc de a afla ce se întâmplă acolo? întrebă Malko.

— Niciunul, recunoscu americanul. Sunt avioane teleghidate care se învârt în jurul oraşului Fallujah, dar sunt controlate de Pentagon şi nu ne vor spune mare lucru. Nu te nelinişti. Poate că au avut o întârziere. În orice caz, nu s-a anunţat nicio activitate neobişnuită în zona respectivă.

Un huruit asurzitor îi făcu se tresară. Două F-16 trecură în zbor razant, venind din est. Ele dispărură peste deşert, apoi Malko le văzu urcând în lumânare deasupra oraşului Fallujah. Erau vizibile pe cerul albastru ca musca într-o cană cu lapte. Graţioase, se basculară apoi pe o aripă şi coborâră în picaj peste oraş, într-un şuier asurzitor, lăsând câteva rachete înainte să se îndepărteze.

— Irakienilor nu le place prea mult asta, comentă Bruce Chaplin. Îi impresionează prea mult când coboară în picaj.

— E o tehnică foarte veche, nu se putu împiedica Malko să spună. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, nemţii făceau acelaşi lucru cu bombardierele Stukas.

Cele două F-16 dispăruseră. Malko se simţea din ce în ce mai copleşit de nelinişte. În mod normal, Moumir ar fi trebuit să fi fugit încă din zori cu cele două ostatice şi cu camionul vărului lui. Atâtea lucruri ar fi putut să se întâmple! Încercă să se liniştească, spunându-şi că, chiar dacă au trebuit să amâne evadarea, nu era grav. Negustorul de electrocasnice îi va anunţa cu siguranţă ce s-a întâmplat, graţie telefonului mobil.

Cafeaua îl trezi puţin. Vehiculele continuau să defileze prin faţa lor, marea majoritate mergând spre Bagdad. Era din ce în ce mai cald. Bruce Chaplin plecă spre fosta şcoală, ca să discute cu colonelul Mark. Malko nu-şi putea lua privirea de la şosea, agăţându-se de speranţa că fugarii ar fi putut să o ia pe alt drum decât pe şoseaua 10 şi, în consecinţă, să evite punctul de control.

*

* *

— Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem! lăsă să-i cadă lui Bruce Chaplin. Oricum voi fi anunţat imediat dacă aceştia se prezintă la filtru.

Era aproape ora prânzului. Trecuseră deja şase ore de când se aflau acolo.

Malko trebui să se supună. Se pare că evadarea a fost amânată dintr-un motiv necunoscut. Se întoarseră pe drumul spre Bagdad, traversând Abu Ghraib. Bruce Chaplin îl lăsă pe Malko la vilă, în faţa ambasadei Benelux. Ahmed aştepta lângă Chevrolet. Malko se îndreptă spre el.

— Să mergem la magazinul lui Harif. Întreabă dacă s-a întors din Fallujah şi spune-i că televizorul e stricat.

Intră în vilă, unde fu primit de Abed şi eternul platou cu ceai. N-avea chef nici să mănânce, nici să bea nimic şi se aruncă sub duş. Apoi se întinse pe pat, cu telefonul mobil în mână. Şi-ar fi dorit să poată să aţipească, dar tensiunea nervoasă îl împiedica. Soneria telefonului îl făcu să tresară. Era Ahmed.

— Harif e în Fallujah, îl anunţă el. Angajatul lui nu ştie când se întoarce.

— Magazinul lui din Fallujah ar trebui să aibă un telefon, încearcă să-i afli numărul.

*

* *

Ahmed îl sună după câteva minute. Telefonul de la magazinul din Fallujah fusese decuplat din pricina bombardamentelor. Nu-i rămânea decât să aştepte. Harif se va întoarce, cu sau fără camionetă… Malko se învârtea ca un leu în cuşcă.

La ora trei, Bruce Chaplin îl sună.

— Nimic la punctul de control, îl anunţă el. Am transmis consemnele echipei de după-amiază. Am impresia că operaţiunea a fost demontată. Nu e grav. Dacă Harif n-a reapărut este pentru că furgoneta lui e tot acolo. Deci mai există o şansă pentru mâine.

Malko încercă să se agaţe de o idee liniştitoare. Negustorul de electrocasnice nu făcea altceva decât un du-te-vino între Bagdad şi Fallujah. Dacă mai era acolo, era pentru a-şi lăsa maşina la dispoziţia fugarilor. Se blestemă că nu-i ceruse numărul de telefon! Nu îndrăzni să-l mai trimită pe Ahmed a treia oară după veşti, căci risca să ridice suspiciuni.

După-amiaza trecu pe nesimţite! Se lăsă noaptea. La ora şapte se hotărî să-l sune pe Bruce Chaplin.

— Mergem din nou acolo dimineaţă?

— Nicio problemă! răspunse americanul fără entuziasm. Vin să te iau către ora cinci şi jumătate. E bine?

— E bine, confirmă Malko.

Îşi spuse că era o prostie să se întoarcă acolo, toate măsurile fiind luate pentru primirea evadaţilor, dar era un sentiment mai puternic decât el: voia să-i vadă venind pe drum.

Souab îl sună pe la ora opt şi jumătate.

— Ai primit veşti de la reparatorul de televizoare? întrebă ea.

Malko se forţă să răspundă pe un ton lejer.

— Nu încă, dar mă va suna cu siguranţă.

Libaneza nu insistă. Malko începu din nou să-şi macine nervii. Mâine nu mai rămâneau decât nouă zile înainte de începutul ramadanului.

Bineînţeles, prin intermediul lui Abdallah Al-Janabi, putea propune bani răpitorilor. Însă nu era sigur că vor accepta. Oamenii din Fallujah aveau bani atâţia câţi voiau, graţie saudiţilor şi emiraţilor. Fără a mai pune la socoteală răscumpărările precedente.

Merse să doarmă şi se perpeli mult până închise ochii.

*

* *

Malko fu trezit brusc: îi suna telefonul mobil. Cu pulsul sărit la două sute de bătăi pe minut, răspunse. Nu era altcineva decât Bruce Chaplin.

— Sunt în faţa casei tale, zise el. E ora cinci şi jumătate.

Malko întârzie un sfert de oră şi plecară pe străzile încă pustii ale Bagdadului. Gărzile de la punctul de control de pe strada 38 dormitau

la umbra streşinii. Le trebui aproape o oră ca să ajungă la baza secretă a *Military Intelligence*. Şi pânda începu din nou, la fel de monotonă.

De data asta, la ora unsprezece, Malko fu cel care aruncă mănuşa.

— Să plecăm, decise el. E stupid, vă fac să vă pierdeţi timpul. Sigur s-a întâmplat ceva. Vom afla ce s-a întâmplat de îndată ce va reapărea Harif.

Se forţă să fie calm, dar în sinea lui era îngrozitor de agitat. Toate astea nu-i prevesteau nimic bun. O luară tăcuţi pe drumul spre Bagdad prin mijlocul convoaielor americane. Şi Bruce Chaplin începea să-şi facă griji.

— Voi ruga gărzile din Forţele Speciale să încerce să obţină informaţii, zise el. Ei au câţiva informatori. Dar e un *long shot [cu bătaie lungă]*.

— Ce altceva putem încerca? întrebă Malko.

Americanul suspină.

— Nu văd nimic altceva. Nu ştim nici măcar unde se află ele. Ar trebui să răscolim fiecare casă, adică toată Fallujah… E prevăzută această acţiune, dar pentru luna viitoare.

— Şi nimic nu ne asigură că va merge! adăugă Malko. Am văzut oameni bine antrenaţi, bine organizaţi şi bine înarmaţi. Nu va fi uşor.

— Din fericire, nu e problema mea, preciză americanul.

Oricât şi-ar fi frământat creierii, Malko nu vedea vreo soluţie alternativă. Reintrând în Bagdad, avu o inspiraţie.

— Trec s-o văd pe Habiba Zayman. Poate că are ea veşti de la sora ei.

Era puţin probabil, căci doctoriţa l-ar fi anunţat imediat, dar el se agăţa de orice.

*

* *

Habiba Zayman păli văzându-l pe Malko. Abandonând un pacient cu care discuta, veni spre el şi întrebă cu o voce tensionată:

— Sunt veşti?

— E întrebarea pe care tocmai venisem să v-o pun, replică Malko. Trebuia ca acţiunea să aibă loc ieri…

— Şi?

— Nimic. Puteţi să luaţi legătura cu Moumir?

— Nu *direct*. Numai prin sora mea. Pot să încerc, dar mi-e teamă să nu atrag atenţia. Şi vărul lui?

— N-a apărut la magazinul lui din Bagdad.

— Păstraţi-vă speranţa. E o operaţiune foarte dificilă. Chiar dacă s-a întârziat câteva zile, nu e grav.

— Ne rămân doar nouă zile, sublinie Malko.

Ieşi deprimat din Centrul Medical şi încercă să se convingă că trebuia să rămână optimist. Dacă evadarea n-a putut avea loc, Moumir şi prietenul lui nu puteau să comunice. Poate că şeful lor se decisese să le mute pe ostatice. Erau atâtea posibilităţi!

— Ahmed, zise el, du-mă la *Palestine* şi apoi mergi să vezi dacă a apărut Harif.

Cel puţin la *Sheraton*, vecin cu *Palestine*, putea citi *Herald Tribune*. Două ore ca să nu se mai gândească la nimic. Şoferul îl lăsă la colţul cu Abu-Nawas. Trecând prin faţă pe la *Al Fanar*, avu brusc o idee şi intră.

— Domnişoara Solveig este aici? întrebă el.

Angajatul verifică cheile de pe tablou.

— Da.

El suna deja şi îi întinse aparatul lui Malko.

— Am trecut pe aici, dar n-am nimic de băut, lansă el.

Finlandeza îl recunoscu şi izbucni în râs.

— Nu face nimic! Urcă!

Uşa camerei 420 era întredeschisă şi atunci când intră, Malko descoperi un cameraman aşezat pe un pat, un irakian corpolent cu ochii bulbucaţi.

Solveig scria febrilă nişte notiţe şi abia îşi ridică nasul din hârtii.

O lăsă să termine şi ea se ridică dintr-o săritură. Purta un tricou fără sutien şi o pereche de blugi uzaţi şi deşiraţi. Sânii ei mari i se legănau pe sub tricoul lejer.

— Să mergem! lansă ea.

Malko o urmă. Spre marea lui surprindere, luară ascensorul ca să *urce*. La ultimul etaj, o luară pe o scară îngustă ce ducea la terasa hotelului. Solveig merse şi se aşeză cu spatele la parapetul din piatră, ignorând „zona verde” aflată de cealaltă parte a fluviului Tigru. Se

distingeau în depărtare fostele palate ale lui Saddam. Finlandeza îi surâse.

— Telespectatorii adoră asta! Să mergem.

Malko se îndepărtă de ea în timp ce-şi făcea speech-ul în faţa camerei de filmat. Apoi cameramanul plecă să trimită imaginile. Telefonul mobil al lui Malko sună. Era Ahmed.

— Harif nu s-a întors. Se pare că e tot la Fallujah, îl anunţă el.

— Mulţumesc, zise Malko.

Suspansul continua. Solveig, rămasă sprijinită de parapet, îl observa.

— Probleme?

— Nu, o asigură Malko.

Finlandeza suspină adânc şi îşi ridică faţa spre soare.

— Ador să fiu aici! E liniştit, are o vedere frumoasă şi asta le creează teamă soldaţilor care apără „zona verde”. O dată, un tip a tras o rachetă de pe această terasă. De atunci, e supravegheată cu binoclul în permanenţă.

Malko se apropie de ea şi privirea îi coborî până la pieptul plin al jurnalistei. Solveig întrebă fără să se tulbure:

— Îţi plac sânii mei?

Cu privirea maliţioasă, ea îl privea pe sub gene. Prins în flagrant, Malko se mulţumi să surâdă. Solveig insistă:

— Poţi să-i atingi! Nu muşcă.

Ceea ce se numea un avans *direct*.

Solveig îşi îndreptă abdomenul plat atunci când Malko se supuse cererii ei. Sânii ei erau fermi, grei şi călduţi. Atunci când ajunse în vârful lor, Solveig îşi lipi gura de a lui, expediindu-i o limbă vioaie ca o şopârlă. În acelaşi timp, se freca uşor de el. Apoi îşi lăsă capul pe spate şi zise surâzând:

— A fost o idee bună să treci pe aici. Chiar şi fără şampanie. E o perioadă în care n-am relaţii sexuale. Aici nu găseşti decât pensule. Poţi să mergi să închizi uşa de la scară?

Malko se supuse şi încuie uşa din lemn mâncat de carii. Când reveni la Solveig, ea se întorsese cu spatele, prinsă de parapet. Îşi presă abdomenul peste fesele ei şi îşi strecură mâna pe sub tricou, dând peste carnea călduţă a pieptului ei. Solveig se cabră şi mai mult

şi se lipi de Malko. Electrizat de această nemernică tânără scandinavă, lăsă la o parte grijile pentru câteva minute şi îşi simţea crescându-i dorinţa. Solveig întoarse capul spre el.

— Fă dragoste cu mine aşa! Mizerabilii din faţă vor să vadă totul! Sper că se vor înghesui ca nebunii.

Îşi desfăcu singură fermoarul de la blugii pe care şi-i dădu jos, descoperindu-şi crupa goală: nu purta pe dedesubt nicio lenjerie. Era ceva obişnuit la ea, fără îndoială.

Malko se eliberă la rândul lui.

Solveig se cabră şi mai mult şi lui nu-i fu greu să găsească intrarea în vintrea în care se afundă dintr-odată, ţinând-o de şolduri cu amândouă mâinile. Înfipt complet în ea, cu abdomenul lipit de fesele ei ferme, începu să se mişte foarte încet. Solveig scoase un mic strigăt.

— E bine!

Malko nu-şi revenea din această îmbrăţişare improvizată. Acest oraş era nebunesc. Cu moartea care da târcoale pretutindeni, numeroasele constrângeri, săreai pe toate plăcerile atunci când ţi se dădea ocazia.

Îi dădu drumul la şolduri lui Solveig şi o prinse de sâni pe sub tricou. Dezlănţuit, începu să o proiecteze pe femeie contra parapetului cu lovituri puternice de şale, până ce explodă în fundul vintrei ei, cu mâinile crispate pe sânii acesteia.

A fost extraordinar: timp de câteva minute, creierul lui nu mai funcţionase, nemaitrăind decât prin sexul lui încordat în vintrea finlandezei. Se retrase din ea. Solveig se întoarse, îşi ridică blugii, îşi lăsă în jos tricoul şi îl sărută îndelung.

— Revino când vrei tu! îi şopti ea. Acum trebuie să cobor, deoarece am o altă filmare peste o oră şi n-am pregătit nimic.

Se despărţiră la etajul patru şi Malko merse să-l întâlnească pe Ahmed, care era parcat pe o străduţă vecină. Neliniştea îl cuprinse din nou. Ce semnifica absenţa prelungită a lui Harif? Nimic nu era mai rău ca această aşteptare fără niciun punct de reper.

*

* *

Şase zile! Mai rămâneau şase zile până la începutul ramadanului!

Se făceau acum patru zile de când Malko primise apelul de la Harif, vărul lui Moumir, prin care-l anunţa despre evadarea ostaticelor. Dispozitivul era menţinut la intrarea în Fallujah, dar nimeni nu se prezentase acolo. Harif nu se mai întorsese şi angajaţii lui pretindeau că nu ştiu unde se află. Doctoriţa Zayman nu ştia nimic, Bruce Chaplin se neliniştea din ce în ce mai mult şi ambasadorul Italiei telefona de trei ori pe zi ca să afle dacă sunt veşti.

Cât despre Malko, se învârtea ca un leu în cuşcă între hotelul *Al Saader*, vilă şi *Sheraton*. La Bagdad, viaţa continua, punctată de exploziile cotidiene ale maşinilor-capcană, survolări de elicoptere şi atacuri de gherilă. Anarhie totală. Nimeni nu mai vorbea de cele două italience. În ajun, patruzeci şi patru de soldaţi irakieni fuseseră executaţi cu câte un glonţ în ceafă pe marginea drumului, la treizeci de kilometri de Bagdad.

Telefonul mobil al lui Malko sună şi numărul lui Lorenzo Modino se afişă pe ecran. Îi venea să nu-i răspundă, pentru a nu-i spune acelaşi lucru, apoi se răzgândi.

— Am primit o casetă, îl anunţă diplomatul italian cu o voce mormântală.

Malko simţi cum îi creşte pulsul.

— Aţi vizionat-o?

— Nu. Vă aştept.

De data asta, lui Ahmed nu-i trebuiră mai mult de douăzeci de minute să ajungă la ambasada italiană. Souab îl primi pe Malko cu ochii roşii şi îi strânse mâna foarte tare. Ambasadorul aştepta în biroul cu caseta în faţă. Malko îşi trase sufletul, sperând că Abdallah Al-Janabi nu putea să nu-şi ţină cuvântul.

Dar oare avea cuvânt?

— N-am anunţat încă pe nimeni, îl avertiză diplomatul. Să dea Dumnezeu să nu fie ceea ce cred!

Grav, se închină şi Malko îşi dori acelaşi lucru.

— Pune caseta, îi ceru el lui Souab.

Libaneza înfundă caseta în magnetoscop şi îi dădu drumul. Mai întâi nu se auzi decât o muzică obsedantă apoi o voce care psalmodia ceea ce părea a fi un verset din Coran. Niciunul nu scotea un cuvânt.

Imaginea apăru brusc.

În fundal, un perete din cărămidă rău asamblată, pe care era atârnat un dreptunghi din pânză neagră, ornat în centru cu un cerc mare şi galben, deasupra căruia era scris un text cu caractere arabe argintii.

În faţa acestui dreptunghi din pânză neagră erau cinci oameni. Patru erau îmbrăcaţi în haine verde închis cu faţa ascunsă de un *keffieh* roşu. Al cincilea avea o cagulă neagră şi o cămaşă neagră peste o pereche de pantaloni negri. Doi dintre bărbaţii îmbrăcaţi în verde ţineau în mâini Kalaşnikovuri, cel din dreapta avea o puşcă mitralieră. Lângă bărbatul în negru, al cincilea ţinea în mână o foaie de hârtie.

În faţa lor stătea un bărbat în genunchi, cu mâinile legate la spate, în cămaşă portocalie şi cu capul lăsat în pământ.

Ambasadorul se întoarse spre Malko şi întrebă cu o voce strangulată:

— Îl cunoaşteţi?

În acel moment, bărbatul cu cagula neagră îl ridică pe bărbatul îngenuncheat de păr, trăgându-i capul spre spate. Chiar şi cu acea imagine destul de neclară se vedea că era terorizat şi că îi tremurau buzele.

— Da, şopti Malko.

Era Moumir, tânărul care trebuia să le salveze pe cele două ostatice italience.

Bărbatul care ţinea în mână hârtia începu să citească:

— *Bismallah Al Rahman, Al Rahim*…

Malko simţi cum i se ridică părul. Tânărul începu să strige cu o voce imploratoare, în timp ce bărbatul cu cagulă citea de pe foaie…

Capitolul XVII

În timp ce bărbatul din spatele lui îşi psalmodia textul, tânărul bărbat începu să strige cu o voce imploratoare, repetând aceleaşi cuvinte.

— Ce spune? o întrebă Malko pe Souab.

Tânăra avea ochii plini de lacrimi şi îi traduse cu vocea, gâtuită.

— Spune: „Vreau să trăiesc, vreau să trăiesc, vreau să trăiesc…”

Şi vocea i se stinse.

Nu puteau să-şi dezlipească ochii de la această scenă abominabilă. Souab plângea şi traducea cuvânt cu cuvânt. Ambasadorul era alb ca varul.

— Tribunalul islamic a considerat că Moumir Al-Khorram Al-Janabi a comis o crimă contra Islamului ce nu poate fi ispăşită. El nu s-a căit şi merită deci dreapta sancţiune pe care a decis-o tribunalul, cu ajutorul lui Dumnezeu Atotputernicul şi Milostivul. Apoi e un verset din Coran.

Şi vocea lui se pierdu. Moumir îi implora încontinuu pe călăi. Dintr-odată, bărbatul cu cagulă neagră făcu un pas înainte, cu un pumnal lung în mână. Îl prinse de păr pe implorator şi, cu mâna dreaptă, în tăie gâtul cu câteva gesturi precise, fluturându-i apoi capul din care se scurgea sângele în faţa camerei de filmat.

Corpul lui Moumir căzu jos. Călăul îi puse capul pe umeri şi cei cinci bărbaţi se lansară într-un cor halucinant de *Allah akbar! [Allah e mare!]* felicitându-se călduros.

Ecranul redeveni negru.

Dar nu pentru mult timp.

Era aproape aceeaşi scenă, cu un tânăr necunoscut lui Malko. Cu siguranţă că era Said, prietenul lui Moumir. Acesta era tăcut, doar un geamăt îi scăpă printre buze. Scena fu puţin mai scurtă şi uşor diferită. De data asta, îl aruncară pe jos ca pe un animal. Doi dintre bărbaţii cu cagule îl ţinură în timp ce bărbatul cu cagulă neagră îi tăie gâtul, ca pe o felie de pâine, cu mai multe mişcări de du-te-vino, în timp ce acoliţii lui psalmodiau cuvinte ca *Allah akbar* stridente. În sfârşit, călăul ajunse la coloana vertebrală şi îi ridică în aer capul de care atârnau încă bucăţi de carne, urlând la rândul lui *Allah akbar*. Apoi îi aruncă sec capul lângă corp. Ecranul redeveni negru. Contoarul înregistrase patru minute şi treizeci şi şapte de secunde de groază.

Lui Malko îi venea să vomite, ambasadorul se transformase în stană de piatră şi Souab nu se putea opri din plâns.

Aşteptară paralizaţi de groază ceea ce urma.

Ecranul rămase negru. Souab, ambasadorul şi Malko nu-l părăseau din ochi, tetanizaţi de teamă. Caseta se opri cu un zgomot sec. O

liniştе apăsătoare se prelungi timp de secunde interminabile, ruptă într-un final de către ambasador.

— Mulţumită lui Dumnezeu, pe ele nu le-au…

Vocea lui tremura de o slabă uşurare. Malko nu vedea decât un lucru în această demonstraţie de sălbăticie: planul lui de salvare a celor două ostatice italience eşuase şi el nu avea un „plan B”. Peste şase zile, ostaticele vor fi omorâte precum cei doi nefericiţi care încercaseră să le scoată din mâinile sorţii. Se întoarse spre diplomat.

— Domnule ambasador, nu avem niciun motiv de bucurie. Acei doi bărbaţi trebuiau să le scape pe cele două ostatice. Ceea ce tocmai am văzut semnifică faptul că această evadare a eşuat dintr-un motiv necunoscut. Adică faptul că temnicerii lor sunt şi mai neîncrezători. Or, ştiţi că ele trebuie să fie asasinate în prima zi a ramadanului. Adică peste şase zile.

Faţa lui Lorenzo Modino se descompuse şi el se chirci în fotoliu cu faţa în mâini. Souab îl privi pe Malko cu faţa plină de lacrimi.

— Chiar nu puteţi să faceţi nimic?

— Din păcate nu sunt Superman, recunoscu Malko cu tristeţe. Mă voi sfătui cu Bruce Chaplin şi vom încerca să găsim o soluţie. Voi lua caseta cu mine.

— Va trebui să vorbesc cu Roma? întrebă ambasadorul.

— La ce bun? Ei nu sunt la curent cu această tentativă de eliberare a ostaticelor. Asta nu schimbă cu nimic numărătoarea inversă. Dacă sunteţi credincios, rugaţi-vă. E tot ce putem face în acest moment.

*

* *

Priviră din nou caseta, într-o liniştе de mormânt, în compania mai multor asociaţi ai lui Bruce Chaplin, îngroziţi de sălbăticia rece a celor două asasinate. Malko rupse liniştea.

— În orice caz, concluzionă el cu amărăciune, cel puţin ştim de ce a eşuat această operaţiune…

— De ce?

— Lipseşte un om la această execuţie: Harif, negustorul de electrocasnice. El e cel care a trădat. Sunt şanse să nu-l mai revedem curând în Bagdad. Moumir a fost foarte încrezător. Harif ar fi trebuit

să fie considerat de islamişti ca un complice şi tratat în consecinţă. Atunci le-a luat-o înainte.

— Şi când mă gândesc că i-am dat zece mii de dolari acestui mizerabil! bombăni Bruce Chaplin.

Nimeni nu se ridică. *Senior officer*-ul CIA mârâi şi se întoarse spre Malko.

— Voi trimite acest document la Langley, cu un raport. Şi cunosc deja răspunsul: ce facem acum? Dacă cele două tinere vor fi executate, în afara dramei umane, e vorba de un cataclism politic pentru alianţa noastră cu Berlusconi.

— Poate că au ei vreo idee, sugeră ironic Malko. Eu nu văd nicio soluţie.

— *Trebuie* să facem ceva, insistă cu toată greutatea Bruce Chaplin. E imposibil să le lăsăm pe cele două fete să fie omorâte.

— În cel mai rău caz, murmură Malko, au existat precedente şi n-aţi putut face nimic.

Un înger trecu, ţinându-şi capul sub aripă. Lista ostaticilor omorâţi de grupările islamiste se lungea cu fiecare zi. Funebrii martori ai luptei între drepturile omului şi cauza poporului. Liniştea se prelungea.

Malko se simţea gol pe dinăuntru. Nu-i venea nici măcar să părăsească biroul lui Bruce Chaplin. Ca să meargă unde? Doctoriţa Zayman făcuse tot ce putuse, ambasadorul Italiei era neputincios şi el nu vedea nicio ieşire.

În timp ce americanul dicta un mesaj pentru Langley, el se instală într-un fotoliu cu *Herald Tribune* în mână. Nu-i venea nici măcar să se întâlnească cu Souab pentru o recreere sexuală. Se întinse în lectura cotidianului american cu un fel de delectare morocănoasă, sperând să găsească în el o diversiune pentru neliniştea lui apăsătoare.

*

* *

Malko terminase de citit ziarul de zece minute şi reflecta. În pagina a treia se afla un articol lung despre Irak care îi atrăsese atenţia. George W. Bush acceptase să ţină o conferinţă internaţională despre Irak care trebuia să aibă loc în 22 noiembrie la Sharm el-Sheikh, în Egipt, cu Statele Unite şi diferitele ţări din regiune cu referire la

conflictul din Irak, precum şi cu reprezentanţi ai Uniunii Europene.

Unele ţări, precum Franţa, sugerau să fie invitaţi la această conferinţă reprezentanţi ai rezistenţei irakiene sunnite, în vederea stabilirii unui armistiţiu pentru alegerile prevăzute în Irak în ianuarie 2005.

Îşi ridică brusc privirea.

— Bruce, zise el, cred că mi-a venit o idee.

Senior officer-ul se opri imediat din scris.

— Care?

Malko lăsă ziarul *Herald Tribune* în faţa lui, arătându-i articolul.

— Citeşte.

Când termină de citit, americanul îl apostrofă pe Malko, neînţelegând unde voia să bată.

— Da, am citit articolul. Chiar am vorbit cu irakienii despre asta. Se opun cu înverşunare. Ce legătură are cu problema noastră?

— Uite care e ideea mea, îi explică Malko. Dacă i-am propune imamului Abdallah Al-Janabi să participe la această conferinţă ca reprezentant al rebelilor din Fallujah, ca fiind un mijloc de schimb pentru a le recupera pe cele două ostatice italience?

Bruce Chaplin păru dintr-odată un iepure fricos.

— Hei, aici e vorba de politică! sublinie el. Nu e treaba noastră de *intelligence*. Nici chiar DG-ul meu n-are niciun cuvânt la acest capitol.

Îşi aprinse nervos o ţigară cu un Zippo cu sigla CIA. Malko îşi continuă calm ideea:

— Problema celor două italience face şi ea parte din politică. Bush nu vrea să-l pună pe aliatul lui, Berlusconi, în dificultate. Ştiu că nici voi şi nici eu nu putem hotărî în această problemă, dar trebuie să supunem ideea la Washington.

— *Tu* o supui, i-o întoarse imediat Bruce Chaplin. Prietenul tău Frank Capistrano e singurul care poate să transmită acest gen de propunere Preşedintelui.

— Este exact ceea ce voi face, concluzionă Malko. Dar trebuie să merg să tatonez terenul şi pe lângă Fallujah. Dacă ideea nu-i interesează, e inutil să visăm.

— Cum?

— O să încerc să merg din nou la Fallujah ca să-i fac această

propunere imamului Abdallah Al-Janabi. Şi imediat ce voi afla ceva îl voi suna pe Frank Capistrano.

*

* *

Palmierii defilau de fiecare parte a autostrăzii Dora şi Malko, legănat de balansul Chevroletului, lupta ca să nu cadă pradă toropelii. Conversaţia lui cu *Special Advisor*-ul de la Casa Albă îi cam tăiase apetitul. Bineînţeles că Frank Capistrano nu încercase să-l facă să renunţe la proiectul lui, dar fusese mai puţin încântat de şansele lui de reuşită.

— Preşedintele trebuie să ia în calcul mai multe elemente pentru o asemenea decizie, îi explică el. Ideea e seducătoare, dar trebuie s-o vândă irakienilor. Nu este de competenţa mea. El e în turneu electoral şi nu pot să-l întâlnesc decât mâine.

— Oricum merg să lansez ideea, insistă Malko. Suntem la şase zile de începutul ramadanului din 12 octombrie. Contez pe tine.

Ahmed se angajă pe drumul ce ducea la moscheea Ibn Taimiya. După ce parcară Chevroletul, Malko şi şoferul traversară parcul ca să ajungă la sala de rugăciuni. Era sfârşitul rugăciunii de vineri şi imamul Al-Soumeidai era în picioare în mijlocul moscheii, înconjurat de câţiva vizitatori. Malko nu-l anunţase de vizita lui ca să nu rişte un refuz prin telefon. Escortat de Ahmed, aşteptă cu răbdare ca imamul să rămână singur şi se îndreptă spre el. Acesta păru uimit să-l vadă. Malko avea pregătită propunerea pe care o lansă, Ahmed traducând pentru el.

— Am o propunere politică extrem de importantă pe care vreau să i-o transmit imamului Al-Janabi, îl anunţă el. Acceptaţi să mă luaţi sub protecţia dumneavoastră ca să merg din nou la Fallujah?

Imamul reflectă câteva secunde apoi întrebă.

— Când?

— Mâine. E urgent.

Se ştia credibil în ochii salafistului. Acesta îi răspunse că trebuia să-l anunţe pe imamul Al-Janabi care era foarte ocupat. Malko nu se lăsă demontat de asta şi îi întinse cartea de vizită pe care era notat numărul de telefon mobil al imamului din Fallujah.

— Trebuie să-l sunaţi imediat, pledă el. N-avem mult timp…

Imamul ezită puţin, înainte să lanseze:

— Aşteptaţi-mă aici.

Traversă moscheea cu pas grăbit şi Malko îl văzu îndreptându-se spre scara ce ducea la biroul lui de la primul etaj. Aşteptă. Un sfert de oră. O jumătate de oră, apoi o oră se scurse. Nu mai erau decât ei în moschee. Era ăsta un răspuns de neacceptare? Totuşi nu putea să meargă să vorbească din nou cu imamul în biroul acestuia.

Imamul apăru în momentul în care începea să fie disperat şi îi aruncă o frază scurtă lui Ahmed.

— Poate să vă însoţească mâine dimineaţă la ora opt, dar n-are maşină. Imamul e de acord să vă primească.

— Spune-i că o vom lua pe a ta. Eşti de acord să mergi?

— Dacă e indispensabil.

Malko îşi reluă puţin speranţa. Cel puţin avea ocazia să încerce pentru ultima oară să le salveze pe cele două italience. Riscul pentru el de a merge la Fallujah era limitat. Nu se răpeau trimişi guvernamentali şi el îşi dădu seama că imamul Al-Janabi controla perfect situaţia. În plus, Malko avea paşaport dintr-o ţară neutră, care nu era membră a coaliţiei.

— Ne întoarcem la *Al Saader*, îi zise el lui Ahmed.

*

* *

— *You have balls! [Ai testicule!]*, suspină Bruce Chaplin când Malko îi povesti faptul că avea de gând să plece dimineaţă la Fallujah. Voi anunţa postul nostru de control ca să nu aveţi probleme. *My God!* Dacă ai putea reuşi!

— Luăm maşina lui Ahmed, preciză Malko. Intenţionez să intru în Fallujah pe drumul normal, 10. Trebuie deci să anunţi punctele de control de pe acest itinerar.

— Voi merge chiar eu acolo mâine dimineaţă, îl asigură americanul. N-ai de ce să te temi.

— Roagă-te! concluzionă Malko. Dacă această tentativă eşuează, cele două ostatice italience vor fi decapitate. Şi singura soluţie ar mai fi ca Silvio Berlusconi să accepte să-şi retragă trupele italiene din Irak.

*

* *

Trecuseră fără să încetinească prin faţa spitalului iordanian şi se apropiau de intrarea de est a oraşului Fallujah. Imamul Al-Soumeidai insistase să fie însoţit de Amin, bărbosul lui translator, ce stătea în faţă, lângă Ahmed.

Acesta încetini.

Ajunseră la punctul de control ce interzicea intrarea în Fallujah. Două tancuri Abrams oprite, bariere cu vârfurile ascuţite, pereţi din ciment şi saci cu nisip. Un soldat cu cască, îmbrăcat cu vestă antiglonţ, aţinti asupra maşinii lor o mitralieră M-16 şi le strigă să facă stânga-mprejur.

— Merg acolo, zise Malko.

Ajuns aproape de soldatul suspicios, îi întinse actele maşinii.

— Avem autorizaţie de trecere, zise el. Verificaţi la şeful dumneavoastră.

Graţie microfonului pe care-l avea prins de umăr, GI se execută şi după câteva clipe îi făcu semn colegului lui să dea la o parte bariera care interzicea trecerea. Atunci când trecură prin punctul de control Mehdi Al-Soumeidai bombăni ceva în barbă.

— Ce-a spus? întrebă Malko.

— Să dea Allah ca toţi aceşti câini mâncători de porc să moară şi să putrezească!

Imaginea „liberatorilor” se scufundase…

Cinci kilometri mai departe, ajunseră la moscheea Saab Ibn Abu Wakkas ce adăpostea birourile imamului Abdallah Al-Janabi. Un grup de rezistenţă păzea poarta, dar când Mehdi Al-Soumeidai ieşi din Chevrolet, cu turbanul lui frumos şi alb, aceştia se dădură respectuoşi la o parte.

Imamul durduliu îi primi în biroul lui mic semnând bonuri de combustibil şi de hrană. Mehdi Al-Soumeidai îi expuse în arabă motivul vizitei lor şi Malko văzu în ochii lui o lucire de interes. Atunci când termină, Al-Soumeidai îl concedie pe Ahmed cu o frază seacă. Ţinea la confidenţialitatea convorbirii. De îndată ce dispăru şoferul, Abdallah Al-Janabi începu să pună întrebări precise prin intermediul

lui Amin.

Un băiat le aduse un platou cu pahare cu ceai. Imamul din Fallujah începu să soarbă din ceaiul lui tăcut, apoi pronunţă în sfârşit câteva cuvinte.

— Emirul va studia propunerea dumneavoastră, concluzionă Amin. Personal e de acord, căci Sfântul nostru Coran sfătuieşte să nu fie atacate femeile. Totuşi, suntem în perioada de *djihad*, ceea ce modifică puţin regulile. De aceea va supune această propunere celor din *choura* din grupările de rezistenţă.

— Trebuie ca răspunsul să fie rapid, sublinie Malko.

— Va fi, îl asigură călugărul.

— Mai mult, continuă Malko, guvernul italian e gata să verse o compensaţie financiară consistentă acestei grupări pentru gestul ei umanitar, dacă le eliberează pe cele două ostatice. O compensaţie a cărei sumă veţi putea chiar dumneavoastră s-o stabiliţi.

Cuvintele îi răneau gura, dar nu era în poziţie de forţă. Un licăr de interes, reprimat repede, trecu prin ochii sumbri ai imamului Al-Janabi. Dolarii au întotdeauna o reputaţie bună. El se lansă într-un lung discurs în arabă, tradus imediat de Amin.

— Emirul va face tot ce-i stă în putinţă ca să obţină un rezultat paşnic în această problemă, conform perceptelor Islamului. Vă va transmite în mai puţin de patruzeci şi opt de ore răspunsul de la *choura*.

— Aici?

— Nu. Vă dă o adresă din Bagdad unde are instalată întreaga familie care a fugit de bombardamentele din Fallujah. E locuinţa unchiului său. Răspunsul va fi transmis prin fratele imamului, care se numeşte Maarouf. Uitaţi numărul lui de telefon.

Malko prinse hârtia ce conţinea preţiosul număr de telefon şi o adresă.

Imamul se despărţi de ei printr-un semn amabil din cap.

Un asasin şarmant şi bine crescut.

Atunci când Malko ajunse la Chevrolet, era optimist în mod rezonabil. Imamul Al-Janabi era suficient de puternic ca să influenţeze gruparea care le răpise pe cele două italience. În plus, perspectiva de a juca un rol politic important se pare că nu-i displăcea.

*

* *

Ultimul etaj al hotelului *Al Saader* fusese amenajat în apartamente private pentru înalţii funcţionari CIA, care nu ieşeau din clădire decât pentru a merge în „zona verde”. Bruce Chaplin, care locuia acolo, îl convinsese pe Malko să ia cina cu el, în compania a doi adjuncţi de-ai lui care îşi doreau să-l cunoască. Malko, deoarece făcuse drumul dus-întors la Fallujah, se culcase la ora opt, epuizat de tensiunea nervoasă. Ziua trecuse cu o lentoare exasperantă. Mai rămâneau cinci zile înainte de începerea ramadanului. Cu decalajul orar, Malko nu conta pe Frank Capistrano înainte de mâine dimineaţă.

Totuşi, Bruce Chaplin era mai degrabă optimist.

După ce-şi turnase din nou un pahar cu Defender „vechi de cinci ani”, aparent otrava lui favorită, îl întrebă:

— Pe o scală de la 1 la 10, la cât estimezi şansele unui răspuns pozitiv din partea nenorocitului ăluia de imam?

— La şase, răspunse Malko.

Se auziră bătăi în uşă şi secretara îi aduse un plic lui Bruce Chaplin. Acesta îşi scoase ochelarii şi privi titlul înainte să i-l întindă lui Malko.

— E un mesaj care a venit pe linia securizată, în atenţia ta.

Tensiunea articulară îi crescu brusc. O singură persoană putea să comunice cu Malko: Frank Capistrano. Deschise plicul cu răsuflarea tăiată. Nu avea decât un paragraf: „Preşedintele refuză participarea imamului Al-Janabi la conferinţa despre Irak din 22 noiembrie.”

Malko împături foaia. Condamnarea la moarte a celor două italience.

Capitolul XVIII

Bruce Chaplin citi la rândul lui mesajul transmis de Frank Capistrano, apoi schimbă o privire lungă cu Malko. Amândoi ştiau că era sfârşitul speranţei pentru cele două ostatice italience. Mai erau cinci zile până la începutul ramadanului şi Malko îşi epuizase toate cartuşele. Islamiştii nu cedau. Nu trecea o săptămână fără să nu se

găsească corpul câte unui ostatic asasinat, ultimul fiind un inocent autostopist japonez de douăzeci şi patru de ani. Nu te puteai aştepta la niciun pic de milă din partea acestei grupări. Malko se întoarse spre responsabilul CIA.

— Presupun că nici măcar nu merită osteneala să căutăm să-i schimbăm părerea Preşedintelui.

— Nu. N-am vrut să te descurajez, dar ar fi o declaraţie de război faţă de primul-ministru irakian, Iyad Allaoui, care refuză categoric prezenţa teroriştilor la această conferinţă.

Cercul s-a închis. Lui Malko nu-i mai era foame. Eşuase, prins într-un laţ politic care interzicea orice flexibilitate, într-un protocol rigid în care viaţa umană avea puţină greutate. Terminară cina în linişte, toţi se gândeau la acelaşi lucru. Trebuiau să anunţe vestea italienilor pentru ca guvernul Berlusconi să se pregătească de lovitură.

El va supravieţui, la fel ca Tony Blair şi George W. Bush asasinatului ostaticilor lor. Numai că, în acea zi, filipinezii au acceptat să-şi retragă trupele din Irak ca să-l salveze pe unul dintre cetăţenii lor. Dar era vorba de o ţară mică, cu un contingent minuscul. Ca după o înmormântare, mesenii se despărţiră uşor. Malko îi dădu liber lui Ahmed şi plecă spre vilă într-un Cherokee blindat cu patru Gurkhas.

Abed dormea deja şi se simţi extrem de singur. Îşi luă o sticlă de votcă din frigider şi îşi turnă un pahar. După trei pahare de alcool rece, neliniştea îi mai scăzu din intensitate dar creierul continua să-i funcţioneze… Se forţă să urce în dormitor să doarmă, dar odată lungit pe pat nu-şi putu găsi somnul, trecând şi retrecând peste toate datele problemei, ca să încerce să găsească o ieşire.

În zadar. Avea în faţă două voinţe politice la fel de inumane şi de hotărâte una faţă de cealaltă. Lumea nu înceta să se mai rotească dacă cele două ostatice italience erau asasinate. Mai puţin pentru ele… Sfârşi prin a cădea într-un somn greu, întreţinut de un melanj de mânie şi de disperare.

*

* *

Soneria insistentă a telefonului mobil fu cea care îl trezi pe Malko. Răspunse pe bâjbâite şi vocea călduroasă a lui Souab îi înfipse o

săgeată în plină inimă.

— Am aflat veştile! zise ea. Ambasadorul e din ce în ce mai neliniştit.

Era momentul să spună adevărul. Malko n-a avut curajul.

— Aştept, zise el.

— Mai rămâne puţin timp, remarcă Souab. Patru zile. Treci astăzi pe la ambasadă?

— Da. Îl voi pune pe ambasador la curent cu ultimele descoperiri.

Libaneza închise, lăsându-l pe Malko cu un gust de cenuşă în gură. Câştiga câteva ore. Încă un minut, domnule călău… N-avea chef nici măcar să se ridice din pat şi să-şi facă un duş. La ce bun? Lui îi revenea obligaţia de a-l anunţa pe Lorenzo Modino, ambasadorul Italiei. Cea mai dură era numărătoarea inversă care i se învârtea în cap. Subtitrată, dacă se poate spune aşa, de oribila casetă video trimisă de răpitori.

Ceasul lui Breitling indica ora opt şi treizeci şi cinci de minute. Rămase imobil, cu privirea fixată pe tavan, până când Abed bătu la uşă şi îl anunţă că sosise Ahmed. Se ridică şi zări o hârtie pliată căzută din buzunarul lui. O deplie. Era biletul scris de imamul Al-Janabi. Un număr de telefon şi o adresă scrise în limba arabă.

Fixă îndelung hârtia şi avu brusc o iluminare. În câteva secunde, i se contură un plan în cap. Periculos, greu de realizat, la limită, dar avea de ales între asta şi resemnarea neputincioasă, care nu-i stătea în caracter. Avantajul lui era că nu se gândea numai la schemele stabilite.

Câteodată funcţiona. De data asta, se aruncă sub duş cu entuziasm şi, de-abia ieşit de sub apă, nu-şi făcu timp să bea ceaiul preparat de Abed. Întinzând biletul emirului lui Ahmed, îl întrebă pe şofer:

— Ştii unde se află această adresă?

— Da. E la Yarmouk, aproape de Ordon Square. E notat numărul străzii.

— Foarte bine. Să mergem să vedem despre ce e vorba, îi ordonă Malko.

*

* *

Malko aştepta de douăzeci de minute în biroul lui Bruce Chaplin. Atunci când ajunse la sediul CIA, americanul îşi începuse deja *daily briefing*-ul, prin care îşi trecea în revistă cu colaboratorii săi toate problemele zilei respective. Ieşi în sfârşit cu un dosar gros sub braţ şi îi surâse pocăit lui Malko.

— Am trimis un mesaj la Langley după ce ai plecat ieri de la mine. Misiunea s-a anulat. Cred că poţi să părăseşti Bagdadul chiar azi. E un zbor spre Amman la ora patru şi zece minute. Avem un loc rezervat la acest zbor. Îl voi anunţa chiar eu pe ambasadorul Italiei de eşecul misiunii noastre. N-ai de ce să te simţi vinovat: de la sosirea ta aici ai încercat imposibilul ca să le salvezi pe cele două femei. Din păcate…

Şi lăsă fraza în aer.

— Nu voi fugi ca un hoţ, i-o întoarse rece Malko. Dar oricum nu acesta e motivul vizitei mele. Am avut o idee în dimineaţa asta legată de o ultimă manevră.

Americanul lăsă dosarele jos şi îl privi vizibil surprins.

— Despre ce e vorba?

Malko schiţă un surâs ironic.

— Despre ceva care o să-ţi displacă.

— Ei bine, de ce?

— Nu e corect din punct de vedere politic, guvernul irakian va fi furios şi nu sunt sigur că poţi să obţii undă verde de la Langley.

— Normal, asta face mult, recunoscu Bruce Chaplin. Dar spune-mi oricum despre ce e vorba.

— Emirul Al-Janabi şi-a pus toată familia la adăpost în Bagdad, explică Malko. Mi-a dat adresa unde se află, într-o vilă din Yarmouk. Acolo ar trebui să-l întâlnesc pe propriul lui frate ca să primesc răspunsul la oferta făcută de noi. Am mers cu Ahmed în dimineaţa asta în recunoaştere. Sunt două gărzi înarmate în faţa porţii, dar nu par foarte neliniştiţi.

— Şi care e ideea ta?

— E foarte simplă, replică Malko: să răpim întreaga familie a emirului şi să o eliberăm în schimbul celor două ostatice italience. E ultima şansă de a le salva.

Şeful de la CIA rămase mut şi şocat. Într-un final dădu din cap copleşit.

— Malko! îţi dai seama ce ne propui? E total ilegal. Mă aflu aici ca să fac să troneze ordinea, nu să mă dedau la acţiuni de genul acesta.

Malko simţi că-i sare muştarul.

— Cum poţi să-mi vorbeşti de legalitate în această ţară consacrată unei anarhii totale? E vorba de a salva două vieţi umane. De a le smulge din ghearele unor oameni care se pretează la asasinate cu sânge rece. Poţi să trăieşti cu ideea că ai fi putut – poate – să le salvezi?

Americanul mârâi.

— *My God!* Mi-aş da mâna dreaptă ca să o fac! Dar ideea ta mi se pare irealizabilă.

— Nu cred, argumentă Malko. Voi fi chemat la acea vilă. Ei nu se îndoiesc de mine. Tehnic, cu puţine mijloace, nu e imposibil, dacă pot să dispun de câţiva oameni, să plec cu toţi cei pe care-i găsesc acolo. Fără vărsare de sânge.

— Şi unde îi vei duce?

— În vila în care stau eu. Nu e pentru mult timp. Maximum pentru patru zile.

— Şi cum crezi că vei proceda?

— Îl anunţ pe emir că schimb familia lui contra celor două ostatice. Că dacă va refuza, n-o s-o mai revadă niciodată.

— Îi vei omorî? întrebă îngrozit Bruce Chaplin.

— Nu sunt un criminal, protestă Malko. Dar ei n-au de unde să ştie. Fiind dată mentalitatea acestor oameni, obişnuiţi cu şantajul şi cu violenţa, mă gândesc că vor crede. Dacă nu, îi voi elibera pe ostaticii mei în prima zi a ramadanului, dar măcar ştim că am încercat totul.

Americanul se balansa în fotoliu, mut de stupefacţie.

— Îmi e imposibil să folosesc oameni din Forţele Speciale pentru acest gen de acţiune, zise el după o tăcere îndelungă. Centcom va refuza.

— Nu mercenarii sunt cei care lipsesc din Bagdad, replică Malko. Sunt câteva mii. Îi folosiţi pe unii pentru sarcini de securitate. Ei nu vor ţine seama de sentimente. E o chestiune de bani. Numai că trebuie să ne hotărâm repede.

Bruce Chaplin respiră adânc, îşi netezi părul şi îşi aprinse o ţigară cu bricheta Zippo CIA.

— *My God!* murmură el. E o chestie complet nebunească.

În acest timp, Malko îşi dădu seama că nu-şi aruncase oferta cu virulenţă. Meditaţia lui nu dură mult timp, apoi îşi ridică privirea.

— OK, voi supune ideea la Langley. Dacă îmi dau undă verde de principiu, vom încerca să reglăm detaliile operaţiunii.

— CIA nu va hotărî totul singură, obiectă Malko. Mă autorizezi să fac apel la prietenul meu de la Casa Albă, Frank Capistrano? Va fi uimit să afle că mi-a fost refuzată propunerea politică.

— *No problem*. Numai că la Washington e ora două noaptea. Nu vom afla nimic mai devreme de deseară.

— Nici nu intră în discuţie să pierdem atâta timp. Voi suna acum de pe linia ta securizată.

Stupefiat, americanul tresări.

— Ai de gând să-l suni pe *Special Advisor* la ora două dimineaţa! Sigur doarme la ora asta.

— În 6 iunie 1944, nemţii au ratat probabil posibilitatea de a respinge debarcarea pentru că nimeni n-a îndrăznit să-l trezească pe Hitler ca să autorizeze diviziile blindate ale lui von Rundstedt să se înfigă asupra Normandiei. Câteodată trebuie să ştii când să deranjezi oamenii din somn…

Învins, Bruce Chaplin îl însoţi în biroul în care se afla linia de telefon securizată. Malko formă numărul personal al lui Frank Capistrano şi aşteptă. În liniştea biroului, se auzea perfect ţârâitul soneriei. Răspunse la al patrulea apel.

— *God damn it! Who's calling? [La naiba! Cine sună?]* lansă vocea stâncoasă, furioasă şi somnoroasă a lui Frank Capistrano.

— Frank, tot eu sunt, zise Malko. Am primit mesajul tău ieri şi am o nouă propunere.

Frank Capistrano oftă şi lansă:

— OK, te ascult.

*

* *

Stupefiat, Bruce Chaplin asculta rezumatul conversaţiei dintre Malko şi *Special Advisor*-ul de la Casa Albă. Frank Capistrano promisese să intervină pe lângă Preşedinte după reuniunea de la ora

opt dimineaţa. Din fericire, George W. Bush se apuca devreme de treabă.

Responsabilul CIA părea că primise o injecţie de trinitrină.

— OK, zise el. Aşa voi face… Câţi oameni vrei?

Malko reflectă.

— Trei, dacă sunt buni.

— Îl sun imediat pe un tip de la Global Security. Îi cer trei voluntari pentru o misiune specială. Mă ocup eu de finanţare…

— Luaţi în calcul două maşini, îl preveni Malko.

Americanul păru brusc lovit de trăsnet.

— Prin intermediarul imamului Mehdi Al-Soumeidai.

— OK. Vă sun în orele următoare.

*

* *

Toată ziua Malko aşteptase două telefoane: cel al lui Bruce Chaplin şi mai ales pe cel al imamului Abdallah Al-Janabi care să-i dea unda verde de la *choura*. Cu toate astea, chiar dacă n-avea veşti, era hotărât să acţioneze. Ar fi fost mult mai delicat, deoarece trebuia să ia vila cu asalt. Telefonul mobil sună în sfârşit. Nu era altul decât Bruce Chaplin, triumfător.

— Am două veşti bune, îl anunţă el. Intervenţia ta a fost foarte eficace. Tocmai am primit unda verde de la Agenţie, cu condiţia ca niciun membru al forţelor noastre armate să nu fie implicat. Şi am găsit oamenii care ne trebuie.

— Cum fac să iau legătura cu ei?

— Aveţi întâlnire la ora şapte, la barul de la *Sheraton*. Cu un oarecare Peter Bergman. El are contract cu Global Security, care ni-l împrumută. Mai sunt şi doi prieteni de-ai lui cu el, cu care obişnuieşte să lucreze, toţi trei lucrează la securitatea unei staţii de pompare din nord şi sunt în concediu. Întrebaţi-l pe barman şi spuneţi-i că veniţi din partea lui Max. Şi ţineţi-mă la curent.

*

* *

Gurkha, la etajul al nouăsprezece de la *Sheraton*, era plantat tot în

faţa ascensorului, cu mitraliera M-16 aţintită asupra cabinei. Malko îi surâse şi se îndreptă spre bar. Acesta era cufundat în penumbră şi plin ochi. Erau numai bărbaţi, în ţinută de război, majoritatea cu armele la ei. Se auzeau cu greu. Malko se strecură până la bar unde oficia un irakian cu mustaţă căzută.

— Îl caut pe Peter Bergman.

Irakianul arătă spre un tip enorm împopoţonat cu o barbă abundentă şi neagră, aflat la doi metri de el. Purta o cămaşă kaki, o vestă plină de buzunare, un pistolet enorm la centură şi un pantalon trei sferturi. Bea o bere la cutie. Malko se apropie.

— Peter Bergman?

Celălalt se întoarse spre ei, studiindu-l cu ochii lui mici şi răutăcioşi, rotunzi şi negri ca ţeava de puşcă.

Avea un nas mare şi borcănat, cuperoză şi fruntea joasă.

— *Yeah*. Ne cunoaştem?

— Vin din partea lui Max, zise Malko.

Faţa mercenarului se lumină imediat.

— *Welcome! Welcome! [Bine aţi venit! Bine aţi venit!]*

El îşi termină berea, zdrobi cutia în mâna lui puternică şi îl chemă pe barman.

— *Mus! New round. [Mustafa! Încă un rând.]*

Barmanul aduse două Carlsberg. Vizibil, Peter Bergman nu-şi putea imagina că se bea altceva decât bere.

— Sunteţi de mult timp în Irak? întrebă Malko.

— De opt luni. E o afacere bună. Am ieşit la pensie ca şerif acum un an. Aici se fac gologani şi aceşti nenorociţi de *sand-niggers [negri de nisip]* nu sunt mai răi ca negrii noştri… Se pare că aveţi o treabă super pentru noi, nu?

— E posibil, dar am nevoie de trei oameni.

— *Cool!* lansă mercenarul.

Se întoarse şi strigă:

— Stirling!

Un tip imens şi filiform, ce purta în mod ciudat ochelari negri, se ridică de pe un taburet vecin şi se apropie clătinându-se.

— Stirling, îl anunţă Peter Bergman, ţi-l prezint pe Max. Are o treabă foarte bună pentru noi. Şi, întorcându-se spre Malko, adăugă:

Stirling Powell e texan, dintr-un mic ţinut din nord-est, fostă *Greert Beret*.

Fostul beretă verde îşi scoase ochelarii negri, descoperindu-şi ochii albaştri şi reci. Avea gura foarte subţire şi obrajii scobiţi, iar palmele aspre. Malko remarcă mânerul unui pumnal care îi ieşea din cizmă. Îi păru periculos. Peter Bergman scoase râzând o revistă pliată care ieşea din port revolver şi o desfăcu. Era *Hustler*, de o obscenitate arzătoare.

— Lui Stirling îi place fundul, dar aici, e puţin frustrat! glumi Peter Bergman.

Texanul îşi recuperă revista şi şi-o băgă în buzunar.

— OK, zise el. Despre ce e vorba?

— Unde este cel de-al treilea? întrebă Malko, care nu dorea să piardă vremea.

— Aveţi ceva împotriva britanicilor?

— Nu.

— Veniţi.

Îl conduse la o masă de lângă fereastră, ocupată de un singur bărbat ce sta în faţa unei butelii începute de Defender. În vârful capului chel, purta o coadă de cal gri, faţa îi era umflată de alcool, avea un nas enorm şi gros, o mustaţă căzută şi o barbă cenuşie. Lângă butelia de Defender avea pusă o puşcă-mitralieră MP5. Mai multe grenade erau înfundate în buzunarele vestei antiglonţ. Ridică o privire piezişă spre Malko.

— Tony! El e Max, care are de lucru pentru noi.

Tony se ridică şi Malko îi descoperi burta enormă de băutor de bere. Un Webley era ascuns la centură.

— Tony Cavendish era unul din elementele cele mai bune ale *Executive Outcome**, îi explică Peter Bergman. Asta înainte ca negrii să-l mute din ţara lui. Am locuit toţi trei la *Mansour*, într-o cucuvea de căsuţă, preciză mercenarul. Nu ne lipseau decât femeile. Tony e un fricos, se trambalează tot timpul cu artileria după el.

[Outcome – Celebră organizaţie de mercenari sud-africani.]*

Tony Cavendish îi aruncă o privire furioasă.

— Biet nenorocit, de patruzeci de ani mă strecor printre gloanţe! Bun. Vom hali ceva şi vom vorbi despre lovitură?

— Bună idee, aprobă Peter Bergman. Mergem să mâncăm o pizza la pizzeria *Napoli*. Vă ducem noi.

Malko îi urmă. În parcarea de la *Sheraton*, dădu peste un Chevrolet Cherokee 4×4 şi Tony Cavendish fu cel care se aşeză la volan. Coborâră pe strada Saadoun, cotiră în jurul lui Al-Tahrir Square ca să ajungă pe podul Jumhuriya trecând fluviul Tigru, apoi merseră de-a lungul „zonei verzi”. Britanicul opri maşina 4×4 în faţa unei pizzerii minuscule şi pustii. Era deja târziu. Patronul – un irakian mare şi solid – îi primi cu braţele deschise şi îi instală la unica masă din spate.

— Aici se fac cele mai bune pizza din Bagdad! afirmă Tony Cavendish. Atunci, care e proiectul?

În faţa unor coca-cola – acolo nu serveau alcool – Malko le explică ce aştepta de la ei. Aceştia ascultară în linişte, se consultară din priviri şi Peter Bergman spuse:

— Pentru mine e OK. Cinci mii de dolari pe zi, plus cheltuielile. Pentru fiecare în parte.

Nu era scump, în comparaţie cu preţul unei răscumpărări. Li se aduseră pizza şi Tony Cavendish merse să caute în maşină o butelie de Defender Very Classic Pale ca să îl amestece cu cola. Malko îi studie pe noii lui aliaţi. Erau nişte epave, nişte declasaţi veniţi să adune nişte bani în Irak, cu riscul vieţii. Nişte disperaţi, poate mai puţin Tony Cavendish, care era un profesionist. Era puţin ridicol, dar cu siguranţă cel mai bun combatant dintre cei trei.

— Cum voi da de voi? întrebă Malko.

Peter Bergman îi întinse o carte de vizită cu un număr de telefon mobil.

— Suntem operaţionali într-o oră. În acest moment, nu muncim.

Îşi terminară pizza. Malko ezita să le indice obiectivul. Şi renunţă, căci risca să trezească atenţia părinţilor şeicului Al-Janabi.

Cei trei îl conduseră pe Malko până la *Sheraton*. Din nou îi revenise speranţa. De data asta, el era maestrul jocului. Şi asta îl făcea să-şi dorească să se destindă, de aceea o sună pe Souab.

— Malko! Unde eşti? Mă făcusem *foarte* frumoasă pentru tine.

— Am avut nişte treburi foarte importante de rezolvat, zise Malko.

— Şi s-au rezolvat?

— Da.

— Atunci de ce nu vii la *Rimal?*

— Ca să nu te compromit.

Libaneza surâse uşor.

— Nu-mi pasă!

— În cazul acesta, vin.

*

* *

Recepţionera de la *Rimal* îi aruncă lui Malko o privire intrigată şi reprobatoare.

— Sunteţi aşteptat?

— Da.

Ea îl prinse în faţa liftului. Apăsă pe butonul pentru etajul trei. Ieşind din cabina liftului, zări o uşă întredeschisă şi pe Souab aşteptându-l în prag, îmbrăcată doar cu un corset de satin roz, plin cu dantelă neagră, la care erau asortaţi ciorapi lungi negri. Detaliu emoţionant: o parte din faţă îi era ascunsă sub o mască din piele, ca femeile arabe…

Contrast impresionant.

Nici nu intră bine Malko în cameră, că ea se frecă uşor de el, lăsându-se apoi să alunece în genunchi pentru a-i administra o felaţie de neuitat. El fu cel care întrerupse prestaţia lui Souab ca să o arunce pe pat. Aflată pe pat, îngenunche din nou şi el pătrunse în vintrea ei cu violenţă. După atâta tensiune acumulată, era atât de bine… Souab aprecie gestul, strigând atât de tare încât Malko îşi spuse că tot hotelul va fi la curent cu idila lor…

Explodă şi rămase alungit lângă libaneză, înfipt în ea. Souab pufni în râs.

— În camera vecină stă tipul de la *Corriere de la Sera*. După toate câte a auzit, în acest moment trebuie că se roagă pentru sufletul meu.

Ea nu-şi scoase corsetul ca să se întindă lângă el. Şi, pentru prima dată după mai multe zile, Malko, fără să-şi dea seama, adormi într-o clipită. Şi nu era numai satisfacţia sexuală. Mâine dimineaţă le mai rămâneau doar trei zile ca să le salveze pe cele două italience. Fu trezit în zori de o senzaţie delicioasă. Gura lui Souab în jurul sexului şi limba ei care dansa diavoleşte în jurul lui. O luă din nou pe tânăra

libaneză îngenuncheată, cu crupa în sus, şi îi smulse din nou urlete de plăcere.

Neliniştea puse din nou stăpânire pe el de îndată ce se dădu jos din pat. Intra în zona roşie. Dacă fratele imamului Al-Janabi nu dădea niciun semn de viaţă, va lua el contact cu acesta şi va declanşa operaţiunea. Îşi consacră timp până la ora unsprezece şi, în timp ce-şi lua micul dejun cu Souab, îl sună pe Ahmed ca să vină după el la *Rimal*.

După o jumătate de oră, ajungea în faţa casei de pe strada 38. Rămase nemişcat pe prag, surprins. Uşa era întredeschisă.

Îl strigă pe Abed şi cei doi pătrunseră în casă cu arma în mână. Strigă încă o dată:

— Abed!

Nu primi niciun răspuns. Merse până la bucătărie şi se opri brusc. Abed zăcea pe jos, cu gâtul tăiat de la o ureche la alta.

*

* *

Malko se informă la punctul de control. Către orele unsprezece ale serii, bărbaţi în costume albastre ale poliţiei irakiene veniseră la vilă şi Abed le deschisese uşa. Aceia au plecat doar după două ore… Probabil că l-au aşteptat pe Malko. Fără invitaţia lui Souab, Malko ar fi fost fie omorât, fie răpit.

Îi venea greu să creadă că acela era răspunsul lui Abdallah Al-Janabi. În schimb, cei care i-au tăiat gâtul lui Moumir, cu siguranţă, l-au făcut să vorbească. Oricum, termenul impus era expirat. Îl sună pe telefonul mobil pe Peter Bergman, care răspunse instantaneu.

— Întâlnire în *lobby*, la *Sheraton*, peste o oră, zise simplu Malko.

Capitolul XIX

Un GI cu caschetă, de gardă la intrarea în punctul de control de la hotelul *Palestine*, lângă Abu-Nawas, flirta cu o irakiancă seducătoare. Lângă punctul de control, trei Humwee se pregăteau să plece din nou pentru sfârşitul patrulei lor, echipajele acestora destinzându-se la

soare. Maşina Cherokee cu cei trei mercenari era parcată lângă ele, cu o camionetă albă oprită în spate. Peter Bergman părăsi peretele de beton de care stătea sprijinit ca să-l întâmpine pe Malko.

— Suntem gata, zise el simplu. Aşteptăm ordinele.

Tony Cavendish şi Stirling Powell îi însoţiră. Toţi erau echipaţi cu veste antiglonţ ale armatei US şi pline cu cartuşiere în pânză. Plus pistolete, grenade, pumnale în teacă şi, bineînţeles, mitralierele M-16.

— Ne veţi însoţi până la Yarmouk, le explică Malko. Intrăm toţi în oraş. În principiu, asta n-ar trebui să ne pună probleme. Voi cere mai întâi să-l văd pe unchiul emirului Al-Janabi. Voi intra singur în casă. Voi rămâneţi în grădină şi imobilizaţi gărzile. Când terminaţi, veniţi în casă după mine.

— Şi pe urmă? întrebă Tony Cavendish cu accentul lui cokney.

— Luăm toată lumea de acolo, preciză Malko, şi îi ducem în locuinţa în care stau eu. În prima parte, munca voastră constă în paza prizonierilor.

— Nicio problemă. Să mergem, afirmă Peter Bergman. *We're rolling! [Ne rostogolim!]*

Malko urcă cu Ahmed în Chevrolet. Bruce Chaplin fusese anunţat că operaţiunea începea. Discret, cele două vehicule blindate ale armatei US fuseseră postate aproape de ambasada Benelux, oficial pentru a-i întări protecţia…

Gâtuit de emoţie, Malko privea distrat peisajul şi casele elegante ale acestei suburbii şic. Chevroletul şi camioneta condusă de Tony Cavendish mergeau strâns lipite în spatele lui. Douăzeci de minute mai târziu, cele trei vehicule opreau în faţa porţii albastre a vilei unchiului lui Al-Janabi. Niciun semn de viaţă. Cele două gărzi văzute de Malko dispăruseră.

Ahmed sună la poartă. Niciun răspuns. Începuse atunci să bată în poartă, până când aceasta fu deschisă de un mustăcios. Un gardian înarmat cu un Kalaşnikov. „Fioroşii" rămaseră în maşinile lor. Ahmed explică motivul vizitei lui Malko. Bărbatul bombăni că va merge să vorbească cu unchiul emirului şi închise poarta. Malko răsuflă uşurat: familia nu se evaporase! Gardianul se întoarse după zece minute şi deschise poarta. Malko fu ajuns din urmă de Tony Cavendish şi Peter Bergman. Un al doilea gardian se afla în grădină. Făcu ceva mutre în

faţa mercenarilor înarmaţi din greu, dar Ahmed îi explică imediat că aceştia aveau să rămână în grădină. La Bagdad nu era anormal să te plimbi cu escortă. Îl conduseră pe Malko şi pe Ahmed într-un salon dreptunghiular cu scaune aliniate de-a lungul pereţilor, în stilul arab.

— Unchiul soseşte imediat, anunţă Ahmed.

Apoi gardianul se evaporă. După cinci minute, un bărbat în vârstă, grăsun, îmbrăcat în *dichdacha*, cu chipiu alb, cu nasul pe sus şi barba aranjată, intră în încăpere şi îl salută politicos pe Malko. Acesta, prin intermediul lui Ahmed, îi explică faptul că aştepta un răspuns de la nepotul lui care întârzia să sosească.

— Merge el astăzi la Fallujah, traduse Ahmed, şi îi va vorbi.

Un gardian înarmat cu un Kalaşnikov pus peste genunchi asista la întrevedere. Brusc, uşa care dădea în holul de la intrare fu deschisă şi apăru Peter Bergman şi Stirling Powell. Gardianul sări pe armă, dar nu avu timp să acţioneze. Calm, Stirling Powell, cu un pistolet automat prelungit cu un amortizor de sunet, îi trase un glonţ în frunte.

Unchiul imamului Al-Janabi se transformă în stană de piatră sub ameninţarea mercenarului texan. Malko înjură în gând: nu prevăzuse să omoare pe cineva.

— Explică-i ce vrem, îi lansă el lui Ahmed.

Şoferul îi explică bătrânului că-i vor lua pe toţi locuitorii acelei case cu ei, dar că nu li se va face niciun fel de rău. Vizibil, unchiului emirului Al-Janabi îi venea greu să realizeze că din răpitor devenea răpit. Malko se întoarse spre Stirling Powell.

— Băgaţi camioneta în grădină. Trebuie să plecăm în cinci minute. Ahmed, noi îi vom aduna de aici pe toţi ocupanţii vilei.

*

* *

Totul se derulase fără nici cea mai mică problemă. Toată familia Al-Janabi era adunată în salon: unchiul, fratele emirului Abdallah, fata acestuia, o tânără fermecătoare cu capul acoperit cu un *hijab*, doi veri şi alte două femei buimace. Toţi păreau depăşiţi de situaţie.

Ahmed le explică faptul că trebuiau să iasă din cameră şi să urce în camionetă. Ieşind, Malko zări imediat corpurile neînsufleţite ale celor

doi gardieni. Cel care le deschisese avea un glonţ în picior şi unul în cap. Furios, se întoarse spre Stirling Powell.

— Tu i-ai omorât?

Texanul îi aruncă o privire plină de nedumerire.

— M-am supus ordinelor, *sir*. Aţi spus să-i neutralizăm…

Nu era timpul să discute semantică. Prizonierii urcară fără ezitare în camioneta albă şi se aşezară pe jos. În momentul în care vru să plece, Malko auzi strigăte venind din casă: Peter Bergman ieşi trăgând după el un băiat de vreo zece ani care urla.

— Nemernicul s-a ascuns, îi explică el. A încercat să mă înjunghie cu un cuţit.

Îl aruncă pe băiat în camion. Lui Malko îi era puţin jenă. Nu putea să se debaraseze uşor de etică…

După trei minute, rulau în direcţia celuilalt mal al fluviului Tigru. Malko îl sună pe Bruce Chaplin ca să-i spună că totul se petrecuse bine, trecând sub tăcere subiectul celor trei gărzi „neutralizate”.

La sosire, prizonierii fuseseră duşi la subsolul vilei unde fură încuiaţi, după ce li s-au asigurat câteva sticle de apă. Apoi cei doi mercenari americani se postară la parter cu toată artileria desfăşurată. Ca să evite orice surpriză, Tony Cavendish se postă afară, în Cherokee, chiar lângă punctul de control care era singura cale de acces la vilă. Astfel nu riscau nimic. Rămânea partea cea mai dificilă a operaţiunii: negocierea.

*

* *

— Înainte să acţionezi, îl sfătui Bruce Chaplin, trebuie să te gândeşti bine. Să presupunem că, nebun de furie, emirul Al-Janabi le execută pe cele două italience. Vom fi ridicoli cu ostaticii noştri. Totuşi, noi nu-i vom lichida…

— Bineînţeles că nu! protestă Malko. Mă gândesc că şocul acestei răpiri va fi suficient ca să-i facă să se gândească mai bine.

— Nu e sigur…

— Gardienii sunt morţi. Asta va da credibilitate operaţiunii…

— Gardienii nu contează, i-o întoarse americanul. Ei nu fac parte din familie. Sunt doar nişte „martiri”. Să sperăm că acest nenorocit de

Abdallah Al-Janabi va crede bluful tău. Dacă nu, noi suntem cei care cădem prost.

— Iau legătura cu el, îl anunţă Malko.

*

* *

Stirling Powell, lungit într-unul din fotoliile de dentist, cu M-16 în mână, citea o revistă XXX. Peter Bergman se amuza cu vechiul gramofon cu ac reparat de Abed şi asculta vechi discuri de vinil. Sosind, Malko trecu prin faţa lui Tony Cavendish, instalat în maşina 4×4 cu mitraliera lui M-16 îmbunătăţită cu un lansator de grenade M-79 pus lângă el, devorând *Codul lui Da Vinci*. Cum cealaltă extremitate a străzii era barată de un punct de control al poliţiei irakiene, accesul la vilă era complet protejat.

Peter Bergman se opri din joacă şi lansă:

— Totul e OK. Prizonierii sunt cuminţi. Să-mi spuneţi dacă le dăm hrană.

Malko se întoarse spre Ahmed.

— Du-te şi adu-l pe unul din ei. Dar să nu fie unchiul sau fratele.

Şoferul merse spre pivniţă şi se întoarse cu unul dintre cei doi veri, uluit şi îngrozit.

— Se numeşte Mourad, zise Ahmed.

Malko se întoarse spre Ahmed.

— Explică-i că îl vei duce la moscheea Ibn Taimiya. Acolo să ceară să-l vadă pe imamul Mehdi Al-Soumeidai şi să-i explice ce se petrece.

Ahmed traduse instrucţiunile lui Malko. Înţelegând că va fi eliberat, Mourad păru că-şi revine. Malko deplie o hartă a Bagdadului şi îi arătă lui Peter Bergman unde se află moscheea.

— Mergi cu Stirling, zise el. Eu rămân aici cu Ahmed şi cu Peter.

În plină zi, protejaţi de punctul de control, riscul unui atac era limitat. După cinci minute, Mourad dispăru, încadrat de cei doi mercenari.

Malko îşi spuse că va aştepta după-amiaza ca să-i facă o vizită lui Mehdi Al-Soumeidai. Ceea ce coincidea cu sfârşitul rugăciunii. N-avea decât să spere că bluful lui va funcţiona.

*

* *

— *Shit! [La naiba!]* înjură Peter Bergman.

Se înşelase. Trebuia să dea puţin înapoi ca să iasă de pe autostradă. Frână brusc şi, maşinal, privi în spate. Nu-i venea să-şi creadă ochilor: prizonierul lor, Mourad, profitând de oprirea maşinii, deschisese una din portierele din spate!

Înainte ca cei doi americani să poată să reacţioneze, sări din maşină şi o şterse pe jos pe lângă autostradă!

Stirling Powell nu ezită nicio secundă. Sări din maşină la rândul lui, îşi puse pe umăr mitraliera M-16 şi trase o rafală. Atins în spate, Mourad se rostogoli ca un iepure şi rămase culcat pe jos. Peter Bergman dădu înapoi cât de repede putu şi opri lângă corpul lui Mourad. Mercenarii băgară corpul în maşină şi plecară imediat. Nimeni nu părea că remarcase scena…

Cei doi bărbaţi se priviră ruşinaţi.

— *Shit!* Va fi dificil să-l livrăm pe acest *mother-fucker*, lăsă să-i cadă texanului.

— Am o idee, răspunse Peter Bergman. Trecem pe acasă. Va trebui să fie pe acolo pe undeva unelte şi un sac.

*

* *

Malko îşi privi neliniştit ceasul. Cei doi mercenari întârziaseră prea mult. În sfârşit se auziră bătăi în uşă. Deschise şi Peter Bergman intră. Îi păru imediat ciudat lui Malko.

— A fost bine? întrebă acesta.

— Nu tocmai, recunoscu mercenarul. Nenorocitul a încercat să o şteargă.

— Şi?

— L-am omorât.

Problemele începeau.

— Unde este?

— L-am livrat, după cum ne-aţi spus, la moschee. Cea cu turnuri ca nişte rachete.

Cel puţin nu au greşit moscheea. Buimăcit, Malko întrebă:

— Cui aţi înmânat… corpul?

— Aproape de gard se afla ca un *trailer*, o caravană. L-am pus acolo şi ne-am cărat.

Era postul de gardă al moscheii. Malko simţi cum căpiază. Adevăratele probleme începeau.

— Bine, zise el. Voi merge la moschee. Îl iau pe Tony cu mine. Rămâi aici cu prizonierii.

Malko şi Ahmed, care nu era în largul lui, ajunseră la maşina 4×4 unde mirosul fad de sânge le lovi imediat nările. Cu inima strânsă, se instală lângă Tony Cavendish. Văzându-i proasta dispoziţie, britanicul încercă să-l liniştească.

— Nu trebuie să vă stresaţi, pledă el. Bineînţeles că nu aşa sunau ordinele, dar nu puteau face altfel. Cel puţin, în felul acesta, indivizii cu care veţi trata vă vor lua în serios. *You mean business. [E vorba de afaceri.]*

Un înger trecu şi se îndepărtă, zburând un zbor greu de corb.

Malko se simţea alunecând uşor spre oroare. Realiză că se implicase într-un angrenaj infernal. Dar din păcate nu mai putea da înapoi, căci le condamna la moarte, de data asta definitiv, pe cele două ostatice italience.

După care îi reveniră în minte imaginile abominabile de pe caseta video cu decapitările celor doi. Se aflau într-o altă lume şi trata cu oameni care n-aveau niciun respect pentru viaţa umană. Era oribil: patru persoane îşi pierduseră deja viaţa în acea dimineaţă din cauza operaţiunii lui. Şi-a spus că era abominabil, dar că era cufundat într-un conflict oribil, inuman.

Un război în care se decapitează oamenii cum tai beregata unei oi. Avea impresia că se afla pe un *roller-coaster*, fără posibilitatea de a-l opri. Cu stomacul strâns, tăcu până când zări moscheea.

De la drumul care ducea la poarta ei, remarcă imediat ceva neobişnuit. Grilajul era închis şi mai mulţi oameni înarmaţi cu Kalaşnikovuri făceau de gardă în faţă. Aceştia se agitară văzând maşina 4×4 venind în direcţia lor. Tony Cavendish încetini, dar asta nu fu suficient. Unul dintre bărbaţi îşi duse Kalaşnikovul la umăr şi lansă o rafală lungă spre ei. Zgomotul surd al proiectilelor ricoşând pe blindajul maşinii îl făcu pe Malko să tresară, ca şi cele care se

striviseră de parbriz, şi el blindat, unde lăsară stele minuscule.

— *Mother fuckers!* lansă Tony Cavendish, mergând precipitat în marşarier.

Cât ai clipi dădu la o parte acoperişul şi realiză o placă de blindaj improvizată, tăiată de o fantă prin care-şi propti ţeava mitralierei M-16.

Gărzile înarmate se dispersară imediat, ascunzându-se în spatele copacilor.

Nici vorbă să părăsească maşina, căci ar fi fost loviţi. Malko se întoarse spre Ahmed, care era alb de frică, şi îi întinse telefonul mobil.

— Sună-l pe imamul Al-Soumeidai. Spune-i că vreau să-i vorbesc.

Irakianul se supuse. Preotul musulman răspunse imediat. Malko urmări conversaţia în limba arabă fără să înţeleagă nimic. Mehdi Al-Soumeidai părea dezlănţuit. Ahmed se întoarse spre Malko.

— Vrea să mergeţi să vă întâlniţi în moschee.

— Hei! O să vă lichideze! îl avertiză Tony Cavendish.

— Spune-i că vreau să ne întâlnim în parc, în faţa porţii, preciză Malko.

Cel puţin se va afla sub protecţia vizuală a mercenarului. Discuţia mai dură puţin, apoi Ahmed îi dădu telefonul lui Malko.

— E de acord. O să iasă.

*

* *

Imamul Al-Soumeidai apăru pe peristilul moscheii, cu frumosul lui turban alb, escortat de translator şi de un tip vânjos ce târâia după el un sac de iută. Trioul coborî treptele şi parcurse încet cei o sută de metri care îl separa de poartă. Ajunşi la vreo zece metri de aceasta, se opriră.

— Acoperiţi-mă! îi spuse simplu Malko lui Tony Cavendish.

Deschise apoi portiera şi coborî. Se pare că imamul dăduse ordine, căci nimeni nu trase asupra lui. Era cam îngrijorător să se afle în faţa acestor fanatici. Împinse poarta şi înaintă spre imam. Se opri la un metru de preot, ţeapăn ca un ţăruş. Dacă privirea lui ar fi putut ucide, Malko ar fi căzut ţeapăn pe jos. Fără să i se adreseze lui Malko, lansă câteva cuvinte şi bărbatul care ducea sacul de iută îi desfăcu legătura

care îl ţinea închis.

De îndată ce se realiză operaţia, imamul îi făcu semn lui Malko să se apropie de bărbatul ce ţinea sacul deschis. O singură privire asupra conţinutului sacului şi Malko fu cât pe ce să vomite. Zări un cap tăiat, lângă un picior înfipt vertical în sac, plus alte resturi umane. Ceea ce rămăsese dintr-un cadavru tăiat în bucăţi.

Înfiorător.

Cu inima strânsă, se dădu înapoi, fiind imediat apostrofat de translator.

— Pentru Dumnezeu Atotputernicul şi Milostivul! lansă acesta cu o voce vibrantă de ură, veţi fi pedepsit! Sunteţi sălbatici. Acest bărbat era un bun musulman, nevinovat de aceste crime. Ce vreţi?

Malko îşi lăsă un răgaz de câteva clipe să se calmeze, repetându-şi că ceea ce văzuse nu era o imagine mai atroce decât decapitările ostaticilor occidentali. Din moment ce grozăvia fusese săvârşită, putea să o folosească. Se hotărî în ultima clipă să nu se scuze.

— Acest incident n-a fost îndreptat contra voastră, îl asigură el. E doar un mesaj pentru emirul Abdallah Al-Janabi. Spuneţi-i că dacă cele două ostatice italience nu vor fi eliberate înainte de începerea ramadanului, nu-şi va revedea niciun membru al familiei.

Interpretul traduse şi imamul aruncă furios:

— Nici măcar emirul Al-Janabi nu poate modifica verdictul tribunalului islamic.

Malko îngheţă. Se simţi însă pe neaşteptate foarte calm.

Fusese aproape de tot ce nu-şi imaginase vreodată. Pentru o cauză bună. Fără voia lui, folosi o expresie neaşteptată din gura unui aristocrat european, ca să-i răspundă imamului.

— *Inch'Allah*, va fi posibil!

Fără un cuvânt în plus, făcu stânga-mprejur şi se îndepărtă cu pas aşezat. În faţa lui, ţeava de la M-16 îl ameninţa pe imam şi pe cei care-l înconjurau. Nu fu cu adevărat liniştit decât atunci când se adăposti în blindajul maşinii Cherokee.

Tony Cavendish îi aruncă o privire rece, dar admirativă.

— *You have balls!*

Malko nu-i dădu niciun răspuns. Avea în faţa lui şaizeci şi două de ore de nelinişte absolută.

Capitolul XX

Bruce Chaplin notă cu un scris sârguincios relatarea lui Malko, în toate detaliile, fără să omită niciuna din ororile care i-au pătat acţiunea. Atunci când termină, privi gânditor ceea ce scrisese şi suspină.

— Sunt fericit că această operaţiune a fost aprobată de Casa Albă… Dacă avea scurgeri în presă, Agenţia nu s-ar fi implicat. Răpirea unei familii întregi, însoţită de patru morţi, plus mutilarea unui cadavru. Dacă un senator ar vedea astea într-un raport, ar face atac de cord.

— Nu eu i-am ales pe acei oameni, remarcă Malko.

— Nici eu, i-o întoarse americanul. Mi-au fost recomandaţi pentru calităţile lor profesionale, asta e tot. Eu i-am „puricat” pe cei doi concetăţeni ai noştri, Stirling Powell şi Peter Bergman.

— Peter Bergman mi-a zis că a fost şerif…

— Exact. Revocat pentru că a răpus un negru în spate. Cât despre Stirling Powell, el are un frumos *track record [istoric]* în *Green Berets*, dar şi două probleme de viol. Două negrese. Şi cum s-a petrecut în Texas, a scăpat.

— Şi britanicul? Tony Cavendish.

— Nu am ce să spun decât da. În Sierra Leone. Are detenta uşoară şi nu-i plac negrii. În afară de asta, şi-a expediat toţi banii în Marea Britanie ca să plătească colegiul celor două fete ale lui.

Un înger trecu, cu grenade sub aripi. Era prea târziu pentru regrete şi nu se face război cu copii de suflet. Bruce Chaplin rezumă situaţia într-o manieră lapidară:

— Dacă le recuperăm pe cele două italience, ne vor pupa tălpile. Dacă nu…

— *Inch’Allah!* concluzionă Malko. Nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm. Vom afla foarte repede rezultatul, într-un fel sau altul.

— În seara asta, ambasadorul Italiei m-a invitat la cină, îl anunţă americanul. Şi tu eşti convocat. E înnebunit de nelinişte. Dar nu-i vom spune nimic. Vom încerca să-l liniştim cu generalităţi. Îi spunem că avem contact cu răpitorii.

Era umor negru.

— OK, merg la vilă să văd dacă totul e în regulă, concluzionă Malko.

*

* *

Stirling Powell citea din *Hustler*, instalat pe divan, iar Peter Bergman îşi dădea o pasienţă pe masa din sufragerie. Cât despre Tony Cavendish, moţăia la volanul maşinii Cherokee, parcată în spatele barajului de la punctul de control. Peter Bergman ridică o privire piezişă spre Malko.

— *Hello!* V-aţi gândit să ne aduceţi ceva de mâncare?

Avea în faţa lui o butelie de Defender „vechi de 5 ani" deja bine început.

— Ahmed are de toate în maşină, răspunse Malko. Kebab, orez şi fructe. Plus pizza.

— *That is great! [Grozav!]* glumi americanul. Până când stăm aici?

— În cel mai rău caz, trei zile, preciză Malko. La cinci mii de dolari pe zi, nu e rău, nu?

— Dimineaţa asta a fost fierbinte, i-o întoarse mercenarul. Dacă ar fi putut să ne taie în bucăţi, n-ar fi ezitat nicio clipă.

Evident, el le dăduse exemplul… Malko se simţea gol. Prea multă tensiune nervoasă şi prea multă nelinişte. Şi acum, acel tic-tac în cap. Singurul punct pe care nu îl cunoştea era relaţia dintre Al-Janabi şi şeful grupării care le deţinea pe italience. Ori totul depindea de asta. Urcă în camera lui să facă un duş şi să se relaxeze. Până la cină nu avea nimic de făcut. Bruce Chaplin trebuia să vină să-l ia şi să-l ducă pe ambasador la cină.

*

* *

Era minunat să mănânci jambon de Parma, escalop subţire ca foaia de hârtie, pateuri fragede. Şi chiar şi tiramisu. Ambasadorul Italiei servise mici bucate însemnate.

Senior officer-ul CIA şi Malko au ajuns să înece peştele sub privirea intrigată a lui Souab. Aceasta, îmbrăcată într-o rochie neagră, strâmtă

şi decoltată, era foarte „porno şic”. Avea şi ciorapi, în ciuda căldurii. În mai multe rânduri, Malko îi simţise tocul rătăcindu-se pe lângă piciorul lui pe sub masă. Îi era greu să urmărească conversaţia, gândurile lui ducându-l fără încetare la Fallujah.

Cu tiramisu, li se aduse şi o butelie de Taittinger Comtes de Champagne roze, la cerere. Totuşi, Lorenzo Modino avea trăsăturile accentuate şi nu-şi disimula neliniştea. Ridică cupa de şampanie.

— Beau pentru sfârşitul chinurilor celor două femei nefericite.

Apoi băură, tăcuţi. Malko îşi mută privirea sub cea insistentă a lui Souab. Părea că se îndoieşte de ceva. Odată cina terminată, ambasadorul îi conduse într-un fumoar. Chiar în acel moment, intră un bărbat în încăpere şi îi şopti ceva la ureche diplomatului. Acesta tresări şi lansă teatral.

— Mi s-a transmis că a avut loc un incident în această dimineaţă la moscheea Ibn Taimiya. Un schimb de focuri între gărzile de la moschee, un sac ce conţinea resturi umane… Nu cumva…

Lăsă fraza în suspans, terifia...

— Nu, afirmă Bruce Chaplin după un schimb de priviri elocvent cu Malko. Suntem în contact permanent cu imamul acestei moschei.

— Chiar azi am vorbit cu el, întări Malko.

Ceea ce era purul adevăr.

Bruce Chaplin îl luă deoparte pe ambasador şi imediat Souab sări pe Malko.

— Îmi ascunzi ceva, îi şopti ea.

El îi puse mâna pe şold, ceea ce îi permise să simtă şnurul unei jartiere. În sfârşit, o senzaţie agreabilă. Avea nevoie de asta.

— Nimic, îi jură el. Facem tot ce putem ca să obţinem eliberarea celor două tinere.

Şi asta era adevărat.

— Ne vedem astă-seară? întrebă Souab.

— Va fi dificil, recunoscu Malko. Am încă treburi de făcut.

Să vegheze asupra ostaticilor lui. Dar nu-i putea spune asta.

*

* *

Stirling Powell se delecta bând şampanie, ceea ce era o crimă.

Golise deja o butelie de Taittinger şi n-avea intenţia să se oprească. Mergând să dea de mâncare prizonierilor, dăduse peste rezerva de alcool a proprietarului casei! Împreună cu Peter Bergman, suiseră sus tot ce putuseră să care, ducându-i o butelie de Defender lui Tony Cavendish, ce era de gardă afară, care începu să-l biberoneze aşa sec. Peter Bergman se oprise din pasienţe ca să se consacre alcoolului, alternând coniac cu scotch. Cu butelia de Taittinger goală, Stirling Powell se întoarse la revista lui porno. Alcoolul îi trezise dorinţa de a face dragoste… Se gândi brusc la fata care se afla în pivniţă. Minionă. Cu ochii închişi se concentră asupra unei frumoase fantasme. Poate că era virgină! Fără să-şi dea seama, începu să se mângâie pe sub pantalonii de pânză şi, în foarte scurt timp, se trezi cu o magnifică erecţie. Se gândi să se masturbeze, dar era o tâmpenie atâta timp cât o avea pe fata aceea la îndemână.

Lăsând deoparte revista, se îndreptă cu pasul lui suplu spre scara ce ducea în pivniţă. Peter Bergman nici nu se uită la el. Moţăia cu capul între mâini.

Stirling Powell ajunse în pivniţă şi deschise uşa. Prizonierii erau aşezaţi pe jos, strâns lipiţi unii într-alţii. Reuşi să zărească, graţie luminii de pe culoar, părul lung şi negru al celei la care râvnea. Din fericire, se afla foarte aproape de uşă. Îi atinse uşor umărul, iar fata tresări.

— *Come! [Vino!]*

Evident că fata nu ştia engleză şi nu se mişcă. Atunci mercenarul o apucă de păr şi o trase spre el. Cât ai clipi fu afară din pivniţă şi îi trânti în nas uşa unui bărbat care se ridicase strigând îngrozit. Se grăbi să urce în casă, trăgând după el fata de păr. Peter Bergman îi aruncă o privire piezişă dar nu se mişcă. Texanul, trăgând de fată, o făcu să urce la primul etaj, o împinse în cameră şi închise uşa.

O examină: rochia ei lungă sublinia un piept deja arogant. Avea o gură frumoasă şi cărnoasă şi ochii mari şi negri, plini de teroare. El îi surâse şi îi spuse sec:

— Dezbracă-te!

Ea nu se mişcă. Atunci, fără să se enerveze, îşi scoase pumnalul lung ascuns în cizmă şi i-l puse pur şi simplu pe gât pentru ca ea să simtă răceala oţelului. Fata scoase un strigăt strangulat şi începu să

tremure.

— Nu vreau să-ţi fac rău, mormăi americanul.

Începu delicat să-i taie hainele. Avea întotdeauna grijă să aibă pumnalul ascuţit, pentru că îl folosea de obicei pentru a tăia urechile prizonierilor din nord. Cât ai clipi, fata fu goală. În afară de un slip alb, cuminte. Sânii se ascuţeau orgolioşi. Stirling Powell alunecă lama cuţitului între chilot şi piele şi materialul căzu pe jos, descoperind o blană neagră ca abanosul.

Texanul îşi simţi bătăile inimii în tâmple. Niciodată nu văzuse ceva atât de excitant! Cu o presiune asupra umerilor, o forţă pe fată să se alungească pe pat. Îngrozită, fata nu se împotrivi. Îi desfăcu uşor picioarele, descoperindu-i sexul de un roz aprins. Hipnotizat, întinse mâna şi o atinse. Victima lui se cabră cu un tresărit animalic din tot corpul.

Stirling Powell îşi dădu seama brusc că gâfâia şi că, sub pantaloni, membrul lui era dur ca o ţepuşă.

Tremurând, îşi eliberă sexul lung şi uşor curbat. Tânăra scoase un strigăt. Cu o mişcare suplă se întinse peste ea despărţindu-i picioarele cu genunchii, apoi rămase inert, cu sexul îndreptat către vintrea victimei sale, profitând de această clipă unică. Simţea, ştia că fata era virgină. Nu mai făcuse niciodată dragoste cu o virgină.

Se ridică, îşi luă sexul în mâna stângă şi se împinse puţin până ajunse în contact cu sexul tinerei fete. Începu atunci să împingă cu toată puterea şalelor, oprit repede de un obstacol natural: himenul. Tetanizată, cu mâinile crispate pe cearşaf, victima lui se supunea inertă. Stirling Powell accentuă puţin presiunea fără să înainteze însă niciun milimetru.

Atunci, grosolan, forţă şi se îngropă pe jumătate în sexul victimei lui. Aceasta scoase un urlet disperat care îi sfredeli timpanele şi îl trezi pe Peter Bergman, aflat la parter. Mercenarul strigă:

— Stirling, *where are you? [unde eşti?]*

— Sus, răspunse Stirling Powell. Sunt OK.

Fata striga acum fără încetare. Stirling Powell auzi paşii grei ai prietenului lui urcând pe scări, apoi exclamaţia acestuia.

— *Shit!* Ai fi putut măcar să mă avertizezi.

Fata continua să strige, cu o voce ascuţită, sfredelitoare. Stirling

Powell lansă:

— La naiba! Pune nişte muzică, fiindcă îi va aţâţa pe cei din pivniţă.

— OK, acceptă Peter Bergman. Dar o vreau şi eu.

După câteva minute, muzica diavolească a unui dans din buric se ridica de la parter. Peter Bergman pusese în funcţiune vechiul gramofon… Cu asiduitate, opintindu-se peste corpul tinerei fete, Stirling Powell începu să muncească până când acapară întreg sexul violat. Ar fi vrut să dureze mai mult, dar plăcerea era prea puternică. Simţi dintr-odată sămânţa erupându-i din şale şi strigătul lui se amestecă cu urletele victimei lui.

Se retrase imediat cu urme de sânge pe membrul pe care şi-l vârî în pantaloni. Coborî apoi cu pas greu, descoperindu-l pe Peter Bergman unduindu-se ca un urs în faţa gramofonului.

— Poţi să urci! îi zise texanul. Îi place.

Peter Bergman era atât de beat că rată o treaptă şi se întinse pe burtă şi urcă pe scări, practic în patru labe. Un strigăt strident ajunse la urechile texanului care-şi regăsise la rândul lui buna dispoziţie.

Cu capul vuindu-i de plăcere, merse şi se înfundă în canapea, fără să-i pese de strigătele ce veneau din pivniţă.

După cinci minute, Peter Bergman coborî sughiţând şi râzând.

— La naiba, zise el. N-aş fi vrut să părăsesc nenorocita asta de ţară fără să mă culc cu una din curvele astea de arăboaice.

Apoi se opri brusc, ascultând strigătele care veneau din pivniţă.

— Ce dracu! Trebuie să-i calmăm, lansă el.

Stirling Powell făcu un semn cum că nu-i păsa. Atunci, prietenul lui se îndreptă spre pivniţă şi reveni după câteva clipe trăgându-l după el pe tatăl fetei violate care urla ca o sirenă.

Stirling Powell îi aruncă râzând:

— N-ai decât să-i tai limba. Asta îl va face să tacă.

Prins de o idee subită, Peter Bergman îl împinse pe irakian pe fotoliul de dentist şi luă una dintre freze. Ţinându-şi victima cu o mână, porni aparatul. Bărbatul urlă din toate puterile.

Nonşalant, Stirling Powell se ridică şi întoarse manivela gramofonului. Muzica se înălţă din nou în încăpere şi texanul începu să danseze. Pe jumătate strangulat, irakianul deschise gura şi Peter

Bergman profită de asta ca să-i înfunde freza în gură la întâmplare, atacând smalţul unuia dintre dinţi.

Tresărirea victimei fu atât de puternică încât fu proiectat la un metru în spate, în timp ce freza continua să facă salturi la capătul furtunului, ca un şarpe nebun.

Zgomotul uşii care se deschise îi trezi din beţie cât ai clipi.

*

* *

Îngrozit, Malko rămase ţeapăn în faţa gramofonului. Cina se prelungise cam mult. Ruşinat, Peter Bergman bâigui:

— Mizerabilul ăsta urla ca un măgar!

Terifiat, irakianul se făcu mic în fotoliu, cu ochii ieşiţi din orbite. Văzând că nu se mai ocupau de el, o zbughi glonţ spre pivniţă. Muzica muri încet şi Stirling Powell se scutură înfiorat. Trezit din beţie, preferă să ia în piept problema şi zise cu un zâmbet forţat:

— Ne-am cam plictisit puţin. Şi apoi fata a vrut să mă ocup de ea. Ceilalţi n-au fost mulţumiţi.

Malko îşi aminti brusc de fata de la vilă.

— Unde e? aruncă el.

— Sus.

Malko se năpusti pe scări. Când o văzu pe fată goală, cu privirea vidă şi sângele curgându-i pe coapse, simţi cum îi creşte setea de moarte. Dintr-o săritură coborî cu Glockul în mână.

— Cine a făcut asta?

Stirling Powell văzu pistoletul. Cu un gest de şarpe, îşi scoase Coltul de la centură şi îl aţinti asupra lui Malko, lansând:

— Eu. Nu e altceva decât o mică curvă.

Degetul lui Malko se crispa pe detentă, dar văzu în ochii texanului că avea de gând să tragă. Scârbit, lăsă arma jos.

— Plecaţi! Plecaţi imediat! zise el cu o voce albă. Amândoi.

Cei doi mercenari nu comentară. Rămas singur, Malko urcă din nou la etaj şi puse o pătură peste fată apoi îl sună pe Bruce Chaplin.

*

* *

Stând deprimat în sufragerie, Malko încerca să bea ceaiul preparat de Ahmed, rezistând cu greu dorinţei de a-i duce pe ostatici acolo de unde îi luase. Oricum, nu se mai bucura de nicio protecţie. Un medic venise în toiul nopţii ca să-i facă o injecţie fetei violate, care se odihnea acum în camera lui.

Telefonul mobil sună. Distinse cu greu vocea lui Lorenzo Modino, ambasadorul Italiei.

— Sunt libere! urlă diplomatul în aparat. Le-am găsit la Yarmouk, pe stradă. Le-au lăsat acolo. E minunat!

Malko îi mulţumi în gând lui Dumnezeu. Fusese la capătul ororii, dar cel puţin n-a fost în zadar. Nu trebuia să ştie nimeni niciodată cu ce preţ fuseseră eliberate cele două ostatice. Îi mai rămânea de urmărit partea lui de afacere.

— Ahmed, zise el, ne întoarcem la Yarmouk. Vom face două călătorii.

— Nicio problemă, zise irakianul. Îl voi suna pe cumnatul meu, care are un microbuz.

*

* *

Prizonierii nu scoseseră o vorbă tot drumul de pe strada 38 la Yarmouk, în tot acest timp tatăl, fratele imamului Al-Janabi, strângându-şi în braţe fata ameţită încă de calmante. Malko îşi ascundea cu greu ruşinea. Din fericire, niciun irakian nu se uita la el. Năvăliseră în vilă fără să se întoarcă şi poarta albastră se trânti cu un zgomot metalic în urma lor.

— Mergem la ambasada Italiei, zise Malko.

Acolo era bucurie mare. Şampania curgea în valuri. Ambasadorul puse în mâna lui Malko o cupă plină cu Taittinger Comptes de Champagne Rosé şi şi-l umpluse pe al lui.

— Ştiu că mulţumită dumneavoastră cele două fete au fost eliberate, zise el. Dar nu vreau să ştiu cum. Spuneţi-mi dacă e cineva care trebuie recompensat pentru asta.

— Nimeni, răspunse Malko.

În afară de Frank Capistrano, care dăduse undă verde operaţiunii ucigătoare şi periculoase.

Lui Malko i se tăiau picioarele de oboseală şi de epuizare nervoasă şi abia auzea hărmălaia din ambasada invadată de jurnaliştii italieni. Se îndreptă discret spre ieşire, unde fu interceptat de Souab.

— Le pun în avionul trimis de la Roma, zise ea, şi apoi vom sărbători.

*

* *

Tony Cavendish o porni pe strada calmă din Mansour, unde locuia cu cei doi prieteni americani, la volanul maşinii Cherokee. Cei trei bărbaţi erau euforici. În ciuda a tot ce se întâmplase, puseseră mâna pe bani: cincisprezece mii de dolari fiecare ar fi câştigat altfel în două luni. În plus, unul dintre portarii de la *Sheraton* le promisese că le va face rost de prostituate. Încetini şi se opri în faţa porţii casei lor. Ca de obicei, strada era calmă şi pustie. Se întoarse spre Peter Bergman.

— Mergi să deschizi?

Mercenarul american sări din maşină. Cum se apropia de poartă zări o siluetă în grădină şi îşi duse instinctiv mâna la armă. Înainte să apuce s-o scoată din toc, zări o lumină albă şi o urmă roşiatică.

Racheta de RPG7 explodă pe parbrizul maşinii Cherokee, pulverizându-l şi răspândind o bilă de foc la două mii de grade. Peter Bergman avu timp să-şi scoată arma înainte să fie practic tăiat în două de o rafală de Kalaşnikov. Cinci bărbaţi cu cagule ţâşniră din grădină. Unul dintre ei goli un încărcător în corpul lui Peter Bergman în timp ce alţi doi împroşcau celelalte două corpuri chircite în flăcări.

Apoi se îndepărtară calmi până la capătul străzii, unde îi aştepta o maşină.

*

* *

Souab ridică ochii şi îşi eliberă gura, întrebând pe un ton implorator:

— Spune-mi, cum ai făcut?

Malko dădu din cap.

— Am uitat deja.

Libaneza reluă felaţia până când Malko juisă în gura ei. Apoi

împărţiră ceea ce mai rămăsese din sticla de Taittinger Comtes de Champagne sustrasă din stocul ambasadorului.

Malko migrase într-una din cele mai frumoase camere ale hotelului *Sheraton*, sub protecţia oficială a Gurkhas şi a Statelor Unite.

Dintr-odată, o explozie surdă, urmată de o a doua, făcu să tremure pereţii hotelului. Două rachete explodaseră în faţada clădirii. Poate că era un gest de răzbunare. Nu va afla niciodată.

Se lungi pe pat, luă paharul de şampanie şi îşi goli creierul. În seara asta n-avea chef să gândească.

Telefonul fu cel care îl trezi, foarte devreme, a doua zi dimineaţa.

— Maşina vă aşteaptă jos, *sir*, îl anunţă portarul.

Un Buick blindat, cu o escortă „oficială” din partea CIA. O lăsă pe Souab să doarmă şi coborî. Bruce Chaplin era acolo. În momentul în care ieşeau, auziră apeluri de muezini unindu-se şi acoperind puţin câte puţin tot oraşul.

— E începutul ramadanului, îi aminti americanul.

Sfârşit

NOU!

Cereți la chioșcuri și „Brigada mondenă".

PREȚ 3.50 Lei

ISBN 973-597-321-9